

Giới thiệu Giang Nam Kiều Nương Tử

Truyện Giang Nam Kiều Nương Tử, chuyện nói về một chàng trai trong lúc gia đình đang suy sụp không có tiền thì gia đình anh quyết định cưới cho anh một người vợ rất giàu có để trả nợ cho gia đình.

Nhưng anh không vì tiền mà cưới vợ, nhưng tất cả đã đầu vào đó anh bắt buộc phải lấy vợ. Cứ nghĩ rằng anh sẽ lấy một cô vợ rất xấu xí ai ngờ đều làm anh ngạc nhiên chính là cô vợ của anh quá xinh đẹp là một đại mỹ nhân không hơn không kém.

Tuy mang danh nghĩa vợ chồng, hai người trong phòng chẳng khác gì người xa lạ. Chẳng qua nah lấy vợ cũng chỉ là trả nợ nần trong nhà mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Kiều Nương Tử* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Năm Vạn Lịch, trong lư châu phủ Âu Dương sơn trang

Cuối ngày ánh chiều tà chiếu rọi, thái dương đem toàn bộ lư châu phủ nhuộm thành sắc đỏ, khói bếp từng nhà dâng lên, đúng là quỳên điều(*) về, thời khắc cả nhà đoàn tụ. Ở đồng đường lư châu phủ Âu Dương sơn trang, bên trong trang đã có một đám người hạ giọng nói chuyện với nhau.

“Trực gia, ông nói này nên như thế nào?”

Một vị nam tử khuôn mặt đoan chính, thân hình gầy yếu ngồi ở chủ vị chính sảnh, tuổi chừng năm mươi, khuôn mặt có một tia tiêu tụy, xem ra thân thể không được khỏe lắm. Hắn chống cằm, hơi nhíu mi, phảng phất đang gấp gờ vấn đề đại nạn.

Còn lại năm, sáu vị đứng ở hai bên chính sảnh, xem cách ăn mặc, xác thực là quần gia nô bộc linh tinh đi.

“Trực gia, bên trong trang trước mắt đã là tình trạng mắc nợ, ngày thường lui tới thương gia, đều là xem ở vài giao tình trước đây, chủ nợ mới nguyên ý tạm thời. Nhưng này không phải kế lâu dài, Trực gia, ông vẫn là lại tìm biện pháp.” Một vị lão thành quần sự lo lắng nói.

Vị này được xưng là Trực gia, tên gọi Âu Dương Trực, là thúc thúc của Âu Dương Liệt, Âu Dương Liệt là chủ nhân Âu Dương sơn trang, năm nay hai mươi sáu tuổi, chưa cưới vợ.

Người sáng lập Âu Dương sơn trang là tổ phụ Âu Dương Liệt Âu Dương Tu Chính, là người thành khẩn chính trực; Âu Dương Tu Chính sau truyền sản nghiệp lại cho Âu Dương Cảnh, càng thêm sáng lạn. Sản nghiệp Âu Dương sơn trang đạt tới cao nhất, vùng Giang Bắc không người có thể sánh ngang, có thể nói phú khả địch quốc.

Nhưng Âu Dương Cảnh trời sinh tính hám lợi, yêu thích quyền quý, thời Vạn Lịch, hắn vì xu nịnh, tự mình đưa lễ vật đến trong cung, không ngờ ở Lang Gia sơn phụ cận gặp sơn tặc, bị giết, thân thiếp cũng đi theo, sản nghiệp đương nhiên liền truyền cho con trai độc nhất Âu Dương Liệt.

Âu Dương Liệt thừa nhỏ yêu thích học võ, bởi vì có gia cảnh tốt làm nền, được các danh sư chỉ dạy, hơn nữa hắn trời sinh thông minh, tuổi còn trẻ liền học được một thân hảo võ nghệ. Nhưng hắn đối kinh doanh hứng thú không lớn, thường xuyên chạy ra bên ngoài, Âu Dương sơn trang phần lớn là thúc thúc Âu Dương Trực để ý.

Âu Dương Trực người cũng như tên, làm người ngay thẳng, đồng tửu không khi. Tuy nhiên, trên thương trường người lừa ta gạt quả thực đầu đầu, cho nên Âu Dương sơn trang từ khi Âu Dương Liệt tiếp quản càng ngày càng đi xuống, bị Giang Nam Từ gia trang cấp siêu việt (theo ta đoán thì có lẽ đại loại là qua mặt a); Nhưng Âu Dương Liệt cũng không bận tâm hoàn cảnh gia đình, còn cùng hai huynh đệ Từ gia trang Từ Bộ Vân, Từ Thanh Vân giao tình thật tốt.

Hôm nay các quần sự tụ tập ở sảnh đường chính đó là vì bên trong trang ngày càng nghiêm trọng, thiếu hụt rất nhiều, hướng Âu Dương Trực báo cáo, muốn hắn nghĩ biện pháp giải quyết. Nếu còn đi xuống như vậy, Âu Dương sơn trang khẳng định chống đỡ không nổi tới mùa đông sang năm.

“Trung thúc, cái này ta biết, nhưng chuyện vụ bên trong trang hắn là Liệt nhi quản. Hôm nay như thế nào không thấy? Theo lý hắn hẳn là người có quyền cao nhất a.”

Bên dưới một trận trầm mặc, không ai dám đáp lời.

“Như thế nào.” Âu Dương Trực nhìn thoáng qua những người bên dưới, “Vương Trung, người nói một chút, Liệt nhi chạy đến nơi nào vậy?”

“Bẩm Trực gia, trang chủ đến cửa hàng Tô Châu của Giang Nam Từ gia trang làm khách đi. Là Từ gia nhị trang chủ mời, giống như có cái việc gấp g

đó.”

“Nga? Liệt nhi nên sẽ không là đến Từ gia trang nói chuyện, muốn giải quyết vấn đề nợ nần đi?” Âu Dương Trục chỉ theo ý mình tự nói.

Đùng choáng váng! Âu Dương Liệt nếu tới Từ gia trang nhờ vả, mặt trời sẽ mọc ở phía Tây a. Âu Dương Liệt tính tình cường ngạnh, muốn hấn ăn nói khép nép đi cầu người khác, thà rằng một đao giết hấn cho xong. Âu Dương gia xuống dốc không phải không có nguyên nhân; Âu Dương Liệt không phải nhân tài kinh thương, Âu Dương Trục cũng không phải, Âu Dương son trang mới có thể lỗ lãi liên tục, khiến lòng người hoảng sợ.

Chúng quân sự trong lòng nghĩ, lại không người dám nói ra, cuối cùng vẫn là tổng quân Vương Trung thờ dài một hơi, động thân nói: “Trục gia, trang chủ không thể làm, vẫn là Trục gia lấy cái chủ ý đi!”

“Có nên hướng Giang Nam Từ gia trang cầu viện? Liệt nhi cùng hai huynh đệ Từ gia cảm tình không phải tốt sao? Dù sao Liệt nhi hiện tại đã ở Từ gia nhà.”

“Trục gia, kìa Giang Nam Từ gia trang chuyện vụ nắm trong tay cơ hồ đều là đại trang chủ Từ Bộ Vân. Từ Bộ Vân này là người công và tư rõ ràng, muốn hướng hấn điều hành tài chính, lấy tình trạng của chúng ta hiện tại, cơ hồ là không có khả năng.”

“Vì sao?”

“Trục gia, Từ gia trang viện trợ tài chính cũng xem đối tượng. Nếu đã gần kề sụp đổ, cho dù hoàng đế lão gia hạ chỉ, hấn không giúp đỡ chính là không giúp đỡ. Cho nên Từ Bộ Vân mấy năm gần đây thu tóm Giang Nam, trở thành thiên hạ đệ nhất trang, đều không phải là ngẫu nhiên a.”

Âu Dương Trục nhìn tổng quân Vương Trung. Vương Trung là người thành thật trung hậu, luôn làm hết phận sự trách nhiệm của mình, trong lời nói nhất định có phân lượng có thể tin. Hấn cúi đầu nghĩ nghĩ, vậy thật sự không còn cách nào khác.

“Các người ai có hảo ý, đề xuất xem” Âu Dương Trục nhìn thoáng qua các quân sự bên dưới.

“Trục gia, ông xem đám hỏi như thế nào?”

Nói chuyện là quân sự tuổi cùng Âu Dương Trục không sai biệt lắm, tên gọi Vương Phúc, làm ở phòng thu chi bí mật, đáng người ục ịch, là người trung hậu, có ý nghĩ khôn khéo rõ ràng.

“Đám hỏi?” Mọi người đều kinh ngạc hô nhỏ.

Với cá tính Âu Dương Liệt, muốn hấn vì tiền tài cưới vợ, căn bản là chuyện không có khả năng! Âu Dương Liệt cuộc đời thống hận nhất chính là nhờ cậy phú quý của nữ tử, hấn cho rằng cảm tình là không thể xứng cân luận hai (ta đoán là cân đo đong đếm á), huống chi dùng tiền tài đến cân nhắc.

Hấn sợ dĩ đến bây giờ chưa cưới vợ, chủ yếu là còn không có gặp gỡ cô nương thuận mắt. Nếu không cho dù Âu Dương gia gia đạo sa sút, rất nhiều cô nương vẫn là ước gả cho Âu Dương Liệt. Âu Dương Liệt bộ dạng anh tuấn cường tráng, có một thân hảo võ nghệ, đáng người kia làm cho các cô nương vừa nhìn đều đã mặt đỏ tim đập thật nhanh.

Muốn hấn vì tiền tài cưới vợ? Giết hấn đi!

“Phúc thúc, ông không cần loạn chủ ý. Tính nét trang chủ là cái gì ông cũng không phải không biết, muốn hấn vì tiền tài cưới vợ, huấn luyện voi biết hát còn nhanh hơn.” Tổng quân Vương Trung hé ra vẻ mặt sâu muộn.

“Ta là chỉ không phải đám hỏi bình thường, mà là trang chủ trước đây, lão trang chủ chỉ định đính ước a.”

“Vương Phúc, ông là nói đại ca của ta, cha Liệt nhi trước đây, giúp hấn định ra việc hôn nhân với Tô gia” Âu Dương Trục nói.

“Đúng vậy, Trục gia.”

“Ông không phải không hay là đại ca ta vào lúc Liệt nhi mười một tuổi liền hủy hôn, như thế nào lúc này lại nhắc tới? Huống chi hiện nay Tô gia tiểu thư cũng muốn hai mươi tuổi, sớm qua tuổi lấy chồng. Vương Phúc, ông cũng thật là lão hồ đồ.”

Nguyên lai hai mươi năm trước, Lại bỔ thượng thư Tô Hiến là có tiền đồ nhất, được quan viên xem trọng, năm đó Tô phu nhân sinh hạ một nữ nhi, Âu Dương Cảnh tử thiên lạn đánh (đại loại là đánh chết vấn muộn), cứng rắn muốn kết thân với Tô gia, Tô Hiến về mặt tình cảm cũng ngại ngùng, liền cùng Âu Dương gia định ra việc hôn nhân.

Không nghĩ tới năm năm sau bởi vì trong cung hoạn quan cầm quyền, giang thượng sĩ phu, trong triều đại thần không cùng hấn hợp tác, có lẽ sẽ đắc tội danh và bị tiêu diệt, Tô Hiến cũng bởi vậy đã đánh mất quan; Âu Dương Cảnh mất thấy thế cục không ổn, lập tức hủy hôn. Tô Hiến gặp cảnh nhân sinh biến đổi lớn, thông gia tương lai lại từ hôn, ngã bệnh không dậy nổi, hậm hực mà chết.

Nge nói Tô Hiến sau khi chết, Tô phu nhân mang theo nữ nhi đến Giang Nam, không lâu, Âu Dương Cảnh vợ chồng cũng gặp son tặc chém giết mà bỏ mình. Xem trên đời, quả thật là nhân quả báo ứng, lần nào cũng đúng.

Như thế nào Vương Phúc lúc này nhắc tới việc hôn nhân ấy?

“Trực gia, Tô gia tuy rằng gia đạo ít ỏi, nhưng này nữ rất thông minh, có tài không kém nam nhân, hơn mười năm trôi qua, Tô gia đã muốn trở thành Hấp huyện đứng thứ nhất thủ phủ. Tô gia tiểu thư năm nay đã hai mươi, chưa kết hôn, nếu có thể lấy Tô gia tiểu thư, khôn cảnh bên trong trang liền có thể cứu.”

“Vương Phúc, việc này ngươi là làm sao mà biết được?” Âu Dương Trực cảm thấy rất ngạc nhiên. Hắn cũng không biết Tô gia có tiền đồ như vậy, mà như thế nào hắn sẽ biết?

Kỳ thật thương nhân trong lúc đó đều biết đến, chỉ có nhóm lão gia cao cao tại thượng là không biết. Thương nhân đi tới đi lui các nơi kinh thương nghề nghiệp, tin tức linh thông vô cùng, huống chi đứng thứ nhất thủ phủ Hấp huyện là nữ nhân, tin tức bát quái càng nhiều.

Tô gia phu nhân là nữ tử truyền thống, năm đó đối mặt cái chết của trượng phu, bị thương thống khổ rất nhiều, lúc ấy liền dặt Tô Thái Tàn năm tuổi đặt chân đến Hấp huyện, dựa vào bàn tay của mình kiếm tiền nuôi nấng nữ nhi.

Tô Thái Tàn thiên tư thông minh, năm tuổi nàng cũng đã biết phụ thân hậm hực, bị từ hôn mà nhục nhã, âm thầm thề, tuyệt đối muốn thành thương nhân giàu có, tài giỏi, không cho người khác xem thường Tô gia. Nàng không đọc tứ thư ngũ kinh, nàng cho rằng ít nhỏ gia giáo điều đã làm hại phụ thân đi sớm. Vì sao đối kháng gian khổ là chuyện chính nghĩa đâu? Sĩ phu chính mình lại có nhiều thanh cao? Vì sao ở trước mặt Thiên Tử góp lời, hoàng đế không nghe, còn muốn định tội đâu? Trong nhà thế thì không trọng yếu sao? Phụ thân hậm hực vì trung thành, thiên hạ có thay đổi sao?

Có. Trở nên càng hắc ám!

Đáng giá sao?

Bỏ qua tứ thư ngũ kinh!

Cho nên Tô Thái Tàn trước đây chỉ đọc bộ sách tương quan nghề nghiệp kinh thương, nghiên cứu quan niệm chữ từ bách gia quản lý, giúp phong phú tri thức nghề nghiệp chính mình. Nàng già nam trang, một mặt đọc sách, một mặt cầm giấy đi học hỏi, một đường cố gắng khởi đầu, hơn mười năm sau, nàng bắt đầu mở một cửa hàng nhỏ, đến bây giờ trở thành thương gia cung ứng từ bảo văn phòng lớn nhất, trong đó nghiên cứu là vang danh khắp thiên hạ.

Tô Thái Tàn từ mười lăm tuổi bắt đầu liền có người tới cửa cầu hôn, vài năm trở lại đây, sợ Tô gia lọt vào tay kẻ xấu, Tô Thái Tàn mắt không một cái coi trọng. Tất cả mọi người nói nàng mắt cao hơn đỉnh, nhưng mọi người cảm kích biết nàng không thể mất Tô gia được. Nàng một cái nữ nhi Tô gia, mẫu thân lại là nữ tử truyền thống, nàng lo lắng cho mình sau khi lấy chồng, sẽ có người lừa dối nàng một tay cướp đoạt gia sản không lỗ.

Huống chi nàng lăn lộn thương giới hơn mười năm, rất ghét nam nhân vì tiền tài sắc đẹp mà tới cửa cầu hôn, có người thật có người không, mười người thì đến tám, chín người, đều là vì sản nghiệp của nàng.

Vì thế nàng liền quyết định làm quả phụ, thủ Tô gia, mãi cho đến hai mươi tuổi vẫn còn là khuê nữ.

Năm đó Âu Dương gia vì lúc Tô gia xuống dốc mà hủy hôn, hiện tại Âu Dương gia có nguy cơ sụp đổ, muốn quay lại yêu cầu cùng Tô gia kết thân, ở trong mắt người khác, chắc chắn gặp phải không ít lời không hay. Lại còn thêm mắm dặm muối, Âu Dương Liệt chịu được sao?

Tổng quản Vương Trung ánh mắt lo lắng nhìn Vương Phúc, Vương Phúc hỏi cho hắn một cái tín hiệu cảm miệng.

“Trực gia, ta làm sao mà biết được cũng không trọng yếu, quan trọng là đám hỏi cùng Tô gia, có thể giải quyết vấn đề trước mắt bên trong trang. Âu Dương son trang có mấy ngàn tính mạng con người, nếu suy sụp, khẳng định sát nghiệp sẽ có mấy trăm oan hồn a, hoặc là phải dẫn mỳ ngoài đường phố..... Không có gì làm để sống, còn nói cái gì?” Vương Phúc lo lắng là cuộc sống mấy ngàn người.

“Nhưng chúng ta trước kia đối Tô gia bất nghĩa, hiện tại lại chính mình khôn cảnh lại muốn cầu cạnh người ta, mặt mũi Âu Dương gia muốn để đâu đây? Tô gia lại sẽ nghĩ như thế nào?” Âu Dương Trực vẫn là cảm thấy không ổn.

Tuy nói năm đó bỏ đá xuống giếng “Đầu sỏ gây nên” là Âu Dương Cảnh đã qua đời, nhưng Âu Dương gia ngay lúc đó đã không phải với Tô gia bọn họ, hiện tại sao chính mình gặp nạn lại muốn nói duyên? Việc này Âu Dương Trực nghĩ đến liền cảm thấy xấu hổ, huống chi thực hành. Nếu biết Liệt nhi cũng sẽ không đồng ý.

“Trực gia, này không phải vấn đề mặt mũi. Bên trong trang mấy ngàn người há mồm chờ ăn cơm, chúng ta nếu không nghĩ biện pháp, đừng nói mùa đông sang năm, bất quá mùa đông năm nay cũng chưa chắc chịu đựng đi.”

“Tình huống thực sự nghiêm trọng như vậy?” Âu Dương Trực tức nhanh mồm.

“Trực gia, ta Vương Phúc cũng không nói dối. Bên ngoài chúng ta đã nợ trăm vạn lượng, phía đông đường cái, tây đường cái của chúng ta, bọn người lúc trước ta có va chạm đã mượn nợ trả thù lao trang, chỉ còn đất bên trong trang là tạm yên bình. Trực gia, ngài nói này không nghiêm trọng sao?”

Mọi người nghe vậy, mặt lộ vẻ kinh ngạc, nhất là tổng quản Vương Trung. “Phúc thúc, chúng ta không phải còn có cửa hàng nữa sao? Kia cũng có mấy vạn hai đi!”

“Khoản tiền ấy đã sớm được thu, hai năm trước đã dùng rồi.”

Ngày thường chuyện phòng thu chi, mọi người đều không biết, mọi người chỉ biết là bên trong trang tài vụ có vấn đề, lại không nghĩ rằng nghiêm trọng như vậy. Âu Dương Liệt đương nhiên lại càng không biết.

“Thực gia, chúng ta đều biết lúc ấy là lão gia cố ý từ hôn, hiện tại lão gia đi rồi, thiếu gia không cần thiết phản đối hôn ước. Tô gia tiểu thư hiện tại chưa lấy chồng, nói không chừng là trong lòng vẫn cố ý giữ cho Âu Dương gia, chúng ta không đi cầu hôn, như thế nào biết đâu? Hiện nay trước đêm mất mũi đề một bên, tình huống bên trong trang cũng chỉ có thể ngựa chết làm ngựa sống y; Nếu không được, mọi người liền chuẩn bị bãi quán chợ đi.” Vương Phúc trật tự rõ ràng tiếp tục nói xong.

Âu Dương Thực cúi đầu trầm ngâm trong chốc lát.

“Thực gia?”

“Ta xem trước mắt cũng không biện pháp khác, trước hết chiếu theo như lời Vương Phúc đi làm đi.”

Tô gia Dung Xuân viên – Hấp huyện

“Âu Dương gia nhắc tới hôn sự?”

“Đúng vậy, Tần nhi.”

Trong vườn Dung Xuân, Tô gia mẫu nữ ngồi trong đình nói chuyện. Dung Xuân viên là chỗ ở Tô Thái Tần, bố trí tào nhà điền tĩn, trong vườn núi giả suối nước, hoa mộc sum suê, mỗi ngày, Tô Thái Tần đều cùng mẫu thân tâm sự ở chỗ này.

Bởi vì cố gắng sáng lập gia nghiệp, Tô Thái Tần không có thời gian bồi dưỡng thân thể, sau mười tám tuổi, sản nghiệp trụ cột đại khái ổn định, nàng liền đem tạp vụ giao cho thuộc hạ làm, nàng chỉ phụ trách quyết định trọng đại cuối cùng, nguyên nhân chính là muốn rút ra thời gian bồi dưỡng thân thể.

Tô Thái Tần bộ dạng không phải nhỏ bé; Có lẽ là trước đây phần nam trang làm học đồ, cùng lao động chân tay, so sánh với nữ tử, nàng có vẻ cao hơn. Tuy rằng do yêu cầu nghề nghiệp phải bồn ba, nhưng không có bị nắng làm đen cháy, ngũ quan thanh tú đoan chính, không có bộ dáng nữ tử thiên chân hơn mười tuổi, có chính là nữ tử hai mươi tuổi thành thực ôn trọng.

Khuôn mặt đường cong cương trực, nàng nhiều năm kinh doanh sản nghiệp khiến cá tính thêm kiên nghị. Dù sao nữ nhân muốn theo nghề thương giới là chuyện không dễ dàng, hơn nữa lại là kinh thương Hấp huyện nổi tiếng.

Ở mặt ngoài nàng kiên nghị, từ đôi thủy mâu linh động cũng biết cá tính này là hoạt bát, chẳng qua trên thương trường biến hóa kỳ lạ mà che giấu, miễn cho rước lấy chuyện phiền toái.

Tô Thái Tần được giáo dục trở nên cương nghị, mẫu thân nàng có vẻ ưu nhân thoải mái rất nhiều. Trọng phụ qua đời, nàng dựa vào một tay may mắn kiếm tiền nuôi nấng nữ nhi, vài năm sau, nữ nhi liền đến chỗ chế giấy hán làm học đồ, trọng trách cuộc sống của nàng liền nặng thêm, nàng dạy bảo nữ nhi nhu thuận từ lúc còn nhỏ, không có gì cản nàng phiền lòng, cho nên mấy năm nay, bề ngoài so với bình thường trẻ hơn nha.

Mẹ con ngồi cùng nhau, người khác không biết còn tưởng rằng là tỷ muội đâu!

Hôm nay Vương thị báo cho nữ nhi biết chuyện Âu Dương son trang cầu hôn, chỉ thấy nàng chau mày.

“Tần nhi?” Tô mẫu thấy nữ nhi hồi lâu không nói, kêu một tiếng.

“Kia Âu Dương gia không phải sớm từ hôn sao? Vì sao hôm nay lại cầu hôn?”

“Nghe Âu Dương gia tổng quản nói là bọn hán thực xin lỗi chúng ta, hôm nay hy vọng có thể bù lại sai lầm, cho nên mới nhắc tới thân.”

“Nương, người cho rằng thế nào?” Tô Thái Tần nhìn mẫu thân.

“Nương cho rằng con cũng có thể hảo hảo vì chính mình quyết định. Cô nương gia luôn phải lập gia đình, tìm đối tượng tốt, an ổn sống.” Nàng vẫn là hy vọng nữ nhi có thể gả cho người trong sạch, hưởng thụ cuộc sống phu nhân, mà không phải cả ngày đề ý sản nghiệp khổng lồ, bận rộn không thôi.

Tô Thái Tần mỗi khi cùng mẫu thân tranh chấp đều là vì chuyện này. Nàng sự nghiệp đã thành, có quyền quyết định cuộc sống chính mình, không cần y theo truyền thống nhất định phải lập gia đình. Nàng cảm thấy nhắc tới thân, hơn phân nửa đều là vì tiền tài Tô gia, mà không phải ngưỡng mộ cá nhân nàng, nàng cần gì phải gả đi ra ngoài xem sắc mặt phu gia, chính mình sáng lập thiên địa, tự do tự tại sống thật tốt!”

“Nói đến nói đi, nương chính là hy vọng con lập gia đình.” Tô Thái Tần không hề giận dữ.

“Tần nhi, con nhìn xem đi.” Vương thị vẫn đang hy vọng nữ nhi lo lắng một chút chung thân đại sự chính mình.

“Trước hết từ chối Âu Dương gia đi!”

“Tần nhi!” Vương thị la lên, nhưng Tô Thái Tần đã đứng dậy hướng đại sảnh đi đến.

“Văn Đức, người ở đâu?” Tô Thái Tần vừa vào chính sảnh liền muốn tìm người.

“Tiểu thư, ta ở chỗ này.”

Một nam nhân hai mươi mấy tuổi xuất hiện ở cửa, lộ vẻ cười, mặc bạch y, cả người giống như ánh mặt trời. Hắn là người chạy chân(sai vật) bên người Tô Thái Tần, phàm là việc chủ tử không có tiện ra mặt, đều là hắn đi.

“Văn Đức, Âu Dương gia nhắc tới thân—”

Tô Thái Tần nói còn chưa nói hoàn, Văn Đức đã hô: “Chúc mừng tiểu thư, chúc mừng tiểu thư!”

Tô Thái Tần liếc trắng mắt, “Người lời này sợ không nói mấy ngàn lần! Giống nương của ta, ước gì ta chạy nhanh lập gia đình.”

“Chúc mừng tiểu thư.....” Văn Đức nở nụ cười, miệng vẫn là nói xong.

“Tốt lắm, ta tìm người là có chính sự. Văn Đức, người giúp ta tìm hiểu một chút Âu Dương gia vì sao phải tới cửa cầu hôn? Theo lý, mười mấy năm trước hôn ước đã muốn giải, không có lý do gì cầu thân, loại sự tình này sẽ làm nhục danh dự Âu Dương gia. Người đi tra xem có tin tức gì, lập tức hồi bẩm!” Tô Thái Tần hạ lệnh.

“Vâng, tiểu thư.” Văn Đức thu hồi khuôn mặt tươi cười, đứng đắn trả lời, đảo mắt người đã không thấy tăm hơi.

Tô Thái Tần nhìn nhìn ngoài cửa, chỉ thấy ánh mặt trời sáng rực — mùa hè đến đâu!

Sáng sớm Âu Dương son trang nổi lên âm thanh tức giận, tiếng vang đồ sứ vỡ vụn vang vọng toàn bộ kính viên.

“Đi ra ngoài! Hết thầy đi ra ngoài! Các người mau đi ra ngoài—” Âu Dương Liệt thanh âm nổi giận từ Vi Đức cư truyền đi ra.

Vi Đức cư là chỗ ở chủ nhân Âu Dương son trang, trước mắt đương nhiên là nơi ở của Âu Dương Liệt. Vi Đức cư là Âu Dương Tu Chính xây dựng trong phòng không gian thật lớn, mặt sau còn có đặc chế phòng tắm, đồ dung nơi đây đương nhiên đều là cực phẩm.

“Liệt nhi, đây cũng là vì sinh kế mấy nghìn người bên trong trang a!” Âu Dương Trục ở trong phòng khuyên bảo.

Âu Dương Liệt sáng sớm từ Hàng Châu Từ gia trang trở lại Âu Dương son trang, lại bị báo cho biết chuyện đến Tô gia cầu hôn, cũng là vì tài sản Tô gia, hấn tức giận, bắt đầu hành động kinh thiên động địa hủy hoại, trong phòng trừ bỏ giường, cái khác đều bị hấn phá hư hoàn toàn.

“Thúc thúc, người đã lớn tuổi, cứ nhiên nghe theo đề nghị Vương Phúc, đi Tô gia cầu hôn! Cũng không có hỏi ta có nguyện ý hay không, đã tự ý làm..... Các người trong mắt còn có ta này trang chủ sao?”

“Liệt nhi.....” Âu Dương Trục thấy hấn hung dữ thành như vậy, cũng không biết nên nói gì.

“Vì sinh kế mấy nghìn người? Hừ! Ta xem là bên trong trang quân sự này đó vì tư lợi chính mình đi! Sợ chính mình lưu lạc đầu đường, liền cứng rắn muốn ta đi thú Tô gia tiểu thư, tham người ta gia sản trăm ngàn..... Các người có hay không xấu hổ a?” Âu Dương Liệt rống to.

“Thiếu gia, người như thế nào nói như vậy đâu? Bên trong trang trước mắt xác thực lâm vào khốn cảnh đã hơn mười năm qua, thiếu gia là Âu Dương gia chủ nhân, phải nghĩ biện pháp độ gấp nạn quan.....” Phòng thu chi Vương Phúc nói đến một nửa, Âu Dương Liệt lại rống lên.

“Cho nên ta sẽ đi thú Tô gia tiểu thư? Các người nô tài chết tiệt hết thầy cút đi! Đi ra ngoài!”

Âu Dương Liệt nhất vận công đem những người chướng mắt một chương oanh tạc ra ngoài, Âu Dương Trục cũng vội vàng chạy ra bên ngoài tị nạn.

Vi Đức cư cửa phòng phịch một tiếng đóng lại, phảng phất chủ nhân không vui.

“Khụ! Trục gia, nên làm cái gì bây giờ đâu?” Tổng quản vỗ vỗ đầu người bùn đất, hé ra khổ mặt.

“Kết quả đúng như chúng ta dự đoán. Liệt nhi tính tình chính là như vậy, các người cũng không phải không biết. Hiện tại nó đang nổi nóng, trước không cần tranh cãi, nhìn xem Tô gia bên kia phản ứng như thế nào sẽ quyết định.” Âu Dương Trục lúc này nhưng thật ra có chủ kiến thật sự.

“Chuyện tới nay, cũng chỉ có thể như thế.” Mọi người vỗ vỗ bụi đất trên người, dời đi.

Phía sau cửa Âu Dương Liệt tức giận vẫn chưa giảm. Chết tiệt! Bọn họ cứ nhiên lớn mật như vậy, thay hấn thu xếp hôn sự! Tô gia tiểu thư có trăm ngàn gia sản lại như thế nào? Nhân sinh trọng yếu nhất là cùng yêu nhau cả đời, giống Từ gia huynh đệ..... Kia Tô gia tiểu thư hai mươi tuổi chưa lấy chồng, có thể là mất bị mù, thiếu cánh tay, Trục thúc cứ nhiên còn thay hấn tới cửa cầu hôn?!

Giết hấn đi!

Âu Dương Liệt mắng cả một đêm, thẳng đến đêm dài, tức giận có điểm giảm một chút, mới lên giường đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Kiều Nương Tử* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

“Nga! Kia Âu Dương gia là vì tiền tài mới tới cửa cầu thân?”

“Đúng vậy, tiểu thư.” Văn Đức cung kính đứng ở giữa chính sảnh, khẽ nâng đầu nhìn Tô Thái Tàn ngồi ở chủ vị liếc mắt một cái.

“Âu Dương gia thật không biết xấu hổ! Năm đó lui hôn ước tiểu thư chúng ta, làm cho Tô gia mang nhục nhã, hôm nay lại xem tiểu thư có tiền, mới tới cửa cầu hôn. Bọn họ xấu hổ không xấu hổ a!” Nói chuyện là nha hoàn bên người Tô Thái Tàn, tên là Thúy Lục, linh nha lệ miệng(nhanh miệng a), tay chân chịu khó, trung thành với chủ nhân, thấy tiểu thư không lên tiếng, liền ồn ào nói thay.

“Thúy Lục, chớ có lên tiếng nói vậy! Không nói không có ai bảo em cầm điếu.” Văn Đức xem chủ tử không nói lời nào, vội vàng muốn nha hoàn cầm miệng. Bởi vì tiểu thư trầm mặc, bình thường đều là tự hỏi, hơn nữa đều là chuyện trọng đại.

Tô Thái Tàn đối người khác muốn sản nghiệp không bỏ Tô gia mà lên môn cầu thân cũng không kinh ngạc, nhưng Âu Dương gia.

Nàng trầm mặc trong chốc lát, giương mắt nhìn bên ngoài đình viện lục ý.

“Văn Đức, Âu Dương gia năm gần đây tài vụ như thế nào?”

“Hỏi tiểu thư, Âu Dương sơn trang năm gần đây rất sa sút, có chút nợ nần thậm chí đã nợ góp năm năm nay, thương gia đều là xem ở tình hữu nghị buồn bán trước kia của Âu Dương sơn trang, mới bằng lòng cho mượn. Tuy nói Âu Dương gia tung hoành Giang Bắc vài thập niên, từng là cửa hàng thiên hạ đệ nhất, nhưng sau Âu Dương Cảnh, đệ đệ là Âu Dương Trực, con trai là Âu Dương Liệt đều đối kinh thương không có hứng thú, cửa hàng không người nối nghiệp, chậm rãi xuống dốc, trước mắt nợ nần ước chừng có hơn trăm vạn lượng.”

“Âu Dương Cảnh? Đó không phải là người lui hôn ước tiểu thư nhà chúng ta sao? Bị chết, xứng đáng!” Thúy Lục lại tiếng huyền não đứng lên.

“Thúy Lục!” Văn Đức lại đối cô nương mười ba tuổi này tiểu thấp xích một tiếng.

“Thúy Lục, em đi mang bát bạch ngọc tổ yến đến trong phòng ta.”

Tổ yến chung đường phen

Văn Đức cười nhìn nàng. Xem đi! Giáo ngươi không cần lắm miệng, hiện tại bị đuổi ra chỗ khác!

Thúy Lục trừng mắt nhìn hần liếc mắt một cái, tâm không cam lòng tình không muốn thấp giọng nói: “Vâng, tiểu thư.”

Sau khi Thúy Lục rời đi, Tô Thái Tàn đứng lên, liền bước nhẹ nhàng đi đến bên cửa sổ. “Âu Dương Trực thúc cháu là người như thế nào?”

“Hỏi tiểu thư, Âu Dương Trực làm người ngay thẳng, cá tính lão thành ôn trọng, tuổi chừng năm mươi, thê mất song sau đó không thú thêm, cho nên không có con. Chỉ có một đứa cháu là Âu Dương Liệt, con trai Âu Dương Cảnh. Tuy nhiên, khi đó, Âu Dương Liệt tuổi còn nhỏ, nên Âu Dương Trực phải quản lý mọi sự vụ bên trong trang. Hắn mặc dù thành tâm, nhưng thương trường biến hoá kỳ lạ đều không phải là mỗi người có thể tin, cho nên ở năm mới mua bán một vài bút, đó là nguyên nhân sâu xa Âu Dương sơn trang suy sụp.”

“Nguyên nhân gần đây?”

Tô Thái Tàn mặc dù mắt nhìn ngoài cửa sổ, nhìn như không chút để ý, nhưng Văn Đức biết đây là thời điểm tiểu thư chuyên tâm nhất.

“Nguyên nhân gần là Âu Dương Liệt.”

Văn Đức không chú ý tới Tô Thái Tàn đầy mắt tránh một chút.

“Âu Dương Trực là người không có tư tâm, đến khi cháu trai Âu Dương Liệt qua mười lăm tuổi, liền đem sản nghiệp hoàn toàn giao cho Âu Dương Liệt xử lý. Nhưng Âu Dương Liệt đối kinh thương một chút hứng thú cũng không có, trang vụ trên danh nghĩa tuy là hắn phụ trách, nhưng phụ trách thực tế vẫn là Âu Dương Trực cùng đám người lão quản gia bên dưới.

“Bởi vì lão gia phó dưới Âu Dương Trực đều là các lão ông, tác phong bảo thủ, dần dần, Âu Dương son trang chỉ gìn giữ cái đã có, không tư tiến thủ, mười mấy năm trôi lại đây, trạng huống rối rắm làm cho hôm nay mắc nợ luy luy.” Văn Đức tình báo nhưng thật ra tương đương cẩn thận.

“Kìa Âu Dương Cảnh trời sanh tính không tốt giả dối, hấn đại khái như thế nào cũng không nghĩ tới sản nghiệp của chính mình sẽ thua ở trên tay con chính mình. Thật sự là nhân quả báo ứng!” Tô Thái Tàn quay đầu nhìn Văn Đức đứng cung kính.

“Tiểu thư.” Văn Đức trong lời nói tựa hồ còn không có nói xong.

“Như thế nào?”

“Kìa Âu Dương Liệt cũng không thể xem như bại gia tử(phá gia chi tử a). Nghe nói hấn bộ dạng cao lớn anh tuấn, võ nghệ cao cường, làm người hành hiệp trượng nghĩa, không ham tài lợi, đến bây giờ chưa cưới vợ, là vì còn không có thích cô nương.”

“Văn Đức, nếu không phải ngươi là người bên người ta, ta còn thực nghĩ đến ngươi là Âu Dương gia phải tới làm bà mối đâu!” Tô Thái Tàn cười nhìn hấn.

“Tiểu thư, Văn Đức chính là ăn ngay nói thật, không dám có điều thất lễ.”

“Tốt lắm, ngươi có chủ ý gì, ta sẽ không biết? Cả ngày nghe nương ta ở bên tai ngươi giảng những lời này, ta đều đã nghe — Văn Đức a, xuất ngoại nhớ xem có hay không người thích hợp, giúp tiểu thư lưu ý một chút. Văn Đức a, ngươi hôm nay từ kinh thành trở về, có hay không gặp người thích hợp Tân nhi a. Hừ, còn tưởng rằng ta không biết đâu!” Tô Thái Tàn liếc hấn liếc mắt một cái.

“Tiểu thư anh minh, nhỏ (tiểu nhân) chính là.” Văn Đức dọa ra một thân hấn. Như thế nào phu nhân dặn dò hấn, tiểu thư đều biết? Trời ạ! Hấn chuyên môn phụ trách tìm hiểu tin tức, cư nhiên không biết chính mình bị giám thị.

“Kìa Âu Dương gia mắc nợ, chính xác số lượng là bao nhiêu?” Tô Thái Tàn lại nhìn phía ngoài cửa sổ.

“Hỏi tiểu thư, ước chừng ba trăm đến bốn trăm vạn lượng chi phở, nhiều nhất cũng không vượt qua năm trăm vạn lượng. Nếu đem bất động sản Âu Dương son trang bán, cũng được năm mươi vạn lượng, vẫn là không đủ để trang trải. Cho nên Âu Dương gia mới có thể tới cửa cầu thân.”

Vạn Lịch, trong lúc đó, ước ba trăm vạn đến bốn trăm vạn lượng nợ nần, cho nên Âu Dương son trang năm trăm vạn lượng nợ nần là tương đương không lồ, đã muốn vượt qua một năm tổng thu nhập từ thuế của triều đình.

“Ngô. Nợ nần là có điểm nhiều, nhưng nếu thật muốn ứng phó, cũng không phải không thể. Lấy danh vọng Âu Dương gia ở Giang Bắc, thú cái nữ nhi đại quan, lấy quan áp thương (quyền lực áp chế kinh thương), nợ nần xóa bỏ, cũng không phải làm không được a!” Tô Thái Tàn tự nói.

“Tiểu thư, Văn Đức vừa rồi nói qua, Âu Dương gia thúc chất (2 chú cháu) hai người cũng không là kinh thương có khiếu, cũng không hiểu đắc dụng loại thủ đoạn ti tiện này.”

“Ngươi nói ta đây là thủ đoạn ti tiện?” Tô Thái Tàn mặt hạnh vi tính.

“Tiểu thư, Âu Dương gia nếu giống tiểu thư khôn khéo như vậy, chỉ sợ cũng sẽ không rơi vào tình thế hôm nay. Tiểu thư một tay sáng lập Tô gia không lồ sản nghiệp, cho dù là làm gì, Văn Đức không dám đối việc làm của tiểu thư có ý kiến, dù sao nhỏ (tiểu nhân) theo tiểu thư mười mấy năm, hôm nay mới có thể sống tạm yên ổn. Văn Đức chỉ hận chính mình không có thể sớm một chút gặp được tiểu thư, trợ giúp tiểu thư một tay, máu chảy đầu rơi sẽ không tiếc.” Văn Đức thiếu chút nữa liền chấp tay lại bái.

“Tốt lắm tốt lắm. Dù sao ngươi chính là cho rằng lấy quan áp thương là thủ đoạn ti tiện, còn nói nhiều thứ vô nghĩa như vậy!” Tô Thái Tàn che miệng cười khê. Nàng vừa rồi chính là cùng Văn Đức chỉ đùa một chút, sao biết nô tài này liền một đồng vô nghĩa, giải thích này nợ (nguyên văn mình bao ám hiểm, cơ mà ta không hiểu, ai bảo ta nha).

“Văn Đức không dám. Chính là Văn Đức biết nếu tiểu thư gặp khó khăn như Âu Dương gia, sẽ không chọn dùng quan áp thương mà thực hiện.”

Àn! Đây Văn Đức theo nàng mấy năm nay, cũng không phải là không biết. Đúng vậy, nàng Tô Thái Tàn có thể có địa vị hôm nay ở Hấp huyện thủ phủ, không phải dựa vào quan hệ, mà là dựa vào thực lực, lấy quan áp thương thực hiện, nàng thực khinh thường. Nàng cũng thống hận quan viên hiện tại, bọn họ nghĩ đến có quan chức, liền không sợ trời không sợ đất bóc lột dân chúng, quan viên thanh liêm giống phụ thân bây giờ chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Phụ thân.

Tô Thái Tàn nhớ tới phụ thân đã chết, không khỏi trong lòng một trận chua xót. Nàng xoay người sang chỗ khác, không cho người dưới thấy nàng bộ dáng yếu đuối.

“Tiểu thư.” Văn Đức thấy tiểu thư xoay người sang chỗ khác, nghĩ đến nàng thật sự tức giận.

“Khụ! Ta không sao. Ngươi tiếp tục nói đi.”

“Đúng vậy. thực chất Âu Dương gia là không biết dùng cách gì để trả nợ, mà làm cho Âu Dương gia nợ ngày càng tăng, thậm chí đều đã đem nợ gộp lại

thành tiền lãi hàng tháng. Âu Dương Liệt cũng sẽ không vì tiền tài mà cưới vợ, nghe nói hán thống hận nhất chính là nữ nhân tham tài lợi mà gả cho nhà quyền quý, hán kiên trì nhất định phải là chính mình thật tình thích người đó mới cưới làm vợ. Cho nên vài năm gần đây, bà mối cũng không biết ra vào Âu Dương son trang bao nhiêu lần, đều bị hán đuổi khỏi.”

“Nga..... Người này rất thú vị. Rốt cuộc là ai đến nhà chúng ta cầu hôn?” Tô Thái Tần vừa nghe, cũng biết tới cửa cầu hôn không phải do chủ ý của Âu Dương Liệt.

“Hồi tiểu thư, là chủ ý của các quản gia nô bộc Âu Dương son trang. Bọn họ cho rằng năm đó Âu Dương Cảnh người từ hôn đã chết, tiểu thư lại chưa lấy chồng, nói không chừng tiểu thư còn..... Cho nên.....” Văn Đức ngừng lại, không dám nói thêm gì đi nữa.

“Nói không chừng ta là bởi vì bị từ hôn mà nhục, cho nên cả đời không lấy chồng, đúng hay không?” Tô Thái Tần giúp Văn Đức nói nốt lời còn lại.

“Tiểu..... Tiểu thư, người không cần cùng lũ hạ nhân ngu ngốc ấy so đo.” Văn Đức sợ chủ tử tức giận, thật sự không tốt.

“Bọn họ không khỏi quá coi thường Tô Thái Tần ta sao!”

Tô Thái Tần lại nhìn phía ngoài cửa sổ, hồi lâu, hồi lâu.....

Bên trong im lặng đến ngay cả thanh âm của một cây châm rơi trên mặt đất cũng đều nghe thấy.

Đột nhiên Tô Thái Tần thán nhiên cười, lấy thanh âm dễ nghe khoái trá nói: “Văn Đức, chúng ta đã lâu không háo háo chơi trò chơi!”

Thảm! Nàng tức giận!

Mỗi lần tiểu thư nói như vậy, liền tỏ vẻ muốn đại náo một hồi, mà đến lúc đó người đầu tiên chịu đựng là hán-người hầu bên người nàng.

“Vương Phúc, Tô gia quả nhiên từ chối chúng ta, người nói kế tiếp còn có cách nào khác?”

Âu Dương Trục ngồi ở chính sảnh, khuôn mặt đầy u sầu, cả người tựa hồ càng gầy yếu. mấy ngày gần đây thương gia tới cửa đòi nợ càng ngày càng nhiều, mấy ngày trước đây Tôn chương quỳ còn cho người đến quấy phá. Hoàn hảo chất nhi(cháu trai,Liệt ca ca á) đưa bọn họ hết thầy đánh đi ra ngoài..... Nhưng đây cũng đều không phải là kế lâu dài a!

“Trục gia, giống Tô gia thủ phủ địa phương như vậy, không có khả năng một lần nói đã thành. Huống chi hơn 10 năm trước là Âu Dương son trang chúng ta đuổi đi, hôm nay cho dù phải đi lại nhiều lần, cũng không phải quá làm cao.”

“Vương Phúc, người đi mời bà mối lại đi Tô gia một chuyến?” Âu Dương Trục cũng không thập phần hiểu trình tự kết hôn lắm.

“Đúng vậy. Chúng ta chịu khó một chút, nhiều lần đến cầu hôn, thậm chí mấy chục lần đến cầu hôn. Chỉ cần Tô gia gật đầu, son trang còn có thể cứu.”

“Như vậy a? Vẫn là..... Vì tỏ vẻ thành ý, ta tự mình đến Hấp huyện Tô gia?”

“Như vậy là tốt nhất. Chẳng những tỏ thành ý của chúng ta, mẹ con nhà Tô gia trước mặt người khác cũng còn có mặt mũi.” Tổng quản Vương Trung nhanh chóng lên tiếng ủng hộ.

“Ngô. Ta đây ngày mai lập tức lên đường. Vương Trung, hán là cấp bậc lễ nghĩa trăm ngàn không thể thiếu. Về phần Liệt nhi bên kia.....”

“Trục gia, quà cáp đã chuẩn bị tốt. Còn thiếu gia, chúng tôi sẽ chiêu cố.”

Quản gia đều biết Âu Dương Trục tính tình rất tốt, đối Âu Dương Liệt cũng quá phóng túng. Âu Dương gia mới có thể rơi vào tình trạng thế này, cho nên bọn họ lên chuẩn bị mấy việc vật cho lần cầu hôn này, chỉ đợi thời cơ đến, Âu Dương Trục gật đầu một cái, có thể lập tức xuất phát.

Về phần Âu Dương Liệt thiếu gia — ai! Cho dù là hoàng đế lão gia đến, chỉ sợ cũng không thể khuyên bảo hán. Vẫn là án binh bất động trước, đợi Tô gia bên kia mềm lòng từng chút, sau đó mọi người sẽ tập trung khuyên nhủ thiếu gia. Tổng quản Vương Trung nghĩ đến Âu Dương Liệt một thân võ nghệ cao cường, trong lòng chỉ hy vọng đến lúc đó Âu Dương son trang không có xác chết la liệt là tốt rồi.

Ngày hôm sau, Âu Dương Trục liền dẫn một ít gia đình, mang theo lễ vật châu báu tơ lụa, đi đến Hấp huyện Tô gia.

Tô phủ chiếm diện tích rất rộng, trừ bên ngoài chính sảnh, các nơi khác chia làm tám khu nhà, theo thứ tự là là Dung Xuân viên, Dung Hạ viên, Dung Thu viên, Dung Đông viên, Tụ Xuân viên, Tụ Hạ viên, Tụ Thu viên, Tụ Đông viên, trong các viên lại phân thành uyển, hiên, cư, lâu, các chờ. Trong đó Tô Thái Tần ở tại Dung Xuân viên, mẫu thân của nàng ở tại Tụ Xuân viên.

Bởi vì Vương mẫu thích im lặng, Tụ Xuân viên luôn phi thường yên tĩnh, nhưng hôm nay thực khác thường, trong viên truyền đến tiếng cười hiếm có.

“Tô phu nhân, sân nhà bố trí đơn giản thanh nhã, thật công phu.”

“Cảm ơn Âu Dương huynh đã không chê.” Vương thị che miệng nở nụ cười một chút.

Nguyên lai là Âu Dương Trục cùng Vương mẫu ở trong Hoàn Tú các cửa Tụ Xuân viên nói chuyện phiếm, tiếng nói cười vọng ra bên ngoài, cảnh sắc

viên mãn nhìn một cái không sót gì, cảnh quan thật tốt, xa xa ẩn hiện thanh sơn, bên trong vườn như gần mà xa, mượn cảnh sinh tình, hư thật tôn nhau, thật thật giả giả lờ cuốn vào cảnh ngoạn mục, cũng có thể thấy được người thiết kế nó rất giỏi.

Âu Dương Trục cũng là người đọc sách lịch sự tao nhã, vừa thấy khu vườn thanh khiết, trong lòng liền thích, lời ca ngợi xuất phát từ tâm khiến Vương mẫu lòng tràn đầy vui mừng.

Đối mặt với người của Âu Dương gia đặc biệt đến, Vương mẫu đối với chuyện xưa cũng không phải không thêm để ý, nhưng trong đầu vẫn là ảm áp. Dù sao Âu Dương gia có người nguyên ý đối diện với sai lầm năm đó, có ý đồ bù lại là chuyện tốt.

Wang mẫu trong lòng phóng khoáng, nói chuyện phiếm cũng nhiều lên, cuối cùng là lưu Âu Dương Trục ở lại ăn cơm trưa, sau khi ăn xong lại đến Tụ Xuân viên ngắm hoa, hai người càng tán gẫu càng vui vẻ, trong Tụ Xuân viên tiếng cười không ngừng. Người hầu xem phu nhân vui vẻ như vậy, tay chân càng lưu loát, bụng nước trà, điểm tâm, trông rất vui vẻ.

Tình cảnh này làm cho Tô Thái Tàn vừa vận trở về thấy hết.

Nương khi nào thì cao hứng nói chuyện như vậy? Từ khi cha đi rồi, đối tượng mẫu thân tán phiếm cũng chỉ có nàng, mà mỗi lần cùng nàng tâm sự nương chưa từng cười như vậy. Nam nhân kia là ai? Tô Thái Tàn ánh mắt lợi hại nhìn chăm chăm nam nhân đang đứng trong Hoàn Tú các kia.

“Đó là Âu Dương sơn trang Âu Dương Trục, cũng chính là thúc thúc Âu Dương Liệt thì phải.” Văn Đức bên cạnh nói

Tô Thái Tàn xem Văn Đức liếc mắt một cái, khiến hắn vô cùng cung kính cúi đầu đứng ở bên cạnh.

“Văn Đức, càng ngày ngươi càng nhiều lời.”

“Không dám. Chỉ cần tiểu thư kêu gọi một tiếng, Văn Đức sẽ không tiếc cả mạng sống. Nhỏ (tiểu nhân) chỉ cần nhớ tới tiểu thư qua lại vất vả, liền cảm thấy này chính là việc nhỏ.”

“Câm miệng! Văn Đức, sớm hay muộn có một ngày ta cắt cái lưỡi của ngươi đi!”

Tô Thái Tàn nhìn vẻ mặt tươi cười của mẫu thân, rồi xoay người quay về Dung Xuân viên.

Hôm sau, Hấp huyện liền truyền ra tin tức Âu Dương sơn trang Âu Dương Trục tự mình đến Tô phủ tạ tội, hy vọng khôi phục hôn ước năm đó. Hành động này làm cho mẹ con nhà Tô gia được mở mày mở mặt. Mọi người đều cảm thấy Tô gia khả năng sẽ đáp ứng hôn nhân lần này.

Nhưng Tô Thái Tàn không vội vã tỏ thái độ. Qua mấy ngày, bên ngoài lại truyền ra hôn sự của Âu Dương gia cùng Tô gia là vô vọng, nguyên nhân là Âu Dương gia không đủ tài lực lấy Tô gia tiểu thư; Dù sao Tô gia bây giờ đã khác trước thực nghèo túng.

Tin tức truyền ra rồi lại quay về lưu châu phủ Âu Dương sơn trang.

“Cái gì? Họ nói chúng ta không lấy nổi Tô gia tiểu thư?” Âu Dương Trục ngồi ở đại sảnh, bên dưới là một đồng quan sự.

“Đúng vậy, Trục gia. Bên ngoài đều truyền như vậy, cho dù Tô gia bất kể chúng ta trước kia sỉ nhục từ hôn, nhưng với tình huống hiện tại của Âu Dương gia, cũng sẽ lấy không nổi Tô gia tiểu thư. Trục gia, ngài nói nên làm cái gì bây giờ?”

Tổng quản Vương Trung cau mày buồn bã. Thật vất vả cho Trục gia tự mình đi Hấp huyện một chuyến, gặp Tô phu nhân, hai người trò chuyện với nhau thật vui, việc hôn nhân khả năng có hi vọng, không thể tưởng được lại có tin đồn Âu Dương sơn trang lấy không nổi Tô gia tiểu thư, cho dù Tô Thái Tàn có ý gì, trường hợp Âu Dương sơn trang nếu chống đỡ không nổi, cũng là không tốt. Ai da, thế này thật sự hết cách sao?

“Lời này là Tô gia nói?” Một thanh âm thô ách đánh gãy lo âu của Vương Trung.

“Trang chủ!” Mọi người vừa thấy Âu Dương Liệt, đều chấp tay thi lễ.

“Liệt nhi!” Âu Dương Trục đứng dậy.

Âu Dương Liệt đầy trên người mùi rượu tiêu sái tiến vào chính sảnh, đặt mâm ngay tại chính vị ngồi xuống. Xem ra hắn uống không ít rượu.

Từ sau khi biết người nhà vì hắn cầu hôn, trong lòng hắn liền cực độ không thoải mái, không thể tưởng được Trục thúc lại chính mình chạy đến Hấp huyện hướng Tô gia đạo nhận sai!

Quảng mặt mũi đi đâu a! Âu Dương gia lấy con dâu khó như vậy sao? Còn muốn Trục thúc hé ra nét mặt già nua đi về phía một nữ nhân cầu xin. Hắn cho tới bây giờ chưa từng mất mặt như vậy, hại hắn mấy ngày nay liều mình mượn rượu giải sầu.

Hôm nay trở về trang thay quần áo, khi đi qua chính sảnh nghe được lời của tổng quản Vương Trung. Tô gia tiểu thư khó lấy như vậy sao? Thật sự là buồn cười! Con tức không thể nguôi ngoai, thật muốn nói cho người trong thiên hạ nhìn lại tầm!

“Vương Trung, ngươi vừa rồi nói những lời này là ý tứ của Tô gia sao?”

“Hồi trang chủ, cái này là giang hồ tung tin vịt, cũng không phải Tô phủ truyền ra.”

Thiếu gia quan tâm việc này, thật tốt!

“Chúng ta Âu Dương gia không lấy nổi Tô gia tiểu thư?” Âu Dương Liệt giờ giờ mày kiếm.

“Bầm trang chủ, trước mắt Âu Dương son trang mắc nợ đại khái là bốn trăm năm mươi vạn lượng, bắt động sản ước chừng giá trị năm mươi vạn lượng, nếu muốn thú Tô gia tiểu thư giàu nhất địa phương, sợ cũng cần ngoài ba mươi vạn lượng, đến lúc đó bên trong trang mắc nợ sẽ tới năm trăm vạn lượng bạc, hơn nữa mượn tiền phải trả lãi, số lượng thực không nhỏ a.” Phòng thu chi Vương Phúc cung kính nói.

Âu Dương Liệt nghe vậy, cảm thấy nhất thời cả kinh. Bên trong trang khi nào lại mắc nợ nhiều như thế?

“Chính là ba mươi vạn lượng, Âu Dương son trang chúng ta đáp ứng không được sao?” Âu Dương Liệt nếu trong kinh doanh mà khẩu khí cũng lớn như vậy thì tốt rồi.

“Hồi trang chủ, nếu thật muốn chuẩn bị, cũng không phải đáp ứng không nổi. Chính là.....”

“Này không phải! Vương Phúc, việc này giao cho người làm” Âu Dương Liệt không đầu không đuôi bỏ lại một câu, xoay người bước đi.

“Thiếu..... Thiếu gia ý tứ là..... Trung thúc, thiếu gia là ý tứ gì a? Là muốn chúng ta chuẩn bị cưới Tô gia tiểu thư sao? Nhưng thiếu gia đổi chuyện này không phải là rất ghét sao..... Trục gia, người xem.....” Vương Phúc làm việc nghiêm cẩn, đặc biệt về phương diện vay tiền này, hẳn cũng không dám tùy ý làm chủ, liền chuyển hướng Âu Dương Trục hỏi rõ ràng.

“Vương Phúc, người đi trước chuẩn bị tiền. Tuy rằng Tô phủ bên kia không có tin tức, nhưng cũng không thể làm cho người ta cho rằng chúng ta không đủ thành ý, Chi phí thành thân ôn hòa cũng là một cái lễ phép, nếu người ta thực đáp ứng, chúng ta sẽ trở tay không kịp. Bất quá ta lại đi Tô gia một chuyến, làm sáng tỏ lời đồn, tỏ vẻ chúng ta Âu Dương gia là có thành ý.”

“Trục gia nói đúng, ta sẽ đi làm ngay.” Vương Phúc làm ập lui ra.

“Vương Trung, ta đi vắng vài ngày, bên trong trang liền nhờ người.”

“Trục gia thỉnh cứ việc đi, bên trong trang ta sẽ đề ý tốt.” Tổng quản Vương Trung vỗ ngực cam đoan.

Âu Dương Trục gật gù đầu, xoay người vào nội sảnh.

Vài ngày sau, buổi chiều ở tụ Xuân Viên Tô phủ lại náo nhiệt.

Vương thị lần nữa làm sáng tỏ này không phải Tô gia truyền tin, Tô gia tuyệt đối không dùng tiền tài đi cân nhắc người khác, thỉnh Âu Dương Trục yên tâm. Âu Dương Trục ở Tô gia làm khách một ngày, chờ hẳn trở lại bên trong trang, Vương Phúc đã chuẩn bị tốt ba mươi vạn lượng đặt ở phòng thu chi.

Nhưng là quá không vài ngày, cư nhiên lại truyền ra tin tức Tô gia tiểu thư không chịu gả. Bởi vì Tô gia nghe nói Âu Dương Liệt là xấu xí vô cùng, tính tình táo bạo mắng phụ, chữ nghĩa không hiểu nhiều, cả ngày chỉ biết uống rượu, đem trang vụ làm hồngбет, Tô gia sợ Tô Thái Tần sở gả phải người như vậy, cho nên đã chính thức từ chối Âu Dương son trang. (*ôm đầu ngăn mặt* *hét to* đưa nào nói soái ca của ta như thế, wuò sa wuò sa nì)

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Kiều Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

“Trục thúc! Ta vì sao phải tới nơi này?” Âu Dương Liệt ở chính sảnh Tô trạch rít gào.

“Liệt nhi, người chó có lên tiếng. Người cũng biết lời đồn đãi bên ngoài, Tô phu nhân miệng tuy nói không tin chính mắt thấy vẫn hơn, vì làm cho Tô phu nhân an tâm, người đi một chuyến là đáng giá.” Âu Dương Trục khuyên đưa cháu tính tình cương liệt.

“Âu Dương huynh, lại làm phiền ông đi một chuyến, dọc đường đi cẩn thận?” Một tiếng nói thanh nhã từ sau truyền ra.

Âu Dương Liệt nhìn lại, một vị nữ tử diện mạo thanh tú, cử chỉ đoan trang, mặc tơ lụa xiêm y nữ tính xuất hiện ở chính sảnh.

Này..... Đây là Tô Thái Tàn? Ân..... Là bộ dạng không sai, cũng không có chiều chuộng khí. Âu Dương Liệt chấp tay làm ấp — hấn xuất thân hào môn, lễ phép cơ bản sẽ không thể không hiểu.

“Tô cô nương, tại hạ Âu Dương Liệt.”

Lời này lại khiến cho vị kia một trận mặt đỏ.

“Liệt nhi, vị này là Tô phu nhân.” Âu Dương Trục nhanh chóng vì chất nhi giới thiệu.

Âu Dương Liệt sùng sốt. Đây không phải Tô gia tiểu thư?

“Âu Dương công tử nói vậy, có thể thấy được bên trong trang được dạy dỗ nghiêm cẩn. Mời ngồi, coi như là nhà mình, không cần khách khí!”

Ba người ngồi vào chỗ của mình, tỳ nữ bưng nước trà tới, Vương thị cẩn thận xem Âu Dương Liệt — ân, cao lớn anh tuấn, diện mạo phi phàm, đáng người cường tráng, không giống phổ phưong bì ỏi, cũng không có ngạo mạn là con cháu nhà giàu, tốt lắm!

“Tô phu nhân, hôm nay ta mang Liệt nhi đến bái phỏng, muốn phu nhân nhìn xem, Liệt nhi không phải như lời truyền.”

“Âu Dương huynh, ta biết Âu Dương gia rất dụng tâm chú ý dạy dỗ, Âu Dương công tử sao có thể là mặg phu đầu? Không thể tưởng được hôm nay Âu Dương huynh còn đặc biệt mang theo Âu Dương công tử đến, thật sự là làm cho các người mệt nhọc một chuyến.” Vương thị mỉm cười, nói chuyện thật là khéo.

“Làm sao. Vì tở về sự thành ý Âu Dương gia muốn kết thân, đi nhiều mấy cũng là đáng giá. Tô gia tiểu thư tú ngoại tuệ trung(thông minh xinh đẹp), Liệt nhi nếu có thể lấy được lệnh thiên kim, thì phải là Liệt nhi có phúc khí.”

“Âu Dương huynh, người biết ta đôi hôn sự của Tàn nhi lần này là đồng ý, nhưng cuối cùng vẫn là Tàn nhi gặt đầu mới có nghĩa. Mấy ngày gần đây Tàn nhi lại không hiểu được làm cái gì, cả ngày không thấy bóng người, cho nên ta cũng không thể tùy tiện đáp ứng ông. Âu Dương công tử đặc biệt đi một chuyến, lòng ta thật băn khoăn, không bằng như vậy đi, hai vị ở lại trạch nội làm khách mấy ngày, chúng ta làm chủ nhà tận tình tiếp đón.”

“Không cần.....” Âu Dương Liệt đang muốn chối từ.

“Vậy làm phiền Tô phu nhân.”

Đi? Trục thúc như thế nào.....

“Âu Dương huynh, thỉnh bên này.Lúc trước ông nói với ta còn không có nói xong đâu.”

“Nga, cái kia a! Chư Cát Khổng Minh sau liền muốn thuộc hạ.....”

Âu Dương Liệt xem hai người sóng vai đi càng lúc càng xa, khoái trá tán phiếm.

Cái gì thôi! Trục thúc muốn hấn đi thật xa đến Hấp huyện, lại chính là muốn cùng Tô phu nhân nói chuyện phiếm! Này Tô gia cũng thật ghê gớm, người ta đến đây, còn không chịu đáp ứng việc hôn nhân. Hấn không tin Tô gia tiểu thư kia thật sự khó lấy như vậy!

Âu Dương Liệt tâm tính đơn thuần, tính tình thẳng, gặp được chuyện khó khăn sẽ không lùi bước, ngược lại hấn càng bị áp chế lại càng hăng. Hôm nay hấn tự mình tới cửa cầu kiến, không nghĩ tới Tô phủ vẫn không đáp ứng, lập tức liền động khí, nhất định phải cầu hôn thành công mới được.

Âu Dương thúc cháu ở Tô phủ làm khách ba ngày, Tô phủ từ trên xuống dưới tận tâm chiêu đãi, còn cho ngồi xe ngựa du ngoạn phong cảnh ở Hấp huyện nổi danh, như Trường Khánh Tự tháp, Thánh tăng Am Bích Hoạ, Tân An Bì viện, Đàn Lâm viên, cùng Hứa Quốc thạch phưong mới xây. Hứa Quốc thạch phưong là xây cho Hứa Quốc. Hứa Quốc là Hấp huyện, Gia Tĩnh hướng tiến sĩ, ở trước mặt Vạn Lịch giảng kinh luận chính, được hoàng đế tín nhiệm, sau lại do dẹp loạn Vân Nam nên có công, mới có đền thờ này. Hứa Quốc thạch phưong kết cấu nghiêm cẩn, bố cục hợp lý, bên trên còn có tám biển hoàng đế lão gia ban cho!

Khách cùng chủ du ngoạn xong, cậu cháu Âu Dương gia rời khỏi Hấp huyện, trở lại Âu Dương son trang.

◆ ◆ ◆

Từ đó, bà mỗi liên bận rộn đi lại Âu Dương son trang cùng Tô phủ, hy vọng có thể thúc đẩy việc hôn nhân.

Khi vào, Tô gia còn chưa có gặt đầu.

“Trục gia, việc hôn nhân cùng Tô gia rốt cuộc có được hay không a?” Tổng quản lo lắng nói.

“Vương bà mới nói nhanh.”

“Nhanh? Thời tiết mùa hè lá cây đã rơi xuống, hiện tại đã sang thu, nhuáng một cái là mùa đông..... Trục gia, thương gia trước tết sẽ đòi nợ, lần trước mượn ba mươi vạn lượng tiền lãi ba tháng sẽ tăng nhanh a, đến lúc đó tiền nợ thật không đỡ nổi. Trước mắt bên trong trang xác thực không còn khả năng chống trụ, sự tình nếu không nhanh chút chấm dứt, kia.....”

“Tốt lắm, ta đã biết. Ta sẽ đi một chuyến!”

Âu Dương Trục mau nói, nhưng thật ra tổng quản Vương Trung mắt choáng váng. Trục gia mấy ngày nay, chạy hơn mười chuyến đi Hấp huyện, lại một chút câu oán hận cũng không có. Trục gia cũng không phải người thích đi xa, trước kia muốn Trục gia xuất môn nói chuyện làm ăn, hẳn tìm mọi cơ thoái thác, như thế nào hiện tại vì việc hôn nhân với Tô gia, chịu khó đi như vậy? Quả thật là vì chuyện thiếu gia, Trục gia đều tận tâm làm a!

Vương Trung đâu biết, Âu Dương Trục là muốn đến Tô phủ muốn cùng Tô phu nhân kể chuyện xưa. (Ai za, Trục thúc cũng gian quá a.)

^^^

“Tiểu thư, hôm nay chúng ta không tới Khánh Vân tửu lâu nói chuyện sao?” Văn Đức nhìn Tô Thái Tàn liếc mắt một cái, nàng chính là ưu nhân ở Dung Xuân viên Trữ tú các cho chim ăn.

“Văn Đức, không cần nói nhiều.” Tô Thái Tàn vẫn cho chim ăn.

“Ta? Tiểu thư, này rõ ràng là người công đạo a.....” Văn Đức khổ sở hé mắt nhìn. Rõ ràng là tiểu thư gọi hắn đến, người buôn bán nhỏ phải qua Khánh Vân tửu lâu nói a.

“Như thế nào, người có ý kiến?” Tô Thái Tàn mắt đẹp lược nâng nâng.

“Tiểu nhân nào dám a! Chính là tiểu thư.....” Văn Đức ngừng lại.

“Àn?” Tô Thái Tàn dùng ngữ điệu khê nhếch nói.

“Tiểu thư, việc hôn cùng nhân Âu Dương gia làm sao bây giờ?”

“Đương nhiên là không để ý tới bọn họ. Âu Dương gia nghĩ đến chỉ cần đến Tô gia môn chúng ta vài lần, là có thể lấy tiểu thư a? Nằm mơ!” nữ tử Thúy Lục bên người Tô Thái Tàn cướp lời.

“Thúy Lục!” Văn Đức chịu không nổi nhất là tiếng huyên náo của nữ tử này.

Tô Thái Tàn ngừng cho chim ăn, đứng thẳng thân mình.

“Thúy Lục, đem chúng đi phơi ánh mặt trời, thuận tiện trở về phòng lấy áo choàng cho ta. Hôm nay gió lớn nha!”

“Đúng vậy, tiểu thư.” Thúy Lục trừng mắt nhìn Văn Đức liếc mắt một cái, cầm cái lồng chim đi khỏi Trữ tú các.

Xem Thúy Lục đi xa, Tô Thái Tàn dựa lan can Trữ tú các, nhìn về phía khu vườn mà toan tính.

A, đã là mùa thu rồi!

“Tiểu thư.....”

“Văn Đức, người cảm thấy thế nào?”

“Tiểu thư, biểu hiện của Âu Dương gia rất có thành ý, thậm chí còn vì việc hôn nhân này, còn cắn răng hướng ngân hàng tư nhân mượn ba mươi vạn lượng. Cho nên gần đây, nợ nần đã muốn vượt qua năm trăm vạn lượng, còn tiếp tục như vậy, Âu Dương sơn trang chỉ sợ sẽ chống đỡ không nổi, cửa nát nhà tan a.” Văn Đức dò xét chủ tử liếc mắt một cái.

“Cửa nát nhà tan? Hừ! Nhớ ngày đó Âu Dương Cảnh là đối cha ta như thế nào? Làm cho Âu Dương sơn trang mà hắn vất vả kinh doanh cửa nát nhà tan một lần cũng không coi vào đâu!” Tô Thái Tàn mày liễu cau lại một chút. “Âu Dương Liệt là người quái dị làm không tốt! Nương còn muốn ta gả cho hắn!”

“Tiểu thư, lời này của người không đúng rồi. Lần trước Âu Dương Liệt ở chính sảnh của chúng ta rít gào, người còn muốn ta lấy cái chổi đá hắn đi ra ngoài, hoàn hảo phu nhân đứng lúc xuất hiện..... Rõ ràng tránh ở sau cửa sổ nhìn lên, còn nói chính mình ra ngoài.”

Lời này nói ra làm Tô Thái Tàn một trận mặt đỏ.

“Văn Đức, lần khác ta thật muốn dùng sấp che lại cái miệng của người.”

“Cũng phải chờ tiểu thư lấy chồng rồi nói sau. Đến lúc đó tiểu thư muốn ta lên núi đao xuống chảo dầu, Văn Đức cũng không sẽ có câu oán hận. Trước mắt, tiểu thư vẫn là nghĩ đến việc hôn nhân với Âu Dương gia đi.”

“Không lấy chồng!” Tô Thái Tàn trả lời rõ ràng.

“Nhưng là, tiểu thư, nghe nói kia Âu Dương Trục tới thẳng cửa cầu hôn! Hiện tại đang tụ tập bên trong Tụ Xuân Viên.”

Tô Thái Tàn nhìn mây đem ánh mắt từ bên ngoài chuyển qua cửa các, nhíu đôi mày liễu, mỉm cười nói: “Văn Đức, ta nghĩ chúng ta tới tụ Xuân Viên nhìn một cái, xem Âu Dương đại thúc còn nói cái gì chuyện xưa chọc nương ta vui về?”

Chủ tớ hai người dời bước đến tụ Xuân Viên, Tô Thái Tàn bước vào, liền nghe được mẫu thân cười nói: “Âu Dương huynh, người thật đúng là kiến thức rộng rãi. Chất nhĩ của người có hay không cũng giống người?”

“Tô phu nhân, Liệt nhi từ nhỏ thích du lịch nơi nơi, hiểu biết tự nhiên so với ta nhiều hơn. Nếu phu nhân muốn nghe, ta lại mang Liệt nhi cùng tới bái phỏng.”

“Không cần, không cần. Lư châu phủ cách Hấp huyện một đoạn đường dài, không nên gọi, rất lao sư động chúng(đánh động mọi người/điều động binh lực).”

“Tô phu nhân khách khí. Nếu như Liệt nhi thật có thể cưới lệnh thiên kim, cũng chính là con rể phu nhân, chắc chắn phải thường xuyên tới thăm hỏi.”

“Âu Dương huynh, việc hôn nhân ta không phải không đáp ứng, chính là Tàn nhi.....”

“Nương!” Tô Thái Tàn xuất hiện ở hoa kính đường nhỏ tụ Xuân Viên, mỉm cười ngọt ngào nhìn mẫu thân.

“A! Tàn nhi, người tới vừa vặn. Mau tới chào Âu Dương sơn trang Âu Dương đại thúc.” Vương thị thân thiện tiếp đón.

“Âu Dương đại thúc, Tàn nhi có lễ.” Tô Thái Tàn cúi người hành lễ.

“A, miễn lễ, miễn lễ.” Âu Dương Trục đứng dậy đáp lễ.

Tô Thái Tàn lần đầu tiên thấy rõ ràng Âu Dương Trục — ân! Là người khiêm tốn tướng mạo đoan chính. Khó trách Âu Dương gia việc buôn bán sa sút, hẳn căn bản không có khiếu làm nghề này! Nàng lăn lộn thương giới mười năm, trải qua kinh nghiệm gặp vô số người, chỉ có tướng mạo người này, là có vẻ có cá tính riêng biệt.

“Tàn nhi, con tới vừa vặn. Nương trước đó vài ngày cùng con nói việc hôn nhân với Âu Dương gia, con nghĩ thế nào?”

Tô Thái Tàn nhìn mẫu thân liếc mắt một cái. Người rót cuộc là nương của nàng hay là nương của Âu Dương Liệt a? Như thế nào mọi người bên cạnh nàng đều hướng Âu Dương gia mà nói cơ chứ? Ngay cả Văn Đức cũng vậy, ước gì nàng mau chút gả đi.

“Nương, người như thế nào ở trước mặt Âu Dương đại thúc hỏi? Bảo ta nói như thế nào a!” Tô Thái Tàn cố tình thẹn thùng.

“A, Tô cô nương có cái gì cứ nói thẳng không sao, nếu thật sự không muốn, Âu Dương gia cũng không dám miễn cưỡng, chỉ có thể nói Liệt nhi không có phúc. Nếu thực sự có yêu cầu, cũng nên sớm một chút báo cho biết, để bên trong trang có thể đi chuẩn bị trước.” Âu Dương Trục lời nói thỏa đáng.

Tô Thái Tàn nội tâm khen ngợi, quả nhiên chính mình không nhìn lầm người, Âu Dương Trục là một quân tử.

“Ân..... Kia..... Âu Dương đại thúc, ta cứ việc nói thẳng, nếu có chút mạo phạm, thỉnh thứ lỗi.”

“Nói thẳng, không có việc gì.”

“Là như vậy, Thái Tàn từ tám tuổi liền chú ý tới sự nghiệp, thật vất vả hôm nay có được chút thành tựu nho nhỏ. Thái Tàn sợ dĩ cố gắng như vậy, tất cả đều là vì mẫu thân của mình. Âu Dương đại thúc, người là biết đến, nương ta từ khi cha ta đi, cuộc sống không mấy tốt đẹp, cho nên Thái Tàn từ nhỏ còn có cái tâm nguyện nho nhỏ.....” Tô Thái Tàn ngừng lại, nhìn Âu Dương Trục liếc mắt một cái.

“Cô nương cứ nói thẳng.”

Tô Thái Tàn thân nhiên cười, “Thái Tàn từ nhỏ tâm nguyện là nếu có một ngày muốn lấy chồng, toàn bộ gia sản vất vả gây dựng đều để lại cho mẫu thân, bảo đảm cuộc sống lúc tuổi già của mẫu thân ta.”

“Tàn nhi!” Vương thị vừa nghe, thiếu chút nữa té xỉu. Nào có cô gái nào xuất giá không mang theo của hồi môn? Đó là muốn chọc người khác chê cười!

“Tô cô nương là nói không mang theo của hồi môn mà lấy chồng?”

“Đúng vậy.”

Âu Dương Trục cũng không có kinh ngạc, suy nghĩ một chút, “Tô cô nương có thể hay không cho ta trở lại trang cùng người nhà thương lượng?”

Tô Thái Tàn nở nụ cười một chút, “Tự nhiên là muốn thương lượng. Bất quá xem Âu Dương đại thúc là người khiêm tốn, Thái Tàn cũng chấp nhận. Nếu Âu Dương gia không muốn, chúng ta Tô gia là tuyệt không sẽ có gì vướng mắc. Hoan nghênh Âu Dương đại thúc thường đến Hấp huyện, cùng nương ta nói chuyện giải buồn, Tô phủ nhất định tận tâm chiêu đãi.”

Xong rồi xong rồi! Cái cô tiểu thư này khẳng định là không có người muốn! Nào có cô nương hai mươi tuổi lấy chồng không mang theo hồi môn? Người bình thường có thể thiếu ý tứ một chút, huống chi tiểu thư là thương nhân giàu nhất thủ phủ Hấp huyện nha!

Âu Dương gia nhất định sẽ từ chối — chỉ cần không phải là người điên!

Oa, Âu Dương Liệt chính là kẻ điên a.

Ngày thành thân được định là ngày mừng một.

^^^

Âu Dương son trang từ trên xuống dưới vội vàng chuẩn bị hôn lễ cho trang chủ Âu Dương Liệt cùng lễ mừng năm mới, nhưng tổng quản Vương Trung cùng phòng thu chi Vương Phúc trên mặt lại không thấy không khí vui mừng.

“Phúc thúc, lúc trước là người đề chủ ý này, người xem, hiện tại là tiền mất tật mang — hướng ngân hàng tư nhân mượn bạc thú Tô gia tiểu thư, Tô gia tiểu thư lại ngay cả hồi môn cũng không có, này không phải lỗ vốn sao?”

“Ai! Ta lúc trước tưởng Tô gia tiểu thư sẽ mang đến trăm vạn lượng của hồi môn giải quyết vấn đề bên trong trang, không nghĩ tới Tô gia cư nhiên lấy điều kiện này. Ta đã ở trước mặt thiếu gia phản đối, bởi vì không có của hồi môn, mục đích thú Tô gia tiểu thư cũng mất. Nhưng thiếu gia..... Trung thúc, người cũng nghe thấy thiếu gia nói như thế nào.”

Vương Trung hồi tưởng trang chủ tức giận, vẫn nhìn không được run run —

“Trục thúc từ Tô phủ trở về, khắp thiên hạ đều nói chúng ta Âu Dương gia muốn cùng Tô gia kết thân, hôm nay người Tô gia nói không có của hồi môn, đã nghĩ từ chối việc hôn nhân này, không phải bảo chúng ta Âu Dương gia lấy người vì tiền, là tiểu nhân gặp lợi quên nghĩa sao? Âu Dương son trang còn mặt mũi sao? Chết tiết!

“Thiên hạ nói ta Âu Dương Liệt thú không nổi Tô gia tiểu thư sao? Mặc kệ nàng là tròn là dẹp, hay là thiếu cái mũi thiếu cái mắt, chuyện tới nước này, ta Âu Dương Liệt là thú nàng! Điều là các người muốn làm ra!”

Nếu ánh mắt có thể giết người, quan sự trong son trang có liên can chỉ sợ đã sớm chết rồi.

Vương Phúc từ ngày đó cũng thực nuốt không trôi. Hôn sự là giúp bên trong trang giải quyết nợ nần năm trăm vạn lượng, nay Tô gia tiểu thư lại không mang của hồi môn, xem ra hẳn chỉ sợ nhảy sông tự sát để tạ tội. Hy vọng thiếu gia không cần nhọc công vớt xác hẳn lên.

Ai!

◆ ◆ ◆

“Tiểu thư, thêm áo khoác đi. Trời lạnh nha!” Thúy Lục nhỏ giọng nói.

Tiểu thư lại ngẩn người! Từ sau khi phát sinh sự việc với Âu Dương son trang, tiểu thư tựa như thay đổi thành người khác, nguyên bản là người hoạt bát vui sướng lập tức trở nên trầm mặc, còn thường xuyên thờ dài. Là vì liên quan đến chuyện lấy chồng sao?

Được rồi, chính là bởi vì liên quan tới việc xuất giá. Vốn Tô Thái Tàn cho rằng Âu Dương gia tuyệt đối không thể nhận điều kiện của nàng — bọn họ muốn là tiền, hiện tại không có của hồi môn, Âu Dương son trang tự nhiên không có lý do cầu hôn nữa. Không thể tưởng được Âu Dương Trục trở về không đến vài ngày, lư châu phủ bên kia liền phái người đến, nương nàng còn thôi phòng Âu Dương gia quả nhiên có thành ý, không giống trước kia gặp lợi quên nghĩa, thật sự cao hứng.

Hừ! Nàng thật hy vọng Âu Dương gia tiếp tục gặp lợi quên nghĩa đây!

Khó trách Âu Dương son trang nợ nần chồng chất. Luôn làm thâm hụt tiền sinh ý thôi!

Ai! Cái này tính sai. Làm sao bây giờ a?

Cho bọn họ một số tiền lớn, bảo bọn họ từ hôn?

Không thể. Lại thêm một lần từ hôn, nương nhất định sẽ tự sát.

Nàng phản thành nam trang, đào hôn?

Cũng không được, Tô phủ đảm bảo mất mặt.

Làm bộ tự sát, bảo nương đi từ hôn?

Càng không thể, nương sẽ đem thi thể của nàng đến Âu Dương son trang, còn nói sống là người của Âu Dương gia, chết là ma của Âu Dương gia.

Tìm Âu Dương Liệt, nói cho hắn làm vậy chỉ thêm lỗ, nói hắn không cần thú nàng?

Lại không được, như vậy cùng từ hôn có khác gì nhau, nương sẽ chịu không nổi.....

Ai nha! Nghĩ đến đầu mau nỏ, ai tới giúp nàng a! Nàng không muốn gả a!

Nàng tung hoành thương trường mười năm, trường hợp này còn chưa thấy qua, bây giờ việc này làm cho nàng thương thấu cân nảo! Mất thấy ngày thành thân tới gần, nàng càng hoảng hốt!

“Như thế nào? Tiểu thư lại thờ dài ngăn người a?” Văn Đức nhỏ giọng hỏi Thúy Lục.

“Đúng vậy! Sáng sớm tiểu thư an vị ở đình ngăn người, mãi cho đến bây giờ.” Thúy Lục khó được nhỏ giọng nói chuyện.

“Người đi xuống trước. Ta cùng với tiểu thư nói chuyện, có lẽ có thể khiến nàng vui vẻ một chút.”

“Vậy giao cho người.” Thúy Lục nghe lời lặng lẽ lui ra.

Văn Đức nhìn Tô Thái Tàn liếc mắt một cái, không nói một câu, cung kính đứng ở bên cạnh.

Tô Thái Tàn biết Văn Đức đến đây, thấy hần hồi lâu không nói, ngạc nhiên hỏi. “Văn Đức, có chuyện gì?”

“Tiểu thư tâm tình không tốt, Văn Đức không dám nhiều lời.”

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Tô Thái Tàn phiền lòng, khẩu khí cũng không tốt theo.

“Tiểu..... Tiểu thư, phu nhân thỉnh tiểu thư đi qua, thử..... Thử mặc.....” Văn Đức không dám nói thêm gì đi nữa.

“Giá y(áo cưới)?”

Văn Đức gật đầu như đảo tòi.

“Không mặc, không mặc, không mặc! Phiền đã chết, ta căn bản không nghĩ là gả! Đáng giận!”

“Tiểu thư, không cần tức giận. Vài ngày nữa sẽ thành thân, tức giận cũng không được gì a! Mấy ngày qua, tiểu thư cơ hồ mỗi ngày phát giận, bằng không chính là ngăn người thờ dài, cơm cũng không ăn nhiều, thân thể đã gầy đi, như vậy gả đến Âu Dương gia, Âu Dương Liệt nhìn, còn tưởng rằng chúng ta bên này là luyện tiết cho tiểu thư một miếng cơm ăn!”

Văn Đức vốn là muốn chọc Tô Thái Tàn vui vẻ, không thể tưởng được Tô Thái Tàn lại sờ sờ cổ tay chính mình, thân thể run lên một chút, nói nhỏ: “Cơ thể của ta.....”

Âu Dương Liệt sẽ nhìn nhân thân mình như vậy sao?

Không phải thân thể hoàn mỹ không tỳ vết.....

Văn Đức thấy chính mình nói lỡ, “Tiểu thư, chuyện đó đã qua thật lâu, không cần phải nhớ lại nó. Kia cũng không phải lỗi tiểu thư a!”

Nghĩ đến thân thể của chính mình, Tô Thái Tàn đã hoàn toàn không còn tâm trí cùng Văn Đức nói chuyện. “Văn Đức, để ta một mình yên lặng chút.” Khẩu khí lộ vẻ phiền chán.

“Vâng!” Văn Đức theo lời lui ra.

Đáng chết! Làm sao không có việc gì lại lẩm miệng? Cái này hại tiểu thư muốn mất ngủ..... Nên và miệng! Văn Đức rời Dung Xuân viên liền thương chính mình vài cái tát.

.....

Đêm dài, một mình khó ngủ. Bao nhiêu hy vọng tan biến

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Kiều Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Âu Dương Liệt cưới Tô Thái Tàn giàu nhất Hấp huyện là một việc trọng đại, mọi người đều nói Âu Dương gia vì hôn sự này mà tận tâm hết sức, cho dù không có của hồi môn cũng muốn thủ Tô gia tiểu thư, thực đủ nghĩa khí! Mà Tô gia cũng bỏ qua chuyện từ hôn nhiều năm trước bị sỉ nhục.

Hôm đó Tô phủ hạ khách doanh môn, thân bằng bạn tốt đều hướng T phu nhân chúc mừng, nói nàng phúc khí tốt, chọn con rể tốt, làm cho Vương thị mặt mũi cao mười phần. Đội ngũ đón dâu ước chừng quanh quẩn một vòng Hấp huyện, mới hướng Lư châu phủ Âu Dương son trang bước vào.

Âu Dương son trang hạ khách càng nhiều, náo nhiệt cả một ngày. Thật vất vả bãi đường chấm dứt, Tô Thái Tàn đầu đội mũ phượng, mặc giá y đỏ thẫm bị đưa vào Vi Đức cư, ngồi ở trên giường, chú rể Âu Dương Liệt còn ở bên ngoài tiếp đãi tân khách.

Ngồi ở bên giường Tô Thái Tàn lòng tràn đầy tức giận. Mẫu thân sáng sớm đã đem nữ nhi gả ra bên ngoài, còn cười như vậy..... Đáng giận! Chẳng lẽ nương không biết Âu Dương gia nợ nần chồng chất sao? Dem nữ nhi gả cho người nghèo, còn cười được như vậy!

Một ngày trước, nàng cùng mẫu thân nói muốn đào hôn, nàng cũng không biết nương lại còn nói việc buôn bán nặng về chữ tín, hôn nhân mặc dù không phải mua bán, nhưng hôm nay Tô gia nếu đào hôn, thất tín với người, ngày sau có thương gia lui tới làm ăn, như thế nào tin tưởng Tô gia! Vì sao mẫu thân gặp phải chuyện cưới gả, ý nghĩ liền rõ ràng kiên quyết như vậy? Ngày thường cùng nàng nói chuyện nghề nghiệp, nàng nghe không đến hai câu liền ngủ mất.

Ngay cả những người thân cận cũng như vậy, nàng thật sự là không nói gì mà hỏi trời xanh. Bất quá nàng Tô Thái Tàn cũng không phải nữ tử cam chịu, tối hôm qua một đêm không ngủ, rốt cục làm cho nàng nghĩ ra một cái biện pháp hay.

“Tiểu thư, người có khỏe không?” Thúy Lục thấy tiểu thư cũng không nhúc nhích ngồi ở mép giường, lo lắng hỏi.

“Không có việc gì. Thúy Lục, ngươi trước tiên lui xuống đi!”

“Vâng, tiểu thư.”

Vi Đức cư to như vậy chỉ còn mình Tô Thái Tàn, thấp nển hi long phượng, chiếu sáng cả căn phòng.

Qua hồi lâu, trong phòng vẫn không có động tĩnh, nàng nghĩ thầm tại sao lâu như vậy Âu Dương Liệt còn không có tiến vào, liền thuận tay đem khăn trùm đầu đỏ thẫm hạ xuống—

“A!” Tô Thái Tàn thanh âm kinh hô.

Trong phòng có người. Người nọ an vị trên ghế tròn làm bằng gỗ tử đàn, cách giường rất gần mà nhìn nàng.

Là Âu Dương Liệt! Hắn..... Hắn khi nào thì vào? Hắn nhìn nàng bao lâu? Nghi vấn ở trong lòng Tô Thái Tàn chợt lóe lên.

Âu Dương Liệt đã sớm vô thanh vô tức (không tiếng động) vào phòng, ngồi ở ghế, do dự muốn hay không bỏ khăn trùm đầu. Cái dạng nữ tử gì có thể trong mười mấy năm đã trở thành người giàu nhất địa phương? Nay nàng đang ở trước mặt hắn, hai mươi tuổi mới lập gia đình, thật là thiếu cái mũi, thiếu ánh mắt..... Hắn nghĩ nghĩ, bất giác đêm đã khuya, đêm xuân cũng qua một nửa. Hắn đang muốn chấp nhận bất hạnh, từ từ nhắm hai mắt nhắc khăn trùm đầu ra, không nghĩ tới tân nương từ tự mình xốc, hắn hoảng sợ!

Hai người nhìn nhau—

Đẹp quá! Nàng chẳng những không thiếu cái mũi, ánh mắt, ngược lại, còn thực xinh xắn. Mặt trái xoan, mắt xếch, môi đỏ mọng lớn nhỏ vừa phải, làn da bóng loáng tinh tế, không có mười mấy tuổi ngây ngô, mà có hai mươi tuổi tự tin, có thể nhìn ra được từ đôi con ngươi của nàng.

Ân! Hắn cùng với ngày đó ở chính sảnh nhìn đến giống một chút, bởi bây giờ càng anh tuấn. Một thân đồ thẫm khiến hắn có diện mạo phi phàm, có hương vị nam nhân thành thực..... Nàng thấy trong mắt hắn là một chút kinh diễm.

Là vì nàng sao?

Bốn mắt trao đổi, trong phòng không có người nói chuyện, một cỗ không khí kỳ diệu bao quanh hai người. Đột nhiên, Âu Dương Liệt đứng dậy, Tô Thái Tàn mới như trong mộng tỉnh lại, đang muốn nói chuyện, lại phát giác có một đôi tay đem mũ phượng của nàng bỏ xuống, tiếp theo bàn tay to cởi ra giá y đỏ rực như lửa của nàng.

Tô Thái Tàn cả kinh, bước lui về phía sau, thấp giọng khiển trách: “Âu Dương Liệt, dừng tay!”

Âu Dương Liệt nghe tiếng quả nhiên dừng lại, nhú mày nhìn nàng. “Ta là tân trượng phu của nàng, nàng chỉ có thể kêu tên ta, không thể gọi cả họ của ta, ân?” (Liệt, ca ca có ý kiến à, tỷ nên呼 phu a...Liệt: thế cô muốn gì, hôm qua tôi mới nhập khẩu một lô hồ điệp nhá.....dạ không em,em ngoan ngay a....)

Phi! Còn không có cùng nàng viên phòng, liền mang cái trượng phu ra nói? Nàng thích kêu như thế nào liền kêu như thế ấy!

“Đừng vậy, trượng công” Tô Thái Tàn làm bộ cười yếu ớt một chút.

Nàng cười lại làm cho Âu Dương Liệt mất hồn.

Tô Thái Tàn thấy hấn không nói lời nào, cứ thế lại nói tiếp mục đích bản thân, “Ta biết ngươi thú ta là bất đắc dĩ, bởi vì ngươi vẫn muốn cùng người ngươi thích thành thân, đáng tiếc đến bây giờ còn không có xuất hiện, lần này cưới ta là bởi vì Âu Dương son trang muốn giữ chút mặt mũi. Ta biết ngươi thực ỳu khuất.”

Âu Dương Liệt trầm mặc nhìn nương tử vừa cưới vào cửa. Nàng nói đúng vậy, hấn là thực ỳu khuất!

Nhìn hấn không tiếp lời, Tô Thái Tàn lại tiếp tục nói, “Về phần ta, ta cũng không muốn gả cho ngươi, là nương ta cứng rắn bức ta gả. Ngươi và ta đều không tự nguyện, chúng ta sao không thương lượng với nhau?”

Trời ạ! Có người ở đêm động phòng hoa chúc mà nói cái này ? Nữ nhân này điên rồi sao?(Z.tỷ không điên,ca điên ý....Liệt:ta là soái ca a *cười mê hoặc*.....Z:soái gì ta cũng mặc.....Liệt : Hô điệp *gần từng tiếng*...Z : ...)

“Thương lượng cái gì?” Lời vừa ra khỏi miệng, Âu Dương Liệt giật nảy mình. Nữ nhân này điên rồi, như thế nào hấn cũng điên theo? (Z: *thì thầm* ta nói không có sai nha...)

“Chúng ta sẽ làm vợ chồng trên danh nghĩa, ta giúp ngươi giải quyết nợ nần Âu Dương son trang, nợ nần sau khi giải quyết, ngươi liền hưu ta. Ta trở về Hấp huyện, ngươi có thể đi tìm kiếm nữ tử chính mình thích để thành thân, nương ta cũng sẽ không bức ta tái giá, đẹp cả đôi đường.”

Nữ nhân này thật sự điên rồi! Nào có nữ tử tự mình yêu cầu muốn hưu thư ? Như vậy về sau ai dám lấy nàng?

“Nếu ngươi bị hưu, không sợ về sau không có người muốn?”

“Ta chỉ muốn cuộc sống yên ổn. Ở truyền thống, nữ tử luôn phải lập gia đình. Ta nếu vẫn đợi ở nhà, nhất định sẽ bị nương ta niệm đến lỗi tai cũng đóng kén, xuất giá sau lại bị hưu, như vậy nương sẽ không nói. Huống chi nữ nhân bị hưu là tuyệt không có người muốn, ta có thể cả đời sống cuộc sống bình tĩnh của ta. Ý của ngươi thế nào?”

Âu Dương Liệt coi như là làm giàu thêm kiến thức, có lẽ chưa từng nghe qua nữ tử có giọng điệu này, Tô Thái Tàn quả không phải người thường. Nhưng là.....

Hấn cảm giác có chỗ không đúng.

Tô Thái Tàn sợ hấn không đáp ứng, còn tăng mạnh ngữ khí, “Hưu ta, ngươi có thể đi tìm nữ tử chính mình thích thành thân, như vậy không phải tốt lắm sao?”

“Ngươi không có của hồi môn, làm thế nào để giải quyết nợ nần bên trong trang?” Âu Dương Liệt mới không tin nằng. Không có của hồi môn, một nữ tử làm sao giải quyết nợ nần trăm vạn lượng? Kia nhưng là con số không lồ a!

Tô Thái Tàn hé miệng nở nụ cười một chút, “Vậy ngươi là đáp ứng rồi?”

“Nếu ta không đáp ứng?”

“Ngươi sẽ đáp ứng. Thứ nhất,nợ nần bên trong trang có thể giải quyết, thứ hai ngươi có thể cùng nữ tử ngươi thích thành thân, thứ ba cũng có thể xem như giúp ta một việc. Có nhiều ưu việt như vậy, ngươi sẽ đáp ứng thôi.” Tô Thái Tàn tự trấn định nở nụ cười, kỳ thật nằng sợ Âu Dương Liệt không đáp ứng.

“Ta cũng có thể khiến ngươi trở thành thê tử chân chính của ta.” Âu Dương Liệt không có hảo ý nở nụ cười, “Ngươi trở thành thiếu phu nhân Âu Dương son trang, đương nhiên phải nghĩ cách giải quyết nợ nần bên trong trang, như vậy ta cũng không có gì tổn thất a!”

Hả! Đây đầu Âu Dương Liệt như thế nào đột nhiên khôn khéo lên? Nếu dùng trong kinh thương, Âu Dương gia căn bản sẽ không rơi vào tình thế này. Đầu tốt mà không dùng ở nghề nghiệp, lại chuyển dụng đối phó nữ nhân,trơ tráo!

“Ngươi muốn làm như vậy, ta cũng không ý kiến. Nhưng ta từ nhỏ đã được giáo huấn quan niệm “ gả hấn gả hấn, mặc quần áo ăn cơm”, cho nên một khi chúng ta trở thành vợ chồng chân chính, ta sẽ biến thành loại con gái không tài đức, cái gì nợ nần a, làm ăn a, ta đều đã quên sạch, Âu Dương son trang mắc nợ chỉ sợ cũng chống đỡ không đến mùa xuân tới, đến lúc đó chúng ta liền làm cặp vợ chồng gặp rủi ro đi!”

Âu Dương Liệt nghe xong, mày kiếm nhíu lại.

“Hơn nữa, ta là người hay ghen tị chuẩn, tuyệt đối không muốn trọng phu của mình thú thêm thiếp, cho dù ngươi về sau coi trọng nữ tử khác,nằng ta cũng không thể tiến vào cửa Âu Dương gia. Như vậy ngươi nguyện ý sao? Phu quân!” Tô Thái Tàn không nhanh không chậm nói xong, hiển nhiên một đêm trước sớm tính tốt lắm

Âu Dương Liệt mày nhíu càng nhanh.

“Như thế nào? Chúng ta vỗ tay hoan nghênh giao hẹn đi!” Tô Thái Tàn cười dài nói.

Gặp Âu Dương Liệt vẫn không nói, Tô Thái Tàn kích hấn, “Như thế nào, không dám a?”

Âu Dương Liệt tính tình chính là chịu không nổi bị kích động, “Vỗ tay hoan nghênh liền vỗ tay hoan nghênh!” Không kịp tự hỏi, Âu Dương Liệt vươn tay,

cùng tay nhỏ bé của Tô Thái Tàn vỗ một chút.

Vỗ xong, hắn liền hối hận. Kia lòng bàn tay tiếp xúc đến làn da trắng mịn ngọc ngà, xúc cảm mềm mại chui thẳng vào trong lòng hắn. (Z:ca bị làm sao vậy *vỗ đầu* bóp bóp bóp...)

“Hào! Âu Dương Liệt quả nhiên như lời đồn, thực ngay thẳng, phóng khoáng!” Tô Thái Tàn thấy cuộc trao đổi thành công, khóe mắt đều là ý cười, hai má phồng hồng, cao hứng cực kỳ.

Mỹ nhân như hoa, Âu Dương Liệt nhìn xem mà trong lòng hối hận cực kỳ. (Z:chết chưa...)

“Tướng công, người thân hình cao lớn, giường lớn nhường cho người ngủ, ta nằm ghé dựa một chút cũng được. Lần khác ta sẽ bảo hạ nhân mang một cái giường nhỏ đến cho ta nghỉ tạm” Tô Thái Tàn mục đích đạt được, đối Âu Dương Liệt cũng kêu tướng công ngọt ngào.

Nhìn Tô Thái Tàn cao hứng phấn chấn nằm xuống ghế, Âu Dương Liệt lòng tự trọng đã bị đá kích thật lớn. Chưa bao giờ nữ tử lơ là hắn như thế, thậm chí không nghĩ cùng hắn cùng gối cùng giường. Mặc kệ là thanh lâu ca kỹ hay là tiểu thư nhà lành, vừa thấy hắn ngoại hình cao lớn rất tuấn, đều ước được dính lấy hắn, một lòng muốn gả vào Âu Dương gia. Thế mà Tô Thái Tàn được Âu Dương gia vay tiền để thú, nàng còn tâm không cam lòng tình không muốn, đem tâm hôn thương lượng muốn làm vợ chồng trên danh nghĩa, bây giờ còn khinh thường cùng hắn cùng gối!

Âu Dương Liệt trong lòng nổi lên lửa giận. Chết tiệt! Đều là Vương Trung cùng một đám quân sự gây ra!

Rạng sáng hôm sau, Âu Dương Liệt rời giường, Tô Thái Tàn đã không ở trong phòng.

Nhớ lại đêm qua, Âu Dương Liệt liền đầy một bụng tức giận. Cuối cùng hắn là như thế nào ngủ cũng không biết, chỉ biết là tối hôm qua xúc cảm lưu lại ở lòng bàn tay làm cho hắn ngủ không an ổn.

“Vô Tĩnh! Vô Tĩnh!” Âu Dương Liệt tức giận kêu.

“Bẩm, thiếu gia!” Vô Tĩnh là tùy tùng hộ vệ bên người Âu Dương Liệt. Nhưng Âu Dương Liệt thân mình võ nghệ vô cùng tốt, căn bản không cần hộ vệ, cho nên Vô Tĩnh cùng các tùy tùng bình thường không có gì đặc biệt.

“Tô..... Khụ! Phu nhân đâu?”

“Hồi trang chủ, phu nhân trời còn chưa sáng liền hướng phòng thu chi đi, dặn tiểu nhân hầu hạ trang chủ. Trang chủ, đồ ăn sáng đã xong, dùng bữa ở Vi Đức cư hay Gia Thiện các?”

Di, không có thanh âm! Vô Tĩnh vừa nhắc đầu, liền không thấy tung tích chủ tử đâu?

Âu Dương Liệt vừa đến cửa phòng thu chi, chợt nghe thấy Tô Thái Tàn cùng Vương Phúc quân sự đối thoại.

“Phu nhân, Tôn lão bản bên kia chỉ sợ không dễ nói chuyện. Chúng ta đã nợ phí dược liệu tổng cộng hơn mười vạn lượng, lại buôn bán không tốt lắm, chỉ sợ không dễ dàng như vậy.”

“Phúc thúc, người nói là Âu Dương phu nhân muốn, Tôn lão bản tuyệt không nói câu thứ hai.”

Âu Dương Liệt nhìn nét mặt toả sáng của Tô Thái Tàn, trong khoảng thời gian ngắn ngây dại. Nàng so với tối hôm qua đẹp hơn! Sao lại thế này?

“Trang chủ!” Văn Đức bên người Tô Thái Tàn tinh mắt, thấy Âu Dương Liệt đứng ở ngoài cửa, liền hô một tiếng.

“Trang chủ!” Các quân sự phó dịch cùng kêu lên.

“Tướng công, chàng đã đến rồi.” Tô Thái Tàn ngọt ngào kêu.

“Ồ đây sao lại náo nhiệt như vậy?” Âu Dương Liệt chưa từng đến phòng thu chi, vừa thấy phòng thu chi có một đồng người vây quanh tân nương tử của hắn, trong lòng tự nhiên có điểm không vừa lòng.

“Bẩm trang chủ, phu nhân.....” Vương Phúc đang muốn nói.

“Tướng công, người chắc đã đói bụng? Ta cũng đang đói, chúng ta đi dùng đồ ăn sáng đi!” Tô Thái Tàn nhăn mày nũng nịu nói.

“Nga, được!” Âu Dương Liệt không khỏi lên tiếng trả lời.

Tô Thái Tàn đưa cho Âu Dương Liệt một cái tươi cười ngọt ngào, lôi kéo hắn đi ra ngoài, trước khi đi còn quay đầu, cấp Vương Phúc một cái ánh mắt, ý tứ là cứ theo lời nàng nói mà làm.

Vợ chồng trang chủ đi rồi, người trong phòng thu chi bắt đầu thảo luận.

“Phu nhân quả nhiên không giống bình thường, đối mặt nợ nần khổng lồ của Âu Dương gia, lập tức điểm ra vấn đề mấu chốt. ”

“Bình thường lẫn lộn trên thương trường, không khỏi sẽ có chút con buôn, nhưng phu nhân chúng ta bộ dạng xinh đẹp, khí chất lại tốt, hoàn toàn không giống như là người kinh thương a.”

“Thật tốt quá, Âu Dương sơn trang được cứu rồi, chúng ta không cần ra chợ làm ăn mày, a di đà phật!”

“Phúc thúc, phu nhân mặc dù không có của hồi môn, nhưng nàng chính là vật báu vô giá a! Hoàn hảo thiếu gia cưới nàng, chúng ta được cứu rồi!” Tổng quản Vương Trung lúc trời còn chưa sáng đã bị dựng dậy, nói là phu nhân tìm hắc; Hắc vốn không tin, không nghĩ tới vừa bước vào, phu nhân đã ở phòng thu chi đốt đèn xem sổ sách.

“Đừng vậy! Tiểu Thạch Đầu, mau mang hai phong thư này đi, một phong cho Tôn lão bản, một phong đưa đến Từ gia trang, trăm ngàn không thể chậm trễ, biết không?”

“Vâng!” Tiểu Thạch Đầu lĩnh mệnh mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Kiều Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Những ngày kế tiếp, Tô Thái Tàn đều đến phòng thu chi tìm hiểu vấn đề nợ nần của Âu Dương sơn trang, công việc thực kinh khủng. Nàng trời sinh tính thông minh hiếu học, học tập mạnh mẽ, cá tính quật cường, không chịu thua, thích tìm kiếm vấn đề, sau đó giải quyết vấn đề. Bình thường là không chịu ngồi yên, nếu quá nhiều ngày ưu nhàn, sẽ tự tìm kiếm việc để làm.

Cho nên tuy nói là bắt đắc dĩ thay Âu Dương Liệt giải quyết nợ nần, nhưng Tô Thái Tàn trong lòng quyết tâm thật sự; Nàng thích nhất giải quyết vấn đề khó khăn, nhất là có liên quan đến tiền tài.

Văn Đức cùng Thúy Lục xem chủ tử nhà mình làm việc mà vui như vậy, đáy lòng cũng cao hứng theo. Nhất là Văn Đức, tiểu thư vội làm việc, sẽ không còn thời gian sai hắc đi làm chút chuyện kỳ quái, hắc cũng ít giật mí mắt. Thiện tai! Thiện tai!

Trong khoảng thời gian này, Tô Thái Tàn cùng Âu Dương Liệt phân giường ngủ, Âu Dương Liệt ngủ giường lớn, Tô Thái Tàn ngủ ở giường nhỏ một chút bên trong, hai người nghỉ ngơi cũng như bình thường, cũng là bình an vô sự.

Hai người ở chung cũng coi như có thể, Tô Thái Tàn trước mặt người khác cho Âu Dương Liệt là phu quân một chút mặt mũi, Âu Dương Liệt cũng bởi vì Tô Thái Tàn tận tâm hết sức giải quyết bên vấn đề nợ nần trong trang mà đối nàng có một phần khách khí. Dù sao quân sự tới tở không cần lại đến phiên hắc là được, hắc có thể cho chính mình say mê thích vũ kỹ.

Trải qua hai tháng, Tô Thái Tàn đại khái có một chút khái niệm đối với nợ nần bên trong trang. Chiều theo tình trạng kinh doanh trước mắt, cho dù lúc trước nàng có trăm vạn của hồi môn cũng chỉ có thể giải quyết khẩn cấp, về lâu dài, Âu Dương sơn trang chung quy là tan hoang. Thù Tô Thái Tàn nàng, coi như tổ tiên Âu Dương Liệt có phúc vận tốt nha.

Hôm nay nàng xem vài nét bút biên lai mượn đồ, chủ nợ là Quần Phương lâu, khoản nợ là một trăm vạn lượng, nàng cảm thấy thật không thể tưởng tượng nổi!

Quần Phương lâu là đệ nhất kỹ viện lư châu phủ, do bảo nương Hồng di chủ trì, bên trong các cô nương giỏi ca múa, lại có món ngon, là giấc mộng diệu dàng mỗi nam nhân lư châu phủ đều ao ước. Âu Dương Liệt thường đến chỗ hoa khôi Hồng Phương, thường thường một lần bao chính là mấy tháng, đến nỗi thiếu nợ trăm vạn lượng do chơi bởi trăng hoa.

Một trăm vạn lượng! Có thể đập một trăm tòa Quần Phương lâu! Một mét thạch chào giá bất quá một hai ngàn, tiện nghi thì ba, bốn tiền, còn có, sở hữu toàn bộ kỹ nữ Quần Phương lâu, hơn nữa bất động sản cũng không vượt qua ba vạn lượng bạc, Âu Dương Liệt ở kỹ viện ăn kim ăn ngân a?! Lão bản lâu kia thật đúng là dám lừa Âu Dương Liệt, Âu Dương Liệt cũng cứ như vậy ngây ngốc bị lừa. Như thế này Âu Dương gia chuyên làm việc thương tiền a!

Hừ! Coi như nguoi vận khí không tốt, gặp phải Tô Thái Tàn ta!

“Vương Phúc!”

“Vâng, phu nhân.”

“Nợ nần Quần Phụng lâu là chuyện gì xảy ra?”

“Bẩm phu nhân, đây là hành vi trước kia của trang chủ, hiện tại tuyệt đối sẽ không như vậy.”

Này Vương Phúc cư nhiên nghĩ nàng đang ghen? Âu Dương Liệt đi tới kỹ viện nàng sẽ không để ý, hiện tại hẳn tới kỹ viện nàng càng thích, chỉ cần hẳn không chạm vào nàng thì tốt rồi. Bất quá hình như sau khi thành thân hẳn không tới kỹ viện nữa— bởi vì không có nợ thêm.

“Vương Phúc, ta biết. Trang chủ là nam tử tốt luôn lo cho gia đình, thành thân xong sẽ không đến Quần phụng lâu, ta rất rõ ràng.”

Tô Thái Tàn không quên trước mặt người khác cho Âu Dương Liệt ít mặt mũi. Nàng thực hiểu được tuy rằng Âu Dương Liệt ở mặt ngoài không thêm để ý ánh mắt người khác, nhưng trong lòng vẫn là hy vọng có thể được người khác đồng ý.

Nàng nở nụ cười một chút, “Trang chủ vì trang vụ, đi qua đi lại cũng vất vả. Ta thân là con dâu Âu Dương gia, hy vọng có thể thay trang chủ san sẻ việc nhà, cho nên mới muốn tìm hiểu nợ nần này như thế nào có, cũng không phải tra khảo tội, người không cần lo lắng. Vương Phúc, nợ Quần phụng lâu một trăm vạn lượng, nợ như vậy cũng có chút kỳ quái, người có ý kiến gì?”

Phòng thu chi Vương Phúc phảng phất thở dài nhẹ nhõm một hơi. “Bẩm phu nhân, trang chủ trước kia đến Quần phụng lâu, đều là chọn hoa khôi Hồng Phụng, có khi vài ngày, có khi cả tháng, bởi vậy chi tiêu cũng liên tục đặc biệt lớn. Trang chủ thường thường kêu Hồng di, cũng chính là lâu chủ Quần phụng lâu viết số lượng chi tiêu, sau đó ký tên giải quyết, cho nên mới có tờ phiếu nợ này.”

“Trang chủ không thấy số lượng quá lớn sao?” Tô Thái Tàn tùy tay lật một chút nợ nần trên bàn ra.

“Hồi phu nhân, trang chủ đối với tiền tài là người rất không cẩn thận, huống chi là ở nơi son phấn như vậy, sợ cũng không nhìn kỹ.”

Vương Phúc lời nói hàm súc, Tô Thái Tàn nghe rõ ràng. Nam nhân tại kỹ viện nhìn kỹ giấy tờ là sẽ bị cười, huống chi Âu Dương Liệt là trang chủ Âu Dương son trang, tự nhiên càng không thể nhìn kỹ số nợ, như vậy chọc người chê bai, nói đường đường một cái trang chủ còn tính toán chi li. Quần Phụng lâu có lẽ hiểu được điểm này, mới dám đem số nợ nâng cao ngất trời.

“Kia người xem, nợ nần Quần phụng lâu này xác nhận bao nhiêu mới hợp lý?”

“Hồi phu nhân, lão nô không đến Quần phụng lâu, cũng không biết bên trong chi tiêu như thế nào. Nhưng hiện tại một thước thạch bất quá hơn tám tiền, quyền một giá trị ngân sáu tiền, cho dù là phí dụng hoa khôi Hồng Phụng, phí sửa soạn hành lý, cấp cao thấp trong lâu tiền thưởng, âm thực của trang chủ, tất cả hẳn là sẽ không vượt qua ba ngàn ngân lượng.”

Xem ra Vương Phúc đôi giá hàng còn rất có khái niệm, không giống Âu Dương Liệt ăn thước không biết giá thước.

“Trang chủ đối với số lượng này cũng chưa ý kiến?”

“Hồi phu nhân, trang chủ cho dù có ý kiến, cũng không thể khác. Trên tờ ký nợ là chữ ký của trang chủ, trang chủ lại không muốn nhờ vả người khác, khiến cho nợ nần càng tích càng nhiều.”

Này Âu Dương Liệt thật đúng là rõ đầu rõ đuôi thường tiền không, từ kỹ viện đến lúc thành thân vẫn là như vậy…… Ai! Hôm nay coi như nàng Tô đại cô nương rù lòng từ bi, cứu nam tử đang lún sâu vào biển nợ đi!

Tô Thái Tàn cúi đầu suy nghĩ một chút, “Ta đã biết, việc này ta sẽ giải quyết. Vương Phúc, hôm nay ta hỏi cái này Quần phụng lâu chuyện, không thể để trang chủ biết, hiểu chưa?”

“Vâng, phu nhân.” Vương Phúc mấy ngày này đối Tô Thái Tàn thật đúng là bội phục sát đất, nàng dặn dò mọi chuyện, hẳn tôn sùng như thánh chỉ, không dám không tuân theo.

Phòng thu chi yên tĩnh như vậy, mà ở chính sảnh phía trước lại mưa rền gió dữ. Chính sảnh Âu Dương son trang truyền đến thanh âm Âu Dương Liệt đang rống giận, ồn ào, mơ hồ hỗn loạn.

“Ta nói Âu Dương trang chủ, khoản tiền này đã tích hai năm, nay hẳn là thanh toán đi! Thế từ người cũng cưới, năm mới sắp đến, nợ nần một ngàn lượng này, người tính khi nào thì trả đây?”

Người đang nói là Lỗ chương quý, nghề của hắn là làm than đá, dầu thấp. Âu Dương son trang từ mấy năm trước nợ góp một khoản tiền chậm chạp chưa trả lại, khiến cho hắn hai năm nay cũng lỗ lã theo, còn tiếp tục như vậy, sớm hay muộn cũng chống đỡ không được. Chỉ cần lấy lại của Âu Dương gia một ngàn lượng bạc, lập tức giảm bớt đi được phần nào, cho nên hôm nay hắn muốn đòi lại một ngàn lượng bạc này.

“Lỗ chương quý, việc này ta không rõ ràng lắm, người tìm Vương Phúc đi.” Âu Dương Liệt ghét nhất bị người khác tới cửa thúc giục. Bị đòi nợ thật không có mặt mũi, Rõ ràng ngày đó Âu Dương gia hướng bọn họ mua hàng hóa là bọn họ cầu mong, hôm nay lại thúc giục trả tiền, người khác thiếu bọn họ tiền, là có thể tùy ý nhục nhả người khác, làm cho hắn nhìn thực buồn nôn.

“Âu Dương trang chủ, trên giấy nợ ghi nợ tiền là Âu Dương son trang, tức là Âu Dương son trang thiếu nợ, tự nhiên là tìm trang chủ, nào phải tìm phòng thu chi đâu!”

“Bên trong trang là do Vương Phúc quản.”

Âu Dương Liệt nói còn chưa hết, Lỗ chương quỹ ngữ điệu mang châm chọc nói: “Nếu có nợ không tìm chính chủ, ngược lại tìm phòng thu chi, như vậy ai muốn làm trang chủ cũng được, ai muốn làm tiểu nhị phòng thu chi nha? Này Vương Phúc cũng thật đáng thương!”

“Ngươi lời này là ý tứ gì?” Âu Dương Liệt không hờn giận nhìn chăm chăm sắc mặt con buôn Lỗ chương quỹ.

“Ta là nói người trong phòng thu chi của Âu Dương son trang là đáng thương nhất thiên hạ. Trang chủ mặc kệ hết thảy, toàn bộ giao cho Vương Phúc. Vương Phúc đáng thương kia đã là người cao tuổi, không chịu nổi ép buộc như vậy a! Không thể tưởng được Âu Dương son trang cũng sẽ rơi vào kết cục hôm nay, ngay cả một ngàn lượng bạc cũng nợ hai năm. Sớm biết vậy lúc trước sẽ không đem hàng hóa đưa tới Âu Dương gia, hiện tại cũng sẽ không như vậy ngay cả tiền vốn cũng không trả được.” Lỗ chương quỹ cay nghiệt nói.

“Cám ơn! Âu Dương son trang không phải nơi để ngươi giở thói ngang ngược!” Âu Dương Liệt rống lên.

“Nhớ ngày đó Âu Dương gia ở Giang Bắc có thể nói là hô phong hoán vũ, sao biết khi vào trong tay ngươi, Âu Dương gia liền mắc nợ liên miên. Chắc chắn, thật sự là phụ quý chi được 3 đời a!”

Âu Dương Liệt tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, một đôi mắt kích động biến thành màu đỏ, gờ tay muốn đánh xuống.

“Âu Dương trang chủ, hôm nay ta đến cũng mang theo một nhóm sai dịch nhà quan, ngươi nếu động thủ đánh chủ nợ ta, là muốn ngồi tù. Có phải hay không a? Mọi người!”

Lỗ chương quỹ nhìn nha dịch phía sau, những người này sớm biết ưu việt của hắn. Hắn biết Âu Dương Liệt võ công rất cao, nếu không tìm bảo tiêu, sao dám kiêu ngạo như thế; Lũ quan sai cũng vui vẻ nhận lấy tiền công, bởi vì hiện tại Âu Dương gia nợ tiền, cho dù hắn không động thủ đánh người, vẫn có khả năng đưa hắn quay về nhà môn hôi tội. Bất quá bởi vì trong quá khứ Âu Dương gia ở Giang Bắc thế lực không nhỏ, có thể không chọc hắn thì cũng đừng chọc hắn, bọn họ chính là đến cho có mặt, bảo đảm an toàn của Lỗ chương quỹ thôi.

Âu Dương Liệt chịu đựng khuất nhục này, hận không thể đem Lỗ chương quỹ chém thành hai nửa (6 mảnh số đẹp ca a...Liệt: Ta thích số 9), Lỗ chương quỹ lại có chỗ dựa là bọn quan sai, khiến Âu Dương Liệt răng nanh nghiến chặt, nhưng không cách nào xử hắn. (đề em, *đá đít tên Lỗ mắng*,ngươi cút đi,không cần ngươi đóng nữa...Tác giả: Song Nhi,để im nào,lát ta cho 1 ổ hồ điệp nha...vâng ạ*khoanh tay im lặng*....)

“Ta nói Âu Dương trang chủ, thiếu nợ thì trả tiền là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nếu ngươi còn không lấy một ngàn lượng ra, ta thực lo lắng cho ngươi phải đến làm công cho cửa hàng của ta để giải quyết nợ nần a — không không không, một ngàn lượng bạc sợ là ngươi làm đũa ở cả đời còn không trả xong, như vậy tính ra, vẫn là ta chịu thiệt đây! Ha ha ha.” Lỗ chương quỹ kiêu ngạo nở nụ cười.

Âu Dương Liệt cuồng giận đến liều lĩnh xông lên phía trước, đang muốn một chương đánh chết tên họ Lỗ kia –

“Là ai dám để cho phu quân thân ái của ta đi làm đũa ở a?” Một tiếng nói thanh thúy từ bên ngoài truyền vào.

Là Tô Thái Tàn!

“Phu nhân!” Quân sự nô bộc gia đình trong chính sảnh đều cung kính hô.

Tổng quản Vương Trung thấy Tô Thái Tàn đến, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Hắn vừa rồi xem trang chủ muốn chuẩn bị ra tay đã thương người liền đứng ra che ở phía trước Lỗ chương quỹ — không vì Lỗ chương quỹ, mà là vì Âu Dương son trang. Âu Dương gia hôm nay mắc nợ nhiều như vậy, nếu chủ tử còn mang theo tội danh giết người, Âu Dương son trang sẽ bị hủy toàn bộ. Hắn Vương Trung đã ở Âu Dương gia hơn ba mươi năm, tuyệt không cho phép có loại sự tình này phát sinh.

Âu Dương Liệt sắc mặt rất khó xem, “Nàng tới làm cái gì?” Hắn dù chưa cùng Tô Thái Tàn là vợ chồng chân chính, nhưng là không muốn cho nàng thấy mình bị chủ nợ nhục nhã.

Tô Thái Tàn không trả lời, lạnh lùng mắt quét một chút người trong chính sảnh, nguyên bản đang ồn ào lập tức yên tĩnh lại. Nàng từ phòng thu chi vội vàng đến chính sảnh, đứng phía trước chính sảnh nghe trong chốc lát, sơ lược biết nguyên nhân sự việc.

“Vị này là Lỗ chương quỹ?”

“Chính là ta. Ngươi là.”

“Ta là Tô Thái Tàn.” Tô Thái Tàn dùng thanh âm bình tĩnh nói xong.

“A! Nguyên lai là Tô gia tiểu thư. Ngưỡng mộ đã lâu!” Lỗ chương quỹ vừa nghe là Tô Thái Tàn thủ phủ Hấp huyện, thái độ lập tức chuyển biến một trăm tám mươi độ, làm cho Âu Dương Liệt trông mắt thiếu chút rớt ra.

Thật khác biệt nhiều lắm!

Tô Thái Tàn tao nhã đi phía trước giữ chặt khuỷu tay Âu Dương Liệt, đưa hắn an trí ở chủ vị chính sảnh, chính mình ngồi ở bên cạnh.

“Tốt lắm, Lỗ chương quỹ, ngươi có thể nói vì sao trượng phu ta anh tuấn khôi ngô phải đi làm đũa ở, ta muốn nghe lý do một chút.” Tô Thái Tàn vừa

xuất hiện, không biết tại sao, Lỗ chường quỹ đáng về bề vệ đã bị đè ép xuống.

“Là như vậy. Tô cô nương—”

“Lỗ chường quỹ, thỉnh gọi ta Âu Dương phu nhân. Ngươi không thấy phu quân của ta ở chỗ này sao?” Tô Thái Tàn cấp cho Âu Dương Liệt một cái mỉm cười sáng lạn khiến Âu Dương Liệt nhìn xem tâm hồn đều nhanh bay.

Nàng. Rất đẹp! Rất đẹp!

“Âu. Âu Dương phu nhân, là như vậy, quý trang nợ tiền 2 năm chưa hoàn trả, cho nên.”

“Cho nên ngươi muốn phu quân ta đi làm đũa ở?” Tô Thái Tàn âm điệu lạnh lùng uy nghiêm không thể kháng cự. Nữ tử tung hoành thương trường quả nhiên không giống bình thường, lời vừa ra khỏi miệng, khiến cho người khác biết nàng không phải là người dễ bị bắt nạt.

Lỗ chường quỹ trên trán xuất hiện mồ hôi lạnh. “Không. Ta chỉ là cùng Âu Dương trang chủ nói giỡn một chút, ha ha ha!” Hắn xấu hổ cười vài tiếng.

“Lỗ chường quỹ, chúng ta Âu Dương gia là nợ ngươi bao nhiêu, mà ngươi có lá gan cùng phu quân ta vui đùa như vậy?”

“Ha. Không. Không nhiều lắm, chỉ một ngàn lượng bạc!” Lỗ chường quỹ xấu hổ nở nụ cười vài tiếng, run rẩy nói.

“Lỗ chường quỹ, ngươi là đùa Tô Thái Tàn ta sao? Một ngàn lượng bạc, ngươi muốn phu quân ta đi làm đũa ở, còn quấy rầy ta dạo chơi hoa viên. Chắc! Lỗ chường quỹ, ngươi cũng thực không có ý tứ.” Tô Thái Tàn nếu không phải người đàn bà chanh chua chữ bóng chữ gió, âm điệu rất lạnh thì cũng là khí thế khinh người.

“Âu Dương phu nhân, chúng ta vốn chỉ làm ăn nhỏ, một ngàn lượng đối với phu nhân tuy rất ít, nhưng đối với cửa hàng chúng ta lại là cứu mạng a. Thuận tiện hôm nay, sao không thanh toán luôn, có thể cứu cửa hàng tiểu nhân a!”

Đi! Lỗ chường quỹ khi nào thì biến thành làm ăn nhỏ? Không nghĩ tới gặp gỡ Tô Thái Tàn, tên họ Lỗ khẩu khí mềm đi rất nhiều.

“Ân, cũng đúng. Bất quá, ta nghĩ ngươi hẳn là nói lời xin lỗi tướng công ta?” Tô Thái Tàn nhìn Âu Dương Liệt bị người khác nhục nhã, trong lòng thực không thích thú.

“Âu Dương phu nhân, nợ nần hoàn trả, xin lỗi cũng không muộn a!” Lỗ chường quỹ mặt lộ giáo hoạt, tà khí nói. Hắn sợ Âu Dương Liệt không có tiền, nếu hắn xin lỗi mà không lấy lại được tiền, không phải tổn hại mặt mũi hắn sao? Huống chi Tô Thái Tàn gả đến Âu Dương gia cũng không có cửa hồi môn, nàng còn muốn bắt cái gì? Cho nên hắn sống chết cắn vào nợ nần, muốn Tô Thái Tàn hoàn tiền trước.

“Lỗ chường quỹ, ngươi cho chúng ta Âu Dương son trang không có tiền để trả, ngay cả một ngàn lượng cũng không có ư? Vương Phúc, chúng ta phòng thu chi hiện tại có hay không có một ngàn lượng bạc?”

Ở một bên Vương Phúc vừa nghe, cảm thấy chấn động, trên lưng mồ hôi lạnh chảy ròng. Phòng thu chi lý hiện tại ngay cả một trăm lượng đều không có a! Nếu thành thật đáp, chúng mực nhìn trừng hạ, Âu Dương gia khẳng định hạ không được đài; Nhưng muốn Vương Phúc hắn nói dối, hắn lại làm không được.

“Vương Phúc! Nói mau.” Tô Thái Tàn một bộ dáng điệu nữ chủ nhân quản lý việc nhà.

“Bầm. Bầm phu nhân, Phòng thu chi trước mắt không có!” Vương Phúc khó khăn trả lời.

Mọi người nghe vậy, thờ dốc vì kinh ngạc, nhất là Âu Dương Liệt, có lẽ từ khi chui ra trong bụng mẹ tới nay chưa từng mất mặt như vậy. Nếu có thể, hắn sẽ đánh chết mỗi người ở đây, sau đó chính mình tự sát!

“Ha! Âu Dương phu nhân, xin thứ lỗi, ngươi tuổi còn nhỏ, nhưng khẩu khí thực không nhỏ nha. Cho dù là thủ phủ Hấp huyện, gặp được Âu Dương son trang tan nát như thế, cũng khó xoay chuyển a! Ta xem như vậy đi, tướng công ngươi đến cửa hàng của ta làm đũa ở, ngươi cũng có thể cùng đến làm, kiểm miếng com ăn.”

Ngay tại khi Âu Dương Liệt muốn liều lĩnh xông lên phía trước, nhất định phải đem tên họ Lỗ ăn sống nuốt tươi—

“Lỗ chường quỹ, phòng thu chi của nhà ta xác thực không có tiền, nhưng tướng công của ta có!”

Đi? Âu Dương Liệt lao ra đi phía trước, không thể tin được những gì chính tai nghe thấy. Nữ nhân này nói bậy bạ gì đó? Hắn như thế nào có một ngàn lượng bạc, nữ nhân này là ý định làm cho hắn mất mặt sao?

Âu Dương Liệt nghe rằng trừng mắt nàng, Tô Thái Tàn cười dài. đem bàn tay nhỏ bé bạch ngọc mò vào trong ngực rắn chắc của Âu Dương Liệt.

Nàng. Nàng muốn làm cái gì? Âu Dương Liệt sững sờ tại chỗ. Đây không khỏi cũng quá lớn mật đi! Ban ngày ban mặt, cho dù là vợ chồng, cũng tuyệt không ai tán tỉnh trước mặt mọi người, cái này rất không hợp lễ giáo.

Nhưng. Nha! Hào mềm mại, cảm giác thật thoải mái. Âu Dương Liệt kinh ngạc phát giác nửa thân dưới của hắn đã muốn có phản ứng, một cổ dục vọng mãnh liệt chạy thẳng lên não, thực muốn ôm lấy Tô Thái Tàn, xé rách xiêm y của nàng, kia bộ ngực sữa tuyết trắng, đùi ngọc thon dài.

Ba! Tô Thái Tàn từ vạt áo Âu Dương Liệt rút ra hai tờ giấy.

Nàng. Nàng đang làm cái gì?

Âu Dương Liệt phảng phất đang trong ảo tưởng kích tình chợt bị người rót một chậu nước lạnh, nhưng lại là rất lạnh rất lạnh nước rất lạnh.

“Lỗ chương quỹ, ngươi hãy nhìn xem đây là cái gì?” Tô Thái Tàn đem hai tờ giấy quăng cho Lỗ chương quỹ, Lỗ chương quỹ vừa thấy, cư nhiên là một ngàn lượng bạc ngân phiếu! (ta dí vào mặt ngươi, nhìn rõ chưa hả, ghét thế không biết).

Lỗ chương quỹ ghen hống nhìn trân trối. Này Âu Dương Liệt cư nhiên mang theo nhiều bạc trong người như vậy!

“Lỗ chương quỹ, không cần khách khí, ngươi hé ra chút chút. Một tấm ngân phiếu khác. Vương Phúc!” Tô Thái Tàn nhìn Vương Phúc liếc mắt một cái, Vương Phúc lập tức tiến nhanh tới rút tờ ngân phiếu ấy ra khỏi tay tên họ Lỗ.

Một ngàn lượng thế nào...! Hắn biết rõ trên người trang chủ tuyệt không có bạc, bạc này là của phu nhân. Mặc dù không biết phu nhân dùng biện pháp gì “Sinh” Ra hai ngàn lượng, nhưng ít ra một ngàn lượng này có thể dùng. Ân. Trước hoàn trả tiền nợ cho Triệu lão bản.

“Vương Phúc, về sau bên trong trang chúng ta chờ hàng dầu thấp sẽ không cần làm phiền Lỗ chương quỹ.”

“Vâng! Phu nhân.” Vương Phúc cung kính trả lời. Hắn đã sớm xem Lỗ chương quỹ không vừa mắt. Nay thật sự là hả long hả dạ a!

“Này. Âu Dương phu nhân, không cần như vậy, về sau quý trang có yêu cầu nhỏ (tiểu nhân) sẽ phục vụ.” Lỗ chương quỹ khôi phục lại thành con buôn tham lợi, bộ dáng đáng khinh.

“Lỗ chương quỹ, ngươi là không phải nên xin lỗi phu quân ta ư?” Tô Thái Tàn đánh gãy lời hắn nói.

“Đúng. Thực xin lỗi, Âu Dương trang chủ, nhỏ (tiểu nhân) vừa rồi thất lễ, ngài đại nhân đại lượng, không cần cùng nhỏ (tiểu nhân) so đo. Ngày sau bên trong trang cần gì, hoan nghênh trang chủ tùy thời sai phái.”

Tiểu nhân? Tên “tiểu nhân” này vừa rồi còn muốn hắn làm đũa o! Âu Dương Liệt mắng thầm trong lòng.

“Trúng công, như vậy chàng vừa lòng chưa?” Tô Thái Tàn hướng Âu Dương Liệt mỉm cười ngọt ngào một chút.

Âu Dương Liệt vốn không phải lòng dạ hẹp hòi người, người khác đắc tội hắn, chỉ cần thành tâm thành ý xin lỗi, hắn phần lớn sẽ không so đo; Huống chi trước mắt tình huống hỗn loạn, đối mặt Tô Thái Tàn hỏi, hắn chỉ có gạt đầu qua quýt.

“Vương Phúc, tiễn khách!” Tô Thái Tàn hạ lệnh đuổi khách.

“Âu. Âu Dương phu nhân.” Lỗ chương quỹ vẫn mong ở lại Âu Dương son trang bàn chuyện làm ăn.

“Đúng rồi, các vị sai gia vất vả. Văn Đức!” Văn Đức lập tức đưa tên quan sai cầm đầu mười lượng bạc. Đi theo Tô Thái Tàn lâu như vậy, hắn tự nhiên biết ý tứ chủ tử.

“Mời các vị sai gia dùng trà, ngày sau còn thỉnh các người chiếu cố nhiều đến Âu Dương son trang, ngày khác trang chủ vào kinh, chắc chắn sẽ thay các vị nói tốt vài câu.” Tô Thái Tàn lời nói cao minh, ngày sau cho dù có chủ nợ tới cửa, quan sai tất sẽ không vì chủ nợ xuất đầu lộ diện. Quan phủ không ra mặt, sự tình dễ làm rồi.

“Không cần! Không cần! Phu nhân quá lời. Chúng ta cáo từ.” Quan sai cầm tiền, lui ra ngoài.

“Âu Dương.” Lỗ chương quỹ vẫn không buông tay.

“Tiễn khách!” Tô Thái Tàn cũng không thèm nhìn hắn.

Lỗ chương quỹ bị đuổi đi, trong phòng không còn người ngoài, tổng quản Vương Trung cùng Vương Phúc thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Thật tốt quá, phu nhân, tên họ Lỗ kia hôm nay cuối cùng cũng phải kinh ngạc!”

“Tên đó từ đầu năm luôn thúc giục tiền!”

“Ta sớm xem hắn không vừa mắt! Có mấy đồng tiền dơ bẩn liền tự cho là rất giỏi.”

“Phu nhân anh minh a!”

Trong đại sảnh mọi người ca ngợi Tô Thái Tàn cùng cười mỉa Lỗ chương quỹ, Âu Dương son trang cuối cùng cũng yên ổn.

Đang lúc quản sự bên trong trang thất chủ bất thiết hết sức, Âu Dương Liệt vẻ mặt xanh mét xoay người rồi đi, không ai chú ý tới.

Nhưng nàng chú ý tới!

Thăm thăm! Tiểu thư lại sấn đi làm chuyện cực khổ. Hẳn đời trước nhất định là làm chuyện xấu cao ngất trời, đời này mới bị phạt trở thành người hầu của tiểu thư. Trời ạ! Âu Dương Liệt người cũng như tên, tính tình cương liệt, lại có một thân hảo võ nghệ, hy vọng. Hy vọng đến lúc đó trang chủ không đem hấn ngũ mã phân thân(5 con ngựa xé xác a) là tốt rồi. Ai!

Văn Đức mặt mày ủ rũ đi đến Vi Đức cư, từ xa chợt nghe thanh âm vỡ vụn của gỗ, thanh âm đồ sứ vỡ tan, tiếng đánh ván cửa, còn có. tiếng Võ Tinh cầu xin.

“Trang chủ, chớ đập nữa, tiếp tục đập nữa, toàn bộ mọi người sẽ là về mặt đau khổ.”

“Cút ngay đi! Toàn bộ cút ra ngoài cho ta!” Thanh âm cuồng nộ rung động toàn bộ căn phòng.

“Trang chủ!” Võ Tinh cơ hồ muốn khóc thét lên.

“Võ Tinh!” Văn Đức thấp giọng gọi hấn.

“Văn Đức, người tới thật đúng lúc. Mau tới khuyên can trang chủ, nếu không toàn bộ Âu Dương sơn trang sẽ bị trang chủ hủy mất a!”

Mấy ngày nay, Võ Tinh đã cùng Văn Đức kết thành bạn tốt. Văn Đức vốn là người tốt, Võ Tinh cũng không có toan tính, dù sao đều là xem sắc mặt chủ tử mà sống, hai vị chủ tử cũng không xung đột, cần gì phải tính toán nhiều như vậy đâu? Vì thế hai nam hài này liền trở thành hảo bằng hữu.

“Võ Tinh, người đừng hoảng. Ta có chú ý tốt, có thể làm cho trang chủ không hề đập phá này nọ, nhưng cần giúp đỡ của người.”

“Văn Đức người thương xót ta, nói mau đi!” Võ Tinh về mặt cầu xin.

Vì thế Văn Đức liền kéo Võ Tinh kiên, hai cái đầu ghé vào nhau, khe khẽ nói nhỏ một hồi lâu.

“Như vậy được không?” Võ Tinh vẫn là không yên tâm.

“Yên tâm, không có nam nhân nào là không thích cái này. Trang chủ là nam nhân nha!”

“Là. Đúng vậy, bất quá.”

“Nghe ta ,không sai đâu!” Văn Đức tự tin tràn đầy phụ giúp Võ Tinh đi gõ cửa Vi Đức cư, cũng không quản bên trong sóng gió ầm ầm hô to –

“Trang chủ, Võ Tinh có ý này, có thể giúp người hết buồn bực.”

Võ Tinh về mặt đau khổ trừng mắt nhìn Văn Đức, còn không kịp tức giận, cửa Vi Đức cư đã mở ra.

Âu Dương Liệt hé ra khuôn mặt xanh mét trừng Võ Tinh, còn liếc mắt Văn Đức đứng ở bên cạnh. Kỳ thật Âu Dương Liệt mặc dù ở trong phòng đập đồ này nọ, nhưng hấn đã sớm biết hai người này ở ngoài phòng khe khẽ nói nhỏ. Võ Tinh theo hấn mấy năm nay, khi hấn tức giận tuyệt đối không dám gõ cửa, dùng ngón chân cưỡi đầu cũng biết là Văn Đức bên người là do Tô Thái Tàn ra chủ ý. Hấn bản là không mở cửa, nhưng nghĩ lại, thật muốn xem Tô Thái Tàn muốn chơi trò gì, cho nên liền mở cửa.

“Còn không mau nói!” Âu Dương Liệt thô thanh gào thét Võ Tinh sững sờ tại chỗ.

“Trang. Trang chủ, ta. Ta là nghĩ, trang chủ đã một thời gian không. Không tới.” Võ Tinh nhìn Văn Đức liếc mắt một cái, Văn Đức lại là sự không liên quan mình ngẩng đầu nhìn trời.

Xem trang chủ trừng mắt chính mình, Võ Tinh trong lòng than thở, nói ra. “Trang chủ, ta nghĩ người một mình ở trong này đập phá cũng không phải biện pháp hay, chẳng bằng đến Quần Phương lâu trước tìm một cô nương giải buồn, sau có thể biết trong lâu có cô nương mới, nghe chút mới mẻ cũng tốt.”

Võ Tinh một hơi đem kế sách của Văn Đức nói xong, cúi đầu không dám nhìn Âu Dương Liệt, sợ hấn đánh một quyền, chính mình liền chịu khổ.

Âu Dương Liệt không nghĩ tới Võ Tinh sẽ đưa ra loại đề nghị này, con người đen có một tia hoài nghi. Bất quá hấn dù sao cũng là nam nhân, chỉ cần nghĩ đến cô nương, tự nhiên là có hứng thú.

Quần Phương lâu? Ân, cũng đã lâu không đi rồi. Vừa rồi chuyện ở chính sảnh khiến hấn thực không thoải mái. Rất giống con rối bị Tô Thái Tàn đùa nghịch, hấn trong lòng rất buồn bực ;cho nên Âu Dương Liệt cảm thấy đã có vài phần nguyện ý, nhưng.

Văn Đức nhìn ra Âu Dương Liệt do dự, liền làm ồn rêu rao, “Trang chủ, nghe nói Quần Phương lâu mấy ngày qua có vài vị cô nương mới, tiểu nhân muốn đi nhìn một cái phụ nhân không cho phép; Nếu là theo trang chủ đi, tin tưởng phụ nhân hấn là sẽ không trách tội tiểu nhân. Trang chủ ngài xin thương xót”

Văn Đức nói còn không có nói xong, Âu Dương Liệt liền đi nhanh về phía trước, hướng chuồng ngựa, để lại Võ Tinh cùng Văn Đức đứng ngốc tại chỗ.

Một lúc sau, hai người cùng kêu lên, “Trang chủ, đợi tiểu nhân a!” (Á, ta tưởng ca sẽ từ chối, thật là ức chế mà, đánh chết ca đi).

Quần Phương lầu đèn đuốc sáng trưng, ngựa xe như nước, người đến người đi, rất náo nhiệt.

“Âu Dương trang chủ, người đã lâu không tới chỗ chúng ta, hôm nay thật hiếm có nha, thật sự là khách quý..... Người đâu! Kêu Thúy Hồng ra, hảo hảo tiếp đón Âu Dương trang chủ!” Quần Phương lầu Hồng đi mặt mày hớn hơ xum xoe với Âu Dương Liệt.

“Thúy Hồng?”

“Đúng vậy. Trang chủ, Thúy Hồng mới tới Quần phương lầu vài ngày trước, bộ dạng thanh tú, đàn cầm cũng rất khéo tay. Nàng lập tức tới ngay, như thế này.....” Hồng đi nói còn chưa nói xong, đã bị Âu Dương Liệt đánh gãy.

“Không cần, ta tìm Hồng Phượng.” Âu Dương Liệt bước thẳng tới phòng hoa khôi Hồng Phượng.

“Ai! Trang chủ đừng bước, Hồng Phượng gần đây không thoải mái!” Hồng đi đuổi theo Âu Dương Liệt hô to.

“Không thoải mái?” Âu Dương Liệt dừng cước bộ.

“Đúng vậy!” Hồng đi một đôi mị nhãn mắt tự nhiên vòng vo chuyển, thoáng chần chờ nói, “Nàng..... Nàng hôm nay..... Gặp hồng. Trang chủ, người biết đây, nữ nhân gặp nguyệt sự, cho nên không tiếp người được a!” Hồng đi mắt tự nhiên cười cười.

“Ta đây càng muốn đi xem nàng!” Âu Dương Liệt cước bộ càng nóng nảy.

“Ai! Không, trang chủ, ngài không cần..... Ai, đừng bước a, chậm đã!” Hồng đi đuổi theo phía sau Âu Dương Liệt.

Âu Dương Liệt thân hình cao lớn, bước chân lại mau, lập tức đi tới phòng hoa khôi Hồng Phượng, ngoài cửa phòng mơ hồ nghe thấy bên trong có người đang thì thầm, Âu Dương Liệt chần chờ trong chốc lát.

“Âu Dương trang chủ, Hồng Phượng hôm nay thật sự không thoải mái, người vẫn là lần khác tìm nàng đi!” Hồng đi mấy câu nói đó cơ hồ dùng để kêu. Thanh âm nói nhỏ trong phòng Hồng Phượng lập tức đình chỉ.

Hồng đi động thân che ở trước cửa phòng Hồng Phượng, miệng nói: “Âu Dương trang chủ, người đại nhân đại lượng, để Hồng Phượng nghỉ ngơi.....”

“Tránh ra!” Âu Dương Liệt nổi giận rống, tay vung lên, bảo nương Hồng đi bị sang một bên, cửa phòng phịch một tiếng mở ra.

Trong phòng màn mỏng đã buông, trong giường chỉ có Hồng Phượng, nhưng Âu Dương Liệt tinh mắt nhìn thấy có một thân ảnh từ cửa sổ nhảy xuống, đang muốn tiến nhanh tới xem xét, chỉ nghe Hồng Phượng kêu thảm thiết một tiếng: “A!”

“Hồng Phượng, làm sao vậy?” Âu Dương Liệt tiến đến vén màn, chỉ thấy Hồng Phượng nhú lại mày liễu, thấp giọng kêu đau đớn.

“Hồng Phượng, có đau lắm không a? Người nguyệt sự đến không nên lộn xộn, nằm nghỉ ngơi nhiều a!” Hồng đi cũng tiến vào nhắc đi nhắc lại, ngậm đưa ánh mắt ra hiệu.

Hồng Phượng gật nhẹ đầu, tỏ vẻ nhận được ám chỉ. Nguyên lai Hồng Phượng trong phòng vừa rồi có người, tú bà mới không muốn Âu Dương Liệt vào phòng. Ở bên ngoài cao giọng ám chỉ, đứng trước cửa phòng trì hoãn đủ cho Hồng Phượng có thời gian tiễn khách làng chơi đi.

“Nương, nơi này ta có thể ứng phó, người trước đi ra ngoài đi!”

“Kia người hảo hảo chiêu đãi Âu Dương trang chủ a! Ta trước đi xuống.”

Hồng đi vừa nũng nịu vừa tức giận nói, sau đó rời khỏi phòng, đóng cửa lại, nhìn thoáng qua Văn Đức cùng Võ Tinh đứng bên ngoài đầu gác, cười quyền rũ nói: “Hai vị muốn có cô nương bồi không?”

Văn Đức lập tức cười nói: “Không cần. Chúng ta phụ trách an toàn cho trang chủ.”

Hồng đi liếc hai người bọn họ, cũng không rầy rà, xoay người bước đi.

Trong phòng, Hồng Phượng nũng nịu yếu ớt nói, “Trang chủ, lâu rồi không tới Quần phương lầu tìm thiệp, thiệp nhớ chàng chết mất.”

Hồng Phượng đỏ mặt hồng đào trên giường, nửa thân thể ngọc để trần, nàng dùng chân khéo léo che giấu hồng ắn trên người.

“Nàng thật sự không thoải mái như vậy sao? Đỏ nhiều mặt hồng như vậy.” Âu Dương Liệt ngồi xuống giường.

“Án..... Chỉ cần trang chủ đến thăm thiệp, không thoải mái nhỏ nhỏ này tính cái gì.” Hồng Phượng đôi mắt quyền rũ khép hờ, một đôi tay ngọc liền hướng trong ngực Âu Dương Liệt tìm kiếm.

Âu Dương Liệt không biết tại sao trong lòng dâng lên một cổ cảm giác chán ghét. Hắn vốn định đến Quần phươg lâu vui chơi, nhưng sau khi Hồng Phươg chạm vào, cả người liền không thích hợp. Hồng Phươg tay nhỏ bé vói vào dao động trong vật áo, hành động này làm cho hắn nhớ tới Tô Thái Tàn; Nhưng Tô Thái Tàn đụng chạm làm cho hắn hưng phấn, còn tay của Hồng Phươg lại làm cho hắn cảm thấy chán ghét.

“Hồng Phươg, nàng thân thể không thoải mái, vẫn là nghỉ ngơi nhiều, ta lần khác lại đến!” Âu Dương Liệt nói xong chuẩn bị rời đi.

Nhưng Hồng Phươg không đồng ý. Khách nàng tiếp giống Âu Dương Liệt anh tuấn cường tráng nhiều tiền như vậy là hiếm thấy, nhất là hắn ở trên giường biểu hiện phóng túng làm nàng thêm nhỏ dãi. Vừa rồi lão nhân có tiền kia căn bản không có thỏa mãn nhu cầu của nàng, đối mặt Âu Dương Liệt anh tuấn cao ngất, sao có thể buông tha? (Tác giả, cho ta hỏi ai đóng vai hồ ly tinh này thế.... Văn Nhạc:....)

Hồng Phươg nhanh tay cầm lấy vật áo Âu Dương Liệt, dung lực giật một nửa xuống dưới. “Đến đây! Người ta rất nhớ chàng!” Cả người dán trước ngực Âu Dương Liệt, dùng hai má mềm mại vuốt ve ngực cường tráng của Âu Dương Liệt.

Âu Dương Liệt một lòng thâm nghĩ nhanh rời đi, đang muốn đẩy mỹ nhân trên người ra, cửa phòng phút chốc bị phá toang.

“Dâm phụ lớn mật, dám câu dẫn tướng công nhà ta!” Tô Thái Tàn mắt hạnh mở to trừng mắt Hồng Phươg.

Trong phòng lập tức xuất hiện 4,5 vị quan sai, người người mặt lộ vẻ hung ác, chờ Tô Thái Tàn chỉ huy, bắt được Hồng Phươg quần áo không chỉnh.

“Sao..... Sao lại thế này a?” Hồng đi nghe tiếng đuổi tới, nhìn đến quan sai gia đang tóm con gà đẻ trứng vàng của mình, trong lòng cả kinh nhảy một chút.

“Nữ nhân này câu dẫn tướng công nhà ta, ta báo quan bắt gian, chính là như vậy. Quan gia, đem dâm phụ không biết liêm sỉ này về nha môn, ta muốn huyện thái lão gia đòi lại công đạo cho ta!”

Hồng đi nhìn phu nhân trước mắt mặt tơ lụa, khí thế kinh người, cảm thấy không hay. “Xin hỏi phu nhân là.....”

“Ta là Âu Dương phu nhân, Âu Dương Liệt là trượng phu của ta. Hôm nay dâm phụ Quần Phươg lâu các người câu dẫn phu quân ta, cho nên ta tới bắt gian.” Tô Thái Tàn bộ dáng đương nhiên trả lời.

“Nhưng là..... Phu nhân, chỗ chúng ta là nơi để mua vui, nam nhân đến đây là cam tâm tình nguyện, không thể nói có gian tình đi!”

“Các vị nhìn xem, nữ nhân này quần áo không chỉnh tề, vật áo của tướng công ta bị nàng nắm chặt, nàng còn bắt tướng công ta thoát y, này không phải dụ dỗ là cái gì? Tướng công ta làm người luôn luôn quang minh lỗi lạc, không thể tưởng được dâm phụ này lợi dụng điểm này dụ dỗ tướng công ta..... Quan gia, các người xem đúng không? Hôm nay ta nhất định phải đem dâm phụ này đến quan phủ cho huyện thái lão gia thẩm vấn, nàng không chịu sẽ đánh nàng năm mươi đại bản, xem nàng có nói hay không!” Tô Thái Tàn làm bộ bắt gian tại giường lên mặt chỉ trích.

“Âu Dương..... Âu Dương phu nhân, tha mạng a!” Vừa nghe vậy, Hồng Phươg đau khổ cầu xin tha thứ. Nếu đánh năm mươi đại bản, nàng còn có thể sống sao?

Âu Dương Liệt đang muốn lên tiếng, liền bị Văn Đức, Võ Tĩnh đẩy đi ra ngoài, liên tục đẩy lên ngựa, chạy thẳng về Âu Dương sơn trang.

“Phu nhân, chuyện gì cũng từ từ thôi! Tất cả chúng ta đều có thể thương lượng, không cần cứ bắt Hồng Phươg như vậy, nàng thân mình nhu nhược, nhịn không nổi thô bạo như vậy.” Hồng đi nhìn con gà nhà mình bị mấy tên sai nha lôi đi, rất đau lòng.

“Muốn thương lượng sao? Hảo!” Tô Thái Tàn nháy mắt, mấy tên quan gia liền thả Hồng Phươg đang khóc sụt sùi.

Sau đó, những người không phận sự miễn vào, thanh âm thương nghị trong phòng không ngừng vang, chẳng khác gì cò kè mặc cả ở chợ một lúc lâu sau, Tô Thái Tàn cười dài bước ra khỏi phòng, giống như vừa thương lượng mua được củ cải trắng.

Đề lại tú bà Quần Hương lâu căn răng ngậm miệng, cảm hận không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Kiều Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

“Vương Phúc, đây là toàn bộ số nợ Quần phươg lâu, người xem xem sao?” Tô Thái Tàn đem tờ giấy giao cho phòng thu chi Vương Phúc.

Vương Phúc vừa thấy, quả nhiên là giấy nợ Quần Phương Lâu, gần trăm vạn lượng a! Bên trong trang mắc nợ đảo mắt trả được trăm vạn lượng, phu nhân là làm như thế nào?

Tô Thái Tàn chỉ cười cười, “Sự tình giải quyết được là tốt rồi.” Xoay người rời phòng thu chi.

Đám Phương Lâu Hồng kia bất quá là nhân vật bình thường thôi! Người của Âu Dương sơn trang cũng quá thành thật, cứ như vậy ngoan ngoãn bị lừa. Âu Dương Liệt cùng cha hấn Âu Dương Cảnh thực kém nhiều lắm. Tô Thái Tàn cười khê một chút, nàng thích người thành thật!

Nghĩ nghĩ, bất giác đã trở lại Vi Đức cư, giương mắt nàng liền thấy, nằm trên mặt đất không phải Vô Tình sao? Xa hơn một chút hình như là. Văn Đức!

Lại liếc mắt một cái vào trong phòng, không có sáng đèn, nói vậy Âu Dương Liệt nhất định là tức điên, chạy ra bên ngoài rồi. Tuy rằng hai người nằm trên mặt đất thực đáng thương, nhưng bọn hấn hai người bị đánh một chút lại là giá trị trăm vạn lượng bạc!

Tô Thái Tàn cười bước vào căn phòng tối om, sờ soạng tìm ngọn nến để thấp, đột nhiên bị một đôi cánh tay sắt hữu lực gắt gao từ phía sau ôm lấy.

Nàng sợ hãi giấy dựa kêu lên, “Buông! Buông!”

Cặp cánh tay sắt kia càng thêm kiên cố, đem Tô Thái Tàn thân mật khóa ở trước bộ ngực trắng kiêu, khiến nàng không thể nhúc nhích.

Thình lình bị kiềm chế làm cho Tô Thái Tàn ngừng giấy dựa, người phía sau rõ ràng so với nàng cao hơn rất nhiều, nàng cảm giác được hấn cúi đầu, thở ra nhiệt khí thổi vào vành tai của nàng, khiến cho nàng một trận run rẩy.

“Hôm nay nàng tốt nhất giải thích rõ ràng cho ta, nếu không ta tuyệt không tha cho nàng!” Tiếng nói trầm thấp khàn khàn vang lên bên tai.

Là Âu Dương Liệt!

“Người. Người buông trước đã. Người làm ta đau quá a!” Tô Thái Tàn dùng thanh âm nhu nhược nói.

“Nói!” Âu Dương Liệt đổi thanh âm nàng kêu đau mất điếc tai ngo, hai tay vẫn như cũ ôm nhanh thân thể mềm mại trong lòng.

Nga! Cảm giác này thật tốt, vừa mềm vừa thơm. Hơn nữa trong bóng đêm, xúc giác con người lại càng thêm mẫn cảm. Âu Dương Liệt chưa từng nghĩ tới ôm Tô Thái Tàn lại mềm mại như vậy, khiến cho hấn muốn ôm nàng không nghĩ sẽ buông tay.

Tô Thái Tàn nhìn hấn không có ý buông ra, bàn tay ngọc liền đặt lên cánh tay sắt của hấn, nam nhân phía sau như bị điện giật run lên một chút, nhưng nàng cũng không phát giác. Nàng hít sâu một hơi, muốn cho chính mình thoải mái một chút, hoàn toàn không chú ý tới chính mình làm như vậy khiến bộ ngực phồng phồng làm cho đầy mắt nam nhân phía sau xuất hiện dục vọng, trong bóng đêm càng có vẻ tà mị.

“Tốt lắm, người muốn biết gì?” Nàng chưa từng gần sát thân hình một nam tử như thế. Tuy nói Âu Dương Liệt là trượng phu trên danh nghĩa, nhưng từ khi thành thân tới nay, trừ bỏ đêm động phòng hoa chúc ra, hai người cũng không tiếp xúc da thịt, cho nên đêm nay hai thân thể gần sát như vậy làm cho nàng xấu hổ cực kỳ quẫn, cả gương mặt cười đều là một mảnh hồng, may mắn trong bóng đêm nhìn không ra. Nàng hơi chút thả lỏng, cố giữ bình tĩnh, nghĩ rằng chỉ cần hảo hảo nói với hấn, hấn là không có việc gì.

“Nàng vì sao hôm nay lại tới Quần Phương Lâu? Đây không phải nơi nàng có thể đến.”

Thì ra Âu Dương Liệt là giận nàng đến Quần Phương Lâu a! Tô Thái Tàn mỉm cười trong bóng đêm.

“Phu quân, ta đi Quần Phương Lâu là vì muốn giải quyết nợ nần bên trong trang.”

“Cũng không cần nàng tự mình đến kỹ viện! Kêu Vương Phúc đi sẽ tốt hơn.”

“Như vậy thực đúng, nhưng bên trong trang nợ góp bạc ở Quần Phương Lâu cũng không ít, ta sợ Vương Phúc bọn họ không kiềm chế nổi, liền tự mình ra mặt. Mặt khác ta cũng muốn nhìn xem khách nhân ở Quần Phương lâu rốt cuộc là ăn cái gì, dùng cái gì, như thế nào Âu Dương sơn trang chúng ta lại thiếu nợ đến trăm vạn lượng bạc.”

“Ý nàng là ta không thể đi kỹ viện?” Âu Dương Liệt không thích người ta quản thúc hấn, cho dù là thê tử trên danh nghĩa cũng không được, khẩu khí dĩ nhiên là không tốt. Nhưng cái hấn chú ý nhất là Tô Thái Tàn một người có nơi có chốn cư nhiên bỏ chạy đến kỹ viện, bên người cũng không có Văn Đức đi theo, nếu gặp chuyện không may làm sao bây giờ?

“Không phải, ta chỉ là muốn đi xem.”

“Không cho phép đi! Về sau không cho phép đến đó nữa!” Âu Dương Liệt bá đạo gầm nhẹ, Tô Thái Tàn nàng tai thiếu chút nữa bị thủng.

Hừ! Chính mình đi tìm vui, lại không cho nàng đi! Tô Thái Tàn cá tính không chịu thua lại nổi dậy.

“Người có thể đi, vì sao ta không thể đi? Nam nhân đều là như vậy, đem nữ nhân buộc lại, chính mình lại ra bên ngoài hưởng khoái hoạt! Nam nhân ra bên ngoài tìm nữ nhân phong lưu phóng khoáng, nữ nhân chỉ cần cùng nam nhân nói chuyện lại bị coi là lăng lợ. Nay căn bản không công bằng! Huống chi ta đi Quần Phương Lâu cũng không có làm cái gì a! Chẳng qua là theo.”

“Nàng đi Quần Phụng Lâu còn muốn làm cái gì?” Âu Dương Liệt cơ hồ rống lên.

Chẳng lẽ nàng không biết đó là nơi chuyên mua vui của nam nhân sao? Nàng đi tới đó sẽ có nhiều nguy hiểm, nếu không ai che chở bên người nàng, khó bảo đảm không có ai ra tay với nàng. Nàng không thấy khi nàng ở trong phòng của Hồng Phụng ồm ồm, khách làng chơi vây quanh ở bên ngoài mê đắm nhìn chăm chăm nàng sao? Chết tiệt!

Âu Dương Liệt chỉ cần nghĩ đến nam nhân khác nhìn chăm chăm Tô Thái Tần mà chảy nước miếng, sẽ không biện pháp chịu được. Nếu không có Văn Đức cùng Võ Tĩnh hai người sống chết kéo hẳn đưa lên ngựa, hẳn hẳn không thể cho mấy đám khách ấy một chường chếtuôn.

Tô Thái Tần nào biết ý nghĩ trong lòng hắn, nàng chỉ là muốn giải quyết nợ nần với Quần Phụng Lâu, tự mình bất gian. Trước bắt hoa khôi Hồng Phụng, khiến cho tú bà cúi đầu, cuối cùng nàng liền lấy ba ngàn lượng giải quyết nợ nần trăm vạn lượng. Chỉ như vậy, Âu Dương Liệt sao phải ngạc nhiên ?

“Ngươi không cần lớn tiếng như vậy! Lỗ tai của ta nhanh bị ngươi rống cho thủng mất. Ngươi đến Quần Phụng Lâu tìm vui, còn ta? Hừ! Cùng tú bà ở bên trong cò kè mặc cả.”

“Cò kè mặc cả? Chẳng lẽ nàng,.....” Âu Dương Liệt muốn tức chết mà, hẳn thú nàng vào cửa rốt cuộc là dạng nữ nhân gì a!

“Âu Dương Liệt, ngươi đừng đem ý nghĩ dơ bẩn này đổ lên người ta, ta cái gì cũng không có làm, chính là cùng với Hồng di nương thương lượng nợ nần bên trong trang mà thôi. Tin hay không tùy ngươi.”

“Thật sự chỉ có như vậy?” Âu Dương Liệt khẩu khí rõ ràng dịu đi rất nhiều.

“Ngươi không tin, vậy thì đưa hưu thư cho ta, ngày mai ta sẽ trở về Hấp huyện, nợ nần của Âu Dương gia ngươi tự giải quyết đi!” Tô Thái Tần cũng tức giận.

Nghe thấy nàng muốn trở về Hấp huyện, Âu Dương Liệt không tự giác hai tay càng nắm chặt lại. Tô Thái Tần bị ép chặt, khiến cho nàng thực sự khó thở, giãy dụa nói: “Ta không phải đã nói rồi, ta ở Quần Phụng Lâu chính là thương lượng nợ nần, không có bị người khác chạm qua..... Ngươi mau buông tay a! Chẳng lẽ ngươi còn muốn kiểm tra ta sao?!” Tô Thái Tần căn bản không chú ý tới chính mình nói cái gì, chỉ vội vàng giãy dụa. Hẳn nếu không buông tay, nàng sẽ chết vì thiếu không khí mất!

Thân thể mềm mại trong lòng không ngừng vặn vẹo ở trong ngực hắn vuốt ve, cái mông đầy đặn ma sát vật nam tính của hắn, Âu Dương Liệt đáy mắt toát ra dục vọng nồng đậm, ngọn lửa trong mắt càng ngày càng rực nóng hơn.

“Được, ta kiểm tra một chút!” cánh tay vung lên, hắn đem Tô Thái Tần ném lên trên giường lớn.

“Ngươi..... Ngươi muốn làm gì?” Tô Thái Tần bị ném đến choáng váng đầu óc, muốn làm rõ sự tình.

“Như nàng nói, kiểm tra một chút!” Âu Dương Liệt ý vị thâm trường phun ra câu nói.

“Cái gì..... Cái gì? Âu Dương Liệt, ngươi không được lại đây..... Ngươi không được đụng vào ta! Dừng tay!” Tô Thái Tần bối rối kêu trong bóng đêm

“Ta là phu quân của nàng, nàng là do ta danh chính ngôn thuận cưới vào cửa, ta đương nhiên là có quyền chạm vào nàng!” Âu Dương Liệt thần nhiên công khai chủ quyền, bàn tay cũng không nhàn rỗi, áo khoác của Tô Thái Tần nháy mắt đã bị hắn xé rách.

“A! Không..... Lúc trước chúng ta đã nói, ngươi..... Ngươi sẽ không chạm vào ta.....” Tô Thái Tần giờ phút này thanh âm đã run rẩy không ngừng.

“Ta sẽ không chạm vào nàng. Ta chỉ là muốn kiểm tra nàng mà thôi!” Bàn tay to lớn vung lên, quần áo trong ngoài đều bị cởi bỏ, Tô Thái Tần cả người trần truồng cảm thấy thẹn thùng hút nếm khí lạnh.

“Không!” Nàng cơ hồ khóc kêu lên.

“Van cầu ngươi..... Không cần như vậy..... Ta thật sự không bị người khác chạm qua, ngươi phải tin tưởng ta.....” Nàng vội vàng dùng tay che chắn.

Âu Dương Liệt có một thân võ nghệ cho nên chắn cũng không thể cản hẳn. Hắn đem Tô Thái Tần kiểm chế dưới thân, làm cho nàng không thể nhúc nhích, một đôi tay ngọc bị áp chế hai bên đầu.

Tô Thái Tần bình tĩnh ban đầu biến mất, nàng không thể tin Âu Dương Liệt sẽ không phân rõ phải trái như vậy, mãnh liệt như vậy!

Kỳ thật cho dù nàng thực bị người khác chạm, nàng cùng Âu Dương Liệt cũng chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, Âu Dương Liệt thật sự không cần tức giận như thế; Nhưng Tô Thái Tần giờ phút này mất bình tĩnh, không nghĩ nổi cái gì nữa. Âu Dương Liệt lại kỳ quái, rõ ràng chỉ là hữu danh vô thực, sao biểu hiện của hắn lại như trượng phu ăn đắm chua nha.

“Nếu nàng không bị người khác chạm qua, cần gì phải sợ ta kiểm tra đây?” Thanh âm kiềm chế cực độ vang lên bên tai Tô Thái Tần, từ thanh âm thổi nhiệt khí vào lỗ tai, làm cho Tô Thái Tần cả người mềm nhũn vô lực.

Không..... Không thể..... Còn tiếp tục như vậy, hẳn sẽ nhìn thấy hết thân thể của nàng..... Chờ hắn nhìn đến..... Không! Không cần!

Tô Thái Tàn chảy xuống hai hàng thanh lệ, hỗn loạn lắc đầu, biểu hiện nàng cực đoan không muốn.

Âu Dương Liệt say mê làn da ngọc trắng mịn của thân thể bên dưới, ngón tay thô ráp không ngừng di động trên thân mình nõn nà, đến mức đem khiến cho hắn một trận thở gấp. Hắn vuốt ve xương quai xanh tinh tế, bờ vai tròn mềm, bàn tay lại trượt xuống, vuốt ve đầu nhũ hoa trắng cứng, ngón tay ở đỉnh phong mà lưu luyến bồi hồi, hai đóa hồng mai theo lực đạo tăng mạnh của ngón tay mà có vẻ đỏ hồng không thôi.

Tay hắn tiếp tục đi xuống, xoa xoa cái bụng bằng phẳng của nàng. Tô Thái Tàn cực lực muốn tránh thoát. Không..... Không thể xuống lần nữa đi!

Bàn tay to lại xuống chút nữa, tìm kiếm chỗ thân bí làm nam nhân điên cuồng.....

“Không! Van cầu người..... Kiểm tra đến đây là đủ rồi..... Không cần..... Không cần xuống chút nữa!” Tô Thái Tàn cảm thấy xấu hổ cực kỳ, nàng không cần bắt luận kẻ nào nhìn đến thân thể của nàng.

“Ta muốn nàng! Tàn nhi!” Âu Dương Liệt vui đầu vào mái tóc thơm tho của nàng, thấp giọng ní non, đó là thanh âm tràn ngập dục vọng, trong bóng đêm càng có vẻ mê người.

Âu Dương Liệt nói ra lời nói xuất phát từ sâu trong nội tâm của hắn. Hôm nay ở Quần Phương Lâu thấy người bên gối trước đây là Hồng Phụng, hắn chỉ cảm thấy chán ghét, hiện tại ôm Tô Thái Tàn, hắn mới hiểu được, từ thời khắc tháo bỏ khăn trùm đầu của nàng trong đêm động phòng, cảm xúc dễ chịu khi chạm vào nàng chui vào lòng bàn tay hắn đến giờ vẫn còn, là vì hắn muốn nàng!

Kiểm tra chỉ là cái cớ, nàng cho hắn một cái cớ thực tốt!

Tô Thái Tàn nghe Âu Dương Liệt thâm tình nói nhỏ xong, đôi mắt tràn ngập nước mắt sừng sốt một chút. Nàng cũng coi như đã gặp vô số người, một người chân thành hay không, nàng chỉ cần nói chuyện nghe ngữ điệu của họ là biết. Âu Dương Liệt nói nhỏ trong bóng tối, thật là lời nói trong đáy lòng hắn.

Hắn không phải khi dễ nàng, hắn là thật sự yêu nàng!

Từ khi nào thì bắt đầu? Nàng không biết. Nàng chỉ biết là Âu Dương Liệt nói nhỏ cũng không phải do dục vọng nhất thời, đó là thổ lộ thâm tình a! Nàng muốn đem thân mình giao cho hắn sao? (ồ zia, đúng a đúng a...)

Không! Nàng không cần bắt luận kẻ nào nhìn dấu vết kia! Tuyệt không muốn!

Nhưng..... Cho dù về sau muốn cô đơn đến già, nàng cũng có quyền lợi hưởng thụ một lần cá nước thân mật đi!

Đối với chuyện gì nàng cũng tràn ngập hiếu kỳ, đối với chuyện nam nhân cùng nữ nhân hoan ái rất không hiểu. Nam nữ giao hoan là chuyện trọng yếu như vậy sao? Vì sao mọi người ở mặt ngoài đều không nói, nhưng lại bí mật chịu ảnh hưởng? Hiện tại nàng có cơ hội nếm thử việc mây mưa, có gì không thể?

Nhưng là, Âu Dương Liệt nếu nhìn đến thân thể của nàng, sẽ thực thất vọng đi! Còn có sự kiện..... Không cần! Nàng không cần nam nhân chạm vào nàng!

Ngay tại thời điểm Tô Thái Tàn đang khó xử, trong cơ thể đột nhiên có một vật lạ khiến nàng cảm thấy sợ hãi. (chỗ này chưa nha, chưa nha * cười gian*... Văn Nhạc: cô đủ tuổi chưa * đập bốp phát vào gáy*... Tôi đủ rồi nha.)

“Không! Không cần!” Tô Thái Tàn hét lên một tiếng, vốn định chỉ muốn giả dựa nhưng nàng lại dùng lực.

“Nàng thực chặt!” ngón tay Âu Dương Liệt chạm đến huyết khẩu đóa hoa non mềm mà can thiệp, chưa có nước (nguyên văn là nước bọt, ta định ghi là xuân triều a * đồ mặt*), biểu hiện này nghĩa là thân thể đối sự vuốt ve của nam nhân thật sự xa lạ.

Hai ngón tay hắn nhẹ nhàng ve lên đóa hoa mà xoa bóp, hy vọng làm cho nàng quen với thân cận của mình. Tuy rằng vật nam tính dưới thân đã muốn dâng trào, nhưng hắn không muốn như vậy đã tiến vào nàng, sẽ làm bị thương nàng a.

Âu Dương Liệt cẩn thận tỉ mỉ đầy nhu tình, Tô Thái Tàn cũng không biết, nàng chỉ biết là không muốn nam nhân chạm vào nàng. Trong lòng cực độ kích động làm cho nàng ra sức giả dựa, hoàn toàn đã quên vừa rồi còn muốn nếm thử một chút ý niệm cá nước thân mật trong đầu.

Đối với giả dựa của Tô Thái Tàn, Âu Dương Liệt làm ngơ, không thêm để ý, nhưng muốn vào bên trong nàng thì cần dùng lực, hắn sợ chính mình làm đau hoa huyết nhí non mềm của nàng, bắt đặc dĩ, hắn rút ngón tay ra ngồi dậy.

Tô Thái Tàn chưa kịp thở dài nhẹ nhõm một hơi, Âu Dương Liệt thân thủ mạnh mẽ từ phía sau ôm lấy nàng, cùng nhau tựa vào đầu giường có đệm, hai người chân quấn lấy nhau ở trên giường. Tô Thái Tàn không biết hắn muốn làm cái gì, chỉ cần hắn không dùng ngón tay xằng bậy nữa thì tốt rồi.

Nhưng nàng cũng không có nhiều thời gian may mắn, Âu Dương Liệt dùng chân mạnh mẽ ôm lấy đôi chân thon dài của nàng, kéo sang hai bên.

Hai chân thon thả, mượt mà của nàng lập tức bị mở rộng, theo đó, chỗ bí mật giữa hai chân của nàng cũng hoàn toàn bại lộ, míu thịt (bản raw nha, raw nha, ta không biết nha) chỗ cánh hoa lập tức cảm nhận được khí lạnh tràn vào, hơi co lại một chút.

“Không!” Tô Thái Tàn thật sâu đỏ rút một hơi.

Nàng không nghĩ tới Âu Dương Liệt lại dùng tư thế mất mặt như vậy! Quá mất mặt a! Nàng cho tới bây giờ chưa từng như vậy(Tất nhiên,tỷ mà rồi thì Liệt ca..học máu chết vì tức a)!

Nàng muốn phản kháng, nàng không muốn như vậy!

Nhưng, phản kháng như thế nào đâu? Hai tay bị một cánh tay sắt của hắn chặt chẽ ôm lấy, toàn bộ thân mình bị ôm ở trong lòng ngực rộng lớn, chính nàng cũng mơ hồ cảm giác được cái mông đang bị vật nóng bỏng của hắn chạm vào, hai chân lại bị chân của hắn cuốn lấy, cho nên nàng động cũng không thể động, chỉ có thể trơ mắt nhìn chân mình bị mở rộng ra.

Hôm nay ánh trăng lại đặc biệt sáng ngời, trong phòng tuy rằng không có ánh nến, nhưng người có nhãn lực tốt vẫn đang có thể nhìn được những nơi người khác không thể nhìn tới -- mà Âu Dương Liệt chính là người nhãn lực tốt.

Hắn nhìn hai chân Tô Thái Tàn bị kéo ra thật mê người, ánh trăng chiếu xuống, mơ hồ còn nhìn thấy hình dạng huyết khẩu, cửa vào màu hồng phấn kia..... Bàn tay to lớn của hắn đã khăn cấp hướng huyết khẩu tìm kiếm.

“Không..... Dừng tay a! Ngươi đừng như vậy!” Tô Thái Tàn vẫn chưa từ bỏ ý định khóc lóc kêu hô.

Một ngón tay len vào(BS: ựa,ựa,ựa,...Không hiểu sao ta....máu ta đâu hết rồi ... VP: chai rồi làm gì còn nữa mà phun.....BS:*liếc mắt nhìn đều*)!

Không! Không cần a! Tô Thái Tàn điên cuồng lắc đầu, gương mặt tràn lệ.

Không thể động đậy ,nàng chỉ có trơ mắt nhìn hai chân chính mình bị kéo ra hết cỡ, tùy ý ngón tay hắn ở nơi riêng tư ra vào dao động. (BS: VP ơi,tiếp máu cho ta....Ặc Ặc...VP: làm gì có chấy đâu mà tiếp. Ta phải để dành cho ta nữa a...BS: *cầm đép lên phi* VP:*mang chảo sắt ra đỡ* *nháy mắt cười đều*)

Không..... Tô Thái Tàn cơ hồ tuyệt vọng muốn chết đi.

Ngón tay thứ hai.

Không! Không cần! Không thể!

A! Đau quá --

Khi ngón tay thứ hai của Âu Dương Liệt cùng tiến vào, Tô Thái Tàn cảm thấy trong cơ thể căng ra cực độ, hai căn ngón tay ở trong cơ thể mãnh liệt đánh sâu vào, làm cho nàng cực không thoải mái, toàn bộ đầu chảy rưng rưng, nàng không thể tự hỏi, chỉ có thể cuồng loạn lắc đầu, thất thanh khóc nức nở.

Âu Dương Liệt ở bên tai nàng thở gấp, bờ ngực rộng lớn theo nhịp thở nhấp nhô lên xuống, ma sát vào tấm lưng ngọc ngà của nàng, nàng cảm thấy trên lưng như có một giàn hỏa thiêu; động tác ngón tay càng nhanh, phía sau thở dốc càng thêm dồn dập.

Ngón tay thon dài hữu lực ở trong nơi riêng tư nữ tính cuồng loạn sờ soạng, bá đạo ra vào, muốn đẩy lên dục điểm nhụy hoa của nàng, nhưng kỳ quái là hoa huyết nhi vẫn buộc chặt như cũ, mặc dù đã có chút ướt át, nhưng chưa thể tiếp nhận vật to lớn cứng rắn của hắn. Âu Dương Liệt rất muốn cho nàng có một chút thời gian để ẩm ướt, nhưng hắn cũng sắp nhìn không được.

Phút chốc hắn đem Tô Thái Tàn buông ra đặt ở dưới thân, đặt chính mình vào giữa hai chân, hai cánh tay sắt ôm lấy đầu gối của nàng, khiến cho hoa huyết mềm mại rộng mở, nhiệt năng nam tính nhắm ngay huyết khẩu, toàn bộ thân hình hướng lên trên đi vào.....

“A --” Thiên hạ dưới thân kêu đau một tiếng.

Nam tính mới có tiến một nửa, đúng như hắn dự đoán, nàng thật chặt, cũng quá nhỏ, không thể hoàn toàn thừa nhận vật thật lớn của hắn, hướng chi hoa kính nhi cũng chưa có ướt át hoàn toàn.

Đau quá!

Tô Thái Tàn cảm giác duy nhất chính là đau, nàng nhanh chóng cau mày liễu, cả gương mặt nàng nhăn lại.

“Tốt rồi Tàn nhi, thả lỏng, lập tức liền trôi qua thôi!” Âu Dương Liệt cắn răng, tựa hồ thừa nhận thống khổ tương đối lớn.

Tô Thái Tàn từ hai mắt nhắm lại nhìn thấy bộ dáng Âu Dương Liệt thống khổ, nghĩ rằng loại sự tình này đau như vậy, như thế nào có người thích làm đây? Nàng hai mắt ngập nước lắc đầu, thì thào nhớ kỹ: “Không cần..... Đau quá.....”

Âu Dương Liệt lại thử tiếp tục xâm nhập, vẫn là khóc suốt liên tiếp kêu lên đau đớn, hắn đành phải yên lặng bất động trước, chờ huyết khẩu nhỏ hẹp quen với sự tiến vào của hắn. Hắn cúi đầu đem nhũ hoa ngậm vào miệng, nhẹ nhàng gặm hôn, đầu lưỡi linh hoạt vòng quanh đỉnh núi cứng ngắc hy vọng kích thích thân thể làm cho nàng thả lỏng.

Lần nào hắn cũng dùng kỹ xảo như vậy trên người nữ nhân khác, dùng đến trên người Tô Thái Tàn một chút hữu ích cũng đều không có, huyết khẩu vẫn

như cũ,xuân triều ít ỏi(cái này là nước đãi,nước bọt,..ặc ặc), mà của nàng nhỏ hẹp kẹp lấy dục vọng nam tính của hần, tuy rằng chỉ có tiến một nửa, nhưng vẫn làm hần điên cuồng. Hần muốn hoàn toàn có được nàng, ngay bây giờ!

Âu Dương Liệt rút cuộc quân không được cái khác, đem đùi ngọc thon dài nâng lên đặt trên vai mình, đem một nửa nam tính vừa tiến vào hoàn toàn rút ra, thất lung cùng mộng lại dùng một chút lực, phân thân nam tính lập tức nhập vào hoa huyết tận gốc, thẳng hướng sâu trong hoa tâm.

Nga! Cảm giác mất hồn làm cho Âu Dương Liệt than nhẹ ra tiếng.

Thật chặt! Thật ấm áp!

Nam tính bị vách thịt ấm áp bao quanh, ở chỗ sâu trong hoa tâm hình như có cái gì ma sát ngay phía trước đỉnh mẫn cảm, thoải mái cực kỳ.

Nhìn không được kích thích, hần bắt đầu dao động ra vào. Sợ Tô Thái Tàn không chịu nổi, hần còn cố ý thả chậm tốc độ, nhưng, không còn kịp rồi.....

Âu Dương Liệt thấy kỳ quái nàng như thế nào không hô đau, cúi đầu thì thấy Tàn Nhi của hần đã ngắt đi, sắc mặt trắng bệch, nước mắt còn chưa khô. Hần nhìn thiên hạ trong lòng mặc dù không nở, nhưng vì bản năng nam tính, hần cuồng dã yêu cầu ở trên người nàng. Tội nay, trong đầu hần rút cuộc không dung nổi người khác, hần chỉ cần nàng!

Ánh trắng lẳng lẳng chiếu vào hai thân mình trần trụi, nam nhân cường tráng ,cơ bắp mỗ hôi đầm đìa, trên mặt anh tuấn lộ vẻ dục vọng dâm dã(nguyên văn nha), càng tăng thêm xuân sắc trong phòng. Ở giữa ngân quang ngoại lệ duy nhất đại khái là Tô Thái Tàn đang nhắm chặt hai mắt, nước mắt tràn ngập khuôn mặt.

----Cả đời này đã định trước là thiếu nợ nàng-----

----Thỉnh cho phép ta dùng chân tình ở bên nàng vĩnh viễn không rời.----

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Kiều Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Trời còn chưa sáng hẳn, trên giường lớn Vi Đức cư ,một nam nhân đang nổi giận, đôi con ngươi đen kìm chế nhìn chăm chăm thân thể trắng nõn đắp chăn gấm.

Này rút cuộc là chuyện gì xảy ra?

Tô Thái Tàn thân không một mảnh xiêm y nằm trên đệm, nương theo ánh sáng ban mai, hần có thể nhìn rõ ràng cánh tay trái cùng bên đùi phải của nàng có mấy chỗ vết thương màu phấn hồng. Xem dấu vết kia, xác nhận là tiểu đao đâm bị thương, hơn nữa đâm vào rất sâu, nếu không miệng vết thương sẽ không đóng vảy rồi tróc ra như vậy, sẽ không còn hiện ra màu phấn hồng.

Nàng trước kia rút cuộc xảy ra chuyện gì? Người nào lại đối một cô nương gia hạ loại độc thủ này? Nếu hần biết, hần nhất định đem tên đó róc xương lọc thịt! (Song Nhi:Vàng, cho em cún nhà bà ta, hay cho con mèo nhà người hã Phong Nhi?.....Phong Nhi: Đến lượt ta với người chắc *liếc mắt nhìn nam chính*...Nam chính:)

Âu Dương Liệt dung tay vuốt ve thân hình mềm nhũn bên cạnh, nhìn đến chỗ giữa đùi ngọc thon dài, mi của hần nhăn càng sâu!

Nàng không có lạc hồng!

Ở quan niệm truyền thống, này đại biểu nàng không phải xử nữ, hần có quyền hưu thê. Nhưng hần không tin Tô Thái Tàn là nữ tử tùy tiện, đem qua nàng biểu hiện kinh hoàng cùng bối rối, hần biết cũng không có nam nhân nào chạm qua nàng. Nhưng vì sao nàng không có lạc hồng đây?

Hần một đêm không chợp mắt, lúc đầu là vì thêm khát thân hình nàng, nửa đêm sau là thấy được thân mình nàng không hề che lấp, miệng vết thương thật sâu màu phấn hồng làm tâm hần đau,giữa đùi ngọc lại không có lạc hồng ,chuyện thật quá hệ trọng đã kích lòng tự trọng nam tính của hần.

Tàn nhi a Tàn nhi, này rút cuộc là chuyện gì xảy ra?

Trải qua một đêm yêu cầu dài lâu, Tô Thái Tàn đến bây giờ vẫn là hôn mê. (Song Nhi: nam chính thật dã man. . .Phong Nhi : ta đồng ý *đập tay cùng Bích Song*)

Trời tờ mờ sáng, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân nhỏ nhỏ, là Thúy Lục. Mỗi ngày vào khoảng thời gian này, nàng đã rửa mặt sạch sẽ đến Vi Đức cư gọi chủ từ rời giường.

Khấu! Khấu! Tiếng đập rất nhỏ ngoài cửa vang lên.

Trên giường Tô Thái Tàn vẫn ngủ.

Tiếng đập cửa ngừng trong chốc lát, Thúy Lục ngoài cửa đợi không thấy thanh âm chủ từ, liền gõ tiếp.

“Tiểu thư!” Ngoài cửa, Thúy Lục cảm thấy kỳ quái, kêu một tiếng.

Không có người trả lời!

“Tiểu thư!” Thúy Lục nóng nảy, giọng cũng lớn lên.

Trên giường Tô Thái Tàn giật mình, mắt đẹp hé mở.....

Thúy Lục đã muốn động thủ đẩy cửa phòng.

“Không cho phép người vào!” Âu Dương Liệt tiếng nói hùng hậu vang lên ở phòng trong.

Thúy Lục ngây người một chút. Cô gia không phải sáng sớm phải đi luyện kiếm sao, như thế nào bây giờ còn ở trong phòng? Nghĩ lại, trong đầu nhìn không được cười trộm. Khó trách tiểu thư còn không có rời giường! Từ trước tiểu thư sống chết cũng không thừa nhận, hiện tại hai người ân ái như vậy, chờ tiểu thư rời giường nhất định phải háo hão cười nhạo nàng một phen.

“Vâng!” Thúy Lục cười đáp một tiếng, liền lui xuống.

Trên giường, Tô Thái Tàn đã tỉnh.

Nàng giật mình cử động cánh tay..... Đau quá!

“A.....” Tô Thái Tàn than nhẹ ra tiếng.

Giương mắt liền thấy, chính mình cư nhiên thân không mặc gì, vội vàng đem chăn phủ lên người, nhưng Âu Dương Liệt lại ngăn chặn; Nàng giương mắt nhìn hắn, cũng là chống lại một đôi con ngươi đen rục.

Đó là phần nộ, đau lòng, buồn rầu, bị thương, hai mắt nghi hoặc.

Hắn đã biết!

Tô Thái Tàn trong lòng khẽ thở dài một tiếng. Nền đến vẫn là sẽ đến, trốn như thế nào cũng không thể.

Nàng nhìn quanh bốn phía, muốn biết quần áo chính mình ở đâu. Nàng không muốn thân mình trần truồng cùng hắn trần trụi gặp lại— tuy rằng hắn cũng là thân không mảnh vải.

“Không nói lời nào sao?” Âu Dương Liệt đối với bình tĩnh của nàng có một tia phần nộ. Nàng hắn là nên cho hắn một lời giải thích!

“Người muốn ta nói cái gì đây?” Tô Thái Tàn thống khổ nhắm lại mắt. Nàng biết một khi nàng lập gia đình, liền đối mặt trường hợp bối rối này.

Âu Dương Liệt nổi giận đem Tô Thái Tàn từ dưới chăn kéo lên, Tô Thái Tàn đột nhiên bị đẩy vào bên trong giường lớn.

“Này!”

Nhìn Âu Dương Liệt cầm cái chăn sạch sẽ, trong mắt lộ vẻ phần nộ, Tô Thái Tàn biết hắn là muốn nàng giải thích vì sao đêm động phòng lại không có lạc hồng.

Nhưng nàng không nhiều tâm tình, thống khổ trong mắt của nàng vì trán buông xuống mà không dễ nhìn thấy, chỉ thản nhiên nói: “Người có thể đưa hủ thư cho ta, ta lập tức về Hấp huyện.”

Âu Dương Liệt không hiểu nhìn nàng. Hư thư! Hư thư! Nàng lần đầu tiên mất gặp hắn, liền cùng hắn nói muốn hư thư! Chẳng lẽ hắn Âu Dương Liệt có kém cỏi như vậy, nàng vội vã thoát đi như vậy sao?!

Chuyện lạc hồng, mặc kệ nàng nói cái gì, hắn cũng tin tưởng nàng. Hắn yêu nàng a! Nhưng nàng lại cái gì cũng không nói, một mực muốn rời đi.

Hắn Âu Dương Liệt không đáng giá như vậy? Không đáng một câu giải thích của nàng?

Âu Dương Liệt lộ ra ánh mắt thống khổ, hai tay nắm lấy vai Tô Thái Tàn, lắc lắc nàng, điên cuồng quát to: “Nàng chẳng lẽ không giải thích một chút sao? Ta là trượng phu của nàng, ta có quyền biết! Nàng nói cho ta a!”

Tô Thái Tàn bả vai bị nắm đau đớn không thôi, hàm răng cắn chặt môi dưới chịu đựng, trên mặt không ngừng toát ra mồ hôi lạnh. Đêm qua yêu cầu mạnh mẽ của hắn khiến nàng cả người không khoẻ, hơn nữa hiện tại lại bị đối đãi cuồng bạo, thân thể của nàng cực kỳ không thoải mái.

“Nói a!” Âu Dương Liệt đối mặt Tô Thái Tàn trầm mặc, cơ hồ muốn suy sụp. Hắn dùng lực lắc nàng.

Lần này không nhìn được Tô Thái Tàn ngẩng đầu, đôi mắt chứa đầy lệ quang, cánh môi run run.

“Người muốn ta nói cái gì? Chẳng lẽ người trước đây chưa từng chạm qua nữ nhân sao? Nếu người không phải lần đầu tiên, dựa vào cái gì yêu cầu ta giải thích chuyện lạc hồng đêm động phòng? Dù sao người muốn là Tô Thái Tàn xử nữ, không phải Tô Thái Tàn xử nữ liền không đúng tí nào! Ta cố gắng, ta hiện tại cố gắng, ta vì Âu Dương son trang làm hết thấy, đơn giản là ta không có lạc hồng liền coi như ta không làm gì, người ở trong lòng đã xem ta là dâm phụ! Người đã có thành kiến trong lòng, còn muốn ta nói cái gì! Không bằng người cho ta hưu thư, chúng ta nhất phách lưỡng tán, càng thanh nhàn!” Nàng cuối cùng cơ hồ dùng hết khí lực toàn thân hét lên, khuôn mặt ướt đầm nước mắt.

“Nàng thừa nhận trước khi lấy ta, nàng đã thất thân?!” Âu Dương Liệt quả thực tức điên rồi.

“Có phải hay không là tấm thân xử nữ trọng yếu như vậy sao? Xử nữ có thể giúp người giải quyết vấn đề nợ nần bên trong trang sao? Xử nữ có thể nuôi sống cả đại gia đình sao? Xử nữ chẳng qua là thỏa mãn nam nhân độc chiếm vọng cùng long hư vinh, là lễ giáo dùng để trói chặt nữ nhân, một chút tác dụng đều không có. Nam nhân tại ngoại tầm hoa vẫn liễu (ra ngoài mua vui), lại ở đêm tân hôn chất vấn thể tử có phải hay không tấm thân xử nữ, người cảm thấy như vậy công bằng sao?”

Tô Thái Tàn một phen điên đảo nói, khiến Âu Dương Liệt không dám bừa bãi. Dù sao hắn là dưới truyền thống nho gia giáo dục mà trưởng thành, cùng Tô Thái Tàn trải tử nhô thật bất đồng.

“Chẳng bằng người hôm nay liền cho ta hưu thư, ta tức khắc rời đi, sẽ không chướng mắt người.” Tô Thái Tàn một lòng cầu xin.

Âu Dương Liệt tức giận. Lại là hưu thư! Hắn hạo hạo cùng nàng nói, nàng vì sao một lòng muốn đi? Chẳng lẽ nàng thật sự chán ghét hắn như vậy sao? Đáng giận!

“Tô Thái Tàn, nàng đừng nghĩ ta sẽ đưa nàng hưu thư, nàng cả đời đừng nghĩ rời khỏi Âu Dương son trang!” Âu Dương Liệt rống lên khiến toàn bộ Vi Đức cư đều có tiếng vang.

“Không, lúc trước chúng ta không phải nói như vậy.....” Tô Thái Tàn hoảng.

“Ta mặc kệ ta lúc trước là nói như thế nào, nàng chọc giận ta, lại mơ tưởng rời đi! Cho dù Âu Dương gia chỉ còn nhất chuyên nhất ngoa (một gạch một ngoi / tán gia bại sản), ta cũng sẽ không buông tha nàng!” Âu Dương Liệt nổi giận rống lên, phẩy tay áo bỏ đi, lưu lại Tô Thái Tàn một người ở không mảnh vải trên giường.

Tô Thái Tàn hai mắt sưng mù đầm lệ nhìn thân ảnh Âu Dương Liệt đi xa, cả người nằm úp sấp trên giường, đau thấu tâm can mà khóc.

Những ngày kế tiếp, Âu Dương son trang lại yên ả như trước, bởi vì trang chủ không ở đây, ai cũng không biết hắn đến nơi nào. Quản gia Vương Trung, phòng thu chi Vương Phúc cũng sẽ không lo lắng việc này, bởi vì bọn họ hiện tại là vôi vàng nghe theo chỉ thị phu nhân, giải quyết nợ nần khổng lồ bên trong trang, trang chủ không có nhà, vừa vận bót việc.

“Vương Trung, mấy ngày trước đây ta thỉnh Trục thúc truyền tin cho nương ta, lúc này có hay không hồi âm?”

“Hồi phu nhân, Trục gia dùng bò câu đưa tin, nói Hấp huyện bên kia không thành vấn đề.”

“Vậy là tốt rồi. Vương Trung, Vương Phúc, các người biết nên làm như thế nào rồi chứ?”

“Hồi phu nhân, mấy ngày nay qua phu nhân dạy, lão nô biết.”

“Vậy là tốt rồi. Ta thỉnh Trục thúc nói cho Hấp huyện bên kia chỉ thị rất rõ ràng, về sau Tô gia chế tạo giấy bút nghiên mực, liền do bên trong trang phụ trách thị trường Giang Bắc, phương diện hải ngoại thì do bên trong trang cùng Từ gia trang hợp tác, như vậy hàng năm lợi nhuận liền tương đương khả quan, giải quyết nợ nần mấy trăm vạn lượng hắn là không có vấn đề. Các người cần nhanh chóng làm tốt.”

Tô gia từ khi bắt đầu kinh doanh văn phòng tứ bảo (*), đã có tương đối thanh danh, nhất là nghiên mực, nổi tiếng khắp thiên hạ; Âu Dương son trang chỉ cần quản lý nghiên mực Tô gia, thu lợi sẽ rất khả quan, huống chi còn cả giấy bút, lại càng vượt trội. Đây là Tô Thái Tàn một phen kéo Âu Dương gia, quản sự nô bộc đều nhìn ra được.

“Vâng, phu nhân.”

Tô Thái Tàn lại nói một ít việc vặt, liền trở về Vi Đức cư nghỉ ngơi. Nàng mấy ngày nay cực kỳ không thoải mái, còn giống như đang phát sốt nhẹ. Từ xế chiều đến tối muộn, nàng đều nằm ở trên giường nhỏ của nàng, cũng nói Thủy Lục không cần quấy rầy nàng, nàng muốn hảo nghỉ ngơi.

Âu Dương Liệt rời đi hai tháng. Gần một tháng nay, nàng vẫn có một loại cảm giác, cảm thấy Âu Dương Liệt đứng ở bên giường nhìn nàng, có khi ở chạng vạng, có khi ở đêm khuya, nhưng nàng vừa mở mắt, hắn đã không thấy tăm hơi, chỉ còn lại có nước mắt chính mình đầm đìa.

Hôm nay lại là như vậy. Mùa xuân ban đêm có một tia hương cỏ xanh, Tô Thái Tàn ý thức đứt quãng, ở giống như ngủ mà không ngủ, tỉnh mà không tỉnh, trong lúc đó, nàng lại cảm giác được Âu Dương Liệt đứng ở trước giường nhìn nàng, nàng cũng không mở to mắt, ở sâu trong nội tâm hy vọng hắn dừng lại trong chốc lát, không muốn nàng vừa mở mắt, hắn đã không thấy tăm hơi.

Mấy ngày nay, nàng nhớ hắn, nhớ đến đau lòng. Nếu nàng rời đi có thể làm hắn trở về, thì nàng sẽ tình nguyện rời đi, chỉ cầu hắn không cần ở bên ngoài một mình phiêu bạt, tự mình đau xót.

Nghĩ lại, nước mắt lại không chịu thua kém chảy xuống dưới. Gần đây tuyến lệ của nàng đặc biệt phát triển, có khi nàng chân khí chính mình không giống trước kiên cường, nhưng có khi nàng cũng nghĩ mặc kệ tâm tình mình chảy xiết.

Đột nhiên có bàn tay ấm áp ở trên mặt nàng dao động, lau nước mắt ở khóe mắt nàng.

Tô Thái Tàn mắt đẹp mở to –

Là hắn! Là hắn đã trở lại!

Mang theo mùi rượu đầy người, Âu Dương Liệt đã trở lại, trên mặt râu ria lởm chởm, vẻ mặt có điểm tiêu tụy, duy nhất không đổi là ánh mắt giãy dụa cùng thống khổ.

Hắn đứng ở trước giường Tô Thái Tàn, hai người bốn mắt nhìn nhau, Tô Thái Tàn nhìn mắt của hắn, tức giận đã không còn nữa, thay vào đó là ánh mắt nhớ nhung.

Hắn..... Hắn không tức giận!

Tô Thái Tàn hai mắt đầm lệ nhìn hắn.

Âu Dương Liệt nhẹ vỗ về mặt của nàng, nhẹ giọng nói: “Nàng trước kia không hề thích khóc như vậy.”

Tô Thái Tàn cúi đầu, khóc càng lớn.

“Tàn nhi!” Âu Dương Liệt kêu tên của nàng.

Tô Thái Tàn vừa nghe, hiểu rằng hắn muốn nàng, nâng lên toàn bộ khuôn mặt khóc hồng phẫn, hai mắt đầm lệ nhìn thẳng con ngươi đen của Âu Dương Liệt. Nàng không biết muốn nói cái gì, trước kia nhanh nhẹn nhanh miệng hiện tại cũng không dùng được, chỉ có lòng nàng tràn đầy cảm động cùng vui mừng.

Mặc kệ về sau như thế nào, hắn dù sao cũng là đã trở lại!

Âu Dương Liệt ôm lấy Tô Thái Tàn đi về phía giường lớn của mình, cởi giày, hai người găt gao cùng tựa vào đệm mềm mại bên giường.

Tô Thái Tàn bị ôm chặt ở trong ngực trắng kiện của Âu Dương Liệt, nàng nhanh chóng ngửi thấy mùi nam tính, cái mũi khéo léo ở trước ngực cọ xát, đã ngừng khóc. Âu Dương Liệt đặt cằm lên mái tóc Tô Thái Tàn, tản ra hương thơm tươi mát, bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve bờ vai cùng khuôn mặt tao nhã của nàng.

Không tiếng động, không khí thân thiết quấn quanh hai người, trong phòng yên tĩnh, hai người lắng lắng nghe tiếng tim đập lẫn nhau. Không biết qua bao lâu, phía trên mái tóc truyền đến tiếng nói trầm thấp, thong thả nói –

“Ta rất muốn đi xa như vậy, nhưng ta ngày ngày đêm đêm chỉ nghĩ về nàng, nhớ đến điên mất rồi, Tàn nhi, nàng biết không..... Tàn nhi của ta, ta kiếp này chỉ cần nàng, mặc kệ nàng trước kia xảy ra chuyện gì, ta coi như không biết, chúng ta bắt đầu một lần nữa được không?”

Nàng nói đúng, xừ nữ có năng lực đại biểu cái gì, chỉ cần hắn yêu nàng là đủ! Chính là đáng tiếc hắn không phải nam nhân đầu tiên của nàng..... Bất quá kiếp này chỉ có hắn mới có thể có được nàng, nam nhân khác muốn nhìn nàng liếc mắt một cái đều không được! Tất cả đều đã qua, tội gì dùng chuyện quá khứ tra tấn chính mình?

Này hai tháng, một ngày không thấy nàng, tâm hắn như đao cắt, mỗi lần đều đợi đêm khuya buông xuống mới lặng lẽ đến xem nàng, nhìn đến nàng về mặt nước mắt đi vào giấc ngủ, tâm hắn càng đau! Hai người đều thống khổ, không bằng hai người lựa chọn phương thức đều có thể chấp nhận.

Hắn là không có khả năng thả nàng đi. Muốn hắn hưu nàng, đời này càng không thể! Chỉ cần nàng có một chút thương hắn, chỉ cần nàng không cần lại yêu cầu trở về Hấp huyệt..... Hắn không thể không có nàng nha!

Âu Dương Liệt nâng khuôn mặt Tô Thái Tàn lên, phát hiện nàng lại lần nữa rơi lệ đầy mặt.

“Đừng khóc, Tàn nhi, nàng khóc tâm của ta sẽ đau. Ta mỗi đêm đến nhìn nàng, trên mặt nàng đều là nước mắt, tâm ta rất rất đau..... Ngoan, đừng khóc.” Âu Dương Liệt dỗ dành hạ yêu kiều trong lòng.

Tô Thái Tàn cảm động liên tiếp gạt đầu, gương mặt cười tựa như rạng mây đỏ.

Nàng còn không kịp nói chuyện, đôi môi đã bị Âu Dương Liệt hôn trụ. Âu Dương Liệt linh hoạt đầu lưỡi liên tiếp tiến vào trong cái miệng ngọt ngào, hai

người như lá lành đùm lá rách, khó khăn chia lia.

“Tiểu thư, muốn hay không dùng bữa tối ?” Thúy Lục bên ngoài hỏi.

Tô Thái Tàn mặt đỏ đẫy Áu Dương Liệt ra, “Tướng công muốn dùng bữa tối sao?”

“Ta hiện tại thậm nghĩ muốn ăn nằng.....” Áu Dương Liệt hôn giai nhân mùi thơm ngát gáy oa.

“Thúy..... Thúy Lục, đem bữa tối ra Gia Nghiệp các, ta sẽ qua đó.”

“Vâng, tiểu thư.”

“Không cần, ta muốn ăn ở chỗ này,có hai người chúng ta, như vậy ta mới có thể ăn thật ngon nằng.” Áu Dương Liệt ở bên tai Tô Thái Tàn nói nhỏ.

“Chờ..... Chờ một chút, Thúy Lục, đem..... A — đem bữa tối đặt trong phòng, ta dùng bữa ở chỗ này. Thuận tiện nói đại thẩm đem chút nước ấm đến, ta muốn rửa mặt chải đầu một chút.”

Áu Dương Liệt vươn tay tiến vào trong quần, chọc Tô Thái Tàn hét lên một tiếng, Thúy Lục chỉ cảm thấy kỳ quái, cũng không nghĩ nhiều, đáp ứng một tiếng rồi thu xếp bữa tối.

(*)văn phòng tứ bảo gồm “bút, nghiên, giấy, mực” là bốn vật quý của chốn văn chương chuyên chờ ngôn ngữ, ý nghĩa và nghệ thuật... Từ xưa vua chúa, quan lại, văn nhân, nhà giáo, thầy thuốc... đều sử dụng và đặc biệt gắn bó mật thiết với các nhà thư họa.

Thiên hạ trước mặt thành khăn cầu xin, Áu Dương Liệt tâm không cam lòng tình không muốn thả nằng đi rửa mặt chải đầu. Rửa mặt chải đầu xong, Tô Thái Tàn thay một bộ váy áo khác, cả người thần thái có vẻ hồng hào. Nằng cẩn thận đem nước trong bồn đổi lại, muốn Áu Dương Liệt cũng đi sơ tẩy.

“Ta cũng phải đi tắm? Sớm biết như vậy liền cùng nhau tắm, bớt việc hơn.” Áu Dương Liệt bị Tô Thái Tàn đẩy vào phòng tắm, miệng vẫn ồ ào.

Thúy Lục bung bữa tối lên, nghe được thanh âm Áu Dương Liệt, che miệng nở nụ cười một chút, lui xuống, lập tức lại trở về, trên tay có vài đạo rượu và thức ăn, đặt lên bàn,sau đó lặng lẽ đi hẳn.

Đội hai người ngồi ngay ngắn ở trước bàn tròn, bữa tối có rượu và thức ăn đều chuẩn bị xong. Tô Thái Tàn trong lòng đối tri kỷ Thúy Lục rất là cảm tạ .

Nằng rót hai chén rượu, “Tướng công, chén này ta kính chàng.”

“Kính cái gì nha?”

“Kính.....”

“Kính thiên trường địa cửu!” Áu Dương Liệt thâm tình đối Tô Thái Tàn nói.

Tô Thái Tàn hai má hơi hơi đỏ lên, gật gật đầu, nhấp một chút, Áu Dương Liệt thì ngửa đầu uống cạn.

Nằng không dám uống nhiều, chính là khuyên Áu Dương Liệt ăn nhiều một chút. Hắn mấy ngày nay hình như gầy yếu không ít, nằng xem ở trong mắt đau lòng không thôi.

Ăn uống no say, Áu Dương Liệt khản cậpôm Tô Thái Tàn trên giường “Nói chuyện phiếm”. (Song Nhi:Cái gì ,nói chuyện phiếm á...Cả trường quay : Văn Nhạc : Phong Nhi : người im đi nhá *đồ mặt bịt mồm bạn*)

“Tần nhi, nằng mấy ngày nay có khỏe không?” Áu Dương Liệt nghiêng thân tựa vào bên giường ôm Tô Thái Tàn ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, hắn mấy ngày nay nhớ đến đau nhức toàn thân tới hiện tại mới có được một chút an ủi.

Không ai có thể từ trong lòng hắn cướp nằng đi! Bất luận là nam nhân đã từng đi qua nằng, hoặc là chính nằng!

Tô Thái Tàn tựa vào trong ngực ấm áp của Áu Dương Liệt, cảm nhận thân thể hắn truyền đến hơi ấm, thực an toàn. Nằng biết Áu Dương Liệt lần này trở về là thật tâm ; Cho dù nằng không phải tâm xữ nữ, hắn cũng muốn nằng!

Nằng nhắm đôi mắt rung rung nước lại, thân mình chậm rãi hướng trong ngực to lớn dựa vào, thanh âm rất nhỏ nói: “Không khỏe.”

Áu Dương Liệt lỗ tai rất thính, nhẹ nhàng xoa nhẹ bả vai của nằng một chút, “Như thế nào lại không khỏe, nói cho ta biết, để cho vi phu thay nằng nghĩ biện pháp.”

“Ân..... Đầu có điểm đau, bả vai, thắt lưng có điểm yếu ớt.....” Tô Thái Tàn thấp đầu lẩm bẩm.

“Ta giúp nằng nhìn một cái.” Áu Dương Liệt bàn tay to lập tức đã đem áo Tô Thái Tàn lột bỏ, lộ ra vai tuyết trắng, mái tóc đen lay lay, càng làm tôn thêm làn da non mịn.

Tô Thái Tàn thân mình khẽ run một chút, nằng vẫn chưa quen lửa thể trước mặt hắn.

Bàn tay ấm áp vuốt ve bờ vai trắng nõn ấy, Âu Dương Liệt ở bên tai Tô Thái Tàn nói nhỏ, “Như vậy thoải mái không?”

“A.....” Tô Thái Tàn dễ chịu than nhẹ.

“Còn có phần eo.” Âu Dương Liệt tự nói, tay đem cái váy ngắn của nàng đỡ xuống tiếp.

“A!” Tô Thái Tàn kinh hãi thấy chính mình đã trần như nhộng, nàng liền rời khỏi bờ ngực rộng lớn, dùng hai tay che khuất ngực của mình, cúi đầu, sợi tóc mềm mại như mây rủ xuống ở thân hình bạch ngọc.

Âu Dương Liệt nhìn nàng, cây nến trong phòng đã sắp tắt, ánh nến ấm áp chiếu vào thân thể mê người của nàng, khiến cho bụng dưới của hắn nổi lên một trận xôn xao. Hắn muốn nàng!

“Tàn nhi, không phải sợ ta, ta là tướng công của nàng.”

Âu Dương Liệt đem Tô Thái Tàn đặt nằm trên giường lớn mềm mại, thân thể khẽ đè lên nàng, ma sát nàng, muốn kích thích nhiệt tình trong cơ thể nàng.

Hắn dịu dàng hôn nàng, kiểm lưỡi linh hoạt xâm nhập miệng của nàng, tham lam mút vào. Tô Thái Tàn bối rối đáp lại, hai lưỡi quấn vào nhau, tựa như thiên lôi câu động địa hỏa, Âu Dương Liệt động tác từ mềm nhẹ chuyển thành cuồng mãnh, hai tay thăm dò ngọc thể trắng nõn dưới thân.

Hắn không phải lần đầu tiên chạm vào thân mình Tô Thái Tàn, nhưng vẫn cảm thấy nàng tựa như xử nữ, không biết hoan ái là cái gì. Như khi tay hắn vuốt ve đến cái bụng bằng phẳng trắng mịn, hai chân của nàng sẽ không tự chủ được khép chặt, không giống các nữ nhân khác liền mở ra.

Tuy rằng hắn từng hoài nghi Tô Thái Tàn từ đầu không bị nam nhân khác chạm qua, chính là nàng cá tính quật, không chịu nói ra. Bất quá này hết thấy cũng không trọng yếu, mặc kệ nàng trước kia có hay không bị nam nhân chạm qua, hắn cũng không vì giận nàng mà đi, hắn muốn nàng!

Tô Thái Tàn về mặt đồ bồng, hai tay không biết làm sao nắm chặt một góc chăn. Mỗi Âu Dương Liệt đi xuống hôn trụ hai nhũ hoa trắng như tuyết, khuôn mặt tuấn tú đường nét rõ ràng vùi đầu vào hương thơm trong ngực nàng, tinh tế nhắm nháp thân thể mềm mại tràn ngập sức sống.

Bởi vì trước đây nàng phải làm việc, cho nên Tô Thái Tàn dáng người cân xứng hấp dẫn, làn da có tính đàn hồi thật tốt, không giống nữ tử bình thường, chỉ ngồi một chỗ, thiếu vận động, da tuy rằng cũng tinh tế, nhưng không được mềm mại như nàng.

Âu Dương Liệt là người tập võ, đối với cảm giác tiếp xúc ở lòng bàn tay yêu thích không muốn buông. Hai bàn tay hắn cầm hai nhũ hoa ép vào giữa, bầu ngực tròn trịa càng thêm cao vút, cái rãnh yêu kiều giữa ngực nàng bị hắn chèn thành một đường tinh tế, trong lúc đó kiểm lưỡi của hắn liên dao động ở hai nhũ hoa, tới tới lui lui liếm láp đỉnh hoa, khiến cho Tô Thái Tàn nhỏ vụn thờ gáp.

“A..... Tướng công.....”

“Gọi tên ta!” Âu Dương Liệt thanh âm khàn khàn từ giữa bầu ngực nàng truyền ra.

“A..... Liệt!” Tô Thái Tàn cong người xinh đẹp bao phủ một tầng sương, thờ nhẹ ra tiếng.

“Ngoan, Tàn nhi, gọi thêm một lần!” Âu Dương Liệt khẽ cắn nụ hoa đang cương cứng của nàng.

“A..... Liệt..... Không..... Đừng cắn ta.....” Tô Thái Tàn cuồng dại lắc đầu, tóc đen như tơ tán loạn trên vai.

Hắn thích nàng gọi hắn như vậy.

Tô Thái Tàn hai gò má ửng hồng, nàng cảm giác được nam tính hòa nóng Âu Dương Liệt kịch liệt ma sát hai chân của nàng, cứng quá, nóng quá! (Song Nhi: Vàng, ta cũng nóng quá, mùa hè thì chớ, như ngồi trong cái lò thiêu. ...Phong Nhi: *đỏ mặt quay đi chỗ khác*)

Âu Dương Liệt đắm chìm trong kích tình, hắn hôn lên vết thương trên đùi phải, muốn hôn lên thương thế trên cái đùi tuyết trắng của nàng, động tác này làm thân thể Tô Thái Tàn cương một chút.

Một cổ cảm giác sợ hãi không biết từ đâu dâng lên, đáy lòng phảng phất có cái thanh âm đang nói không cần!

“A..... Đau!” Tô Thái Tàn kêu đau một tiếng, gương mặt vì đau đỏn mà nhăn thành một đoàn.

“Không..... Không cần..... Đau quá!” Tô Thái Tàn khóc kêu đứng lên.

Âu Dương Liệt trên trán toát ra thật nhiều mồ hôi, hắn rất muốn thắng tiến, nhưng nhìn đến bộ dáng Tô Thái Tàn thống khổ, hắn chậm lại, cực lực cố nén dục vọng dâng trào, nhẹ giọng đối nàng nói: “Tàn nhi, thả lỏng một chút, lần thứ hai sẽ không đau.” Nếu Tô Thái Tàn đã có nam nhân trước, lần này cần bản không thể tính lần thứ hai, nhưng ở sâu trong nội tâm hắn, hắn mới là nam nhân đầu tiên của nàng.

Bất quá nàng sao còn có thể đau như thế đâu? Âu Dương Liệt nhẹ giọng an ủi rất nhiều, trong lòng cũng cảm thấy nghi hoặc.

“Tàn nhi, kiên nhẫn một chút thôi!” Âu Dương Liệt nghiêng răng nghiêng lợi nói, trên khuôn mặt tuấn tú xuất hiện từng giọt từng giọt mồ hôi không ngừng rơi rớt trên thân thể nàng.

“Không.....” Dưới thân ,Tô Thái Tàn điên cuồng lắc cái đầu xanh xán, tay nhỏ bé cũng vùng lên kháng cự, nhưng tất cả giấy dựa đều không lay động được thân thể Âu Dương Liệt cứng như sắt thép.

Ta không cần! Không cần! Cứu mạng a!

Tô Thái Tàn ở sâu trong nội tâm không ngừng hô.

Âu Dương Liệt chưa cho tiểu mỹ nhân dưới thân có nhiều thời gian thờ dốc, thất lưng cùng mông dùng một chút lực, nhắm mắt lại cảm thụ chính mình âu yếm ở sâu trong chỗ ấm áp nữ nhân, cơ lưng tiếp tục đóng đưa, muốn đẩy mạnh vào nơi sâu nhất.

Âu Dương Liệt bị khoái cảm bao quanh, lý trí còn sót lại nghe thấy Tô Thái Tàn vẫn kêu đau.

“Đau! Đau quá..... Đừng! Buông.....”

Tô Thái Tàn có cảm giác như bị xé rách thân thể, nàng khóc đến khuôn mặt từ hồng chuyển sang trắng bệch. Âu Dương Liệt nghĩ nàng chính là không quen, đang muốn trấn an nàng, đã thấy khuôn mặt nàng phút chốc trắng bệch, toàn bộ ngũ quan đều nhẩn cùng một chỗ, hàm răng cắn môi dưới không hề còn chút huyết sắc, thân thể tựa hồ có thống khổ thật lớn, đây là hiện tượng hấn trước kia cùng nữ nhân khác hoan ái chưa bao giờ xảy ra.

Bắp chân của nàng cũng căng gân!

“Chân..... chân của ta.....” bàn tay nhỏ bé của Tô Thái Tàn nhanh chóng nắm chặt đệm chăn, thống khổ từ trong kẽ răng phun ra những lời này.

Nén đã cháy hết, toàn bộ Vi Đức cư lâm vào bóng đêm

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Kiều Nương Tử* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Âu Dương Liệt thấp một cây nến khác nhìn khuôn mặt ái thể ngủ say, trên gương mặt mặt thanh lệ tái nhợt vẫn còn sót lại nước mắt.

Nhìn nàng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, trong lòng hấn thống khổ không iết dung từ gì để hình dung. Hấn nằm nghiêng bên người nàng, nhẹ nhàng vuốt ve làn môi màu hồng vừa bị hấn hôn qua, nghĩ lại khi nàng nghiêng răng bật ra câu nói—

Liệt..... Không cần..... Đau quá..... Buông.....

Âu Dương Liệt đau xót nhắm mắt lại, trong đầu không ngừng quanh quẩn tiếng khóc của Tô Thái Tàn.

Hấn nhớ tới lần trước giao hoan hình như cũng giống vậy, nàng không ngừng kêu lên đau đớn, cuối cùng ngắt đi. Nguyên tưởng rằng chính là lần đầu của nàng nên đau đớn, nhưng chuyện lạc hồng đánh sâu vào hấn, đoạt đi lực chú ý của hấn, mà xem nhẹ nếu nàng đã không phải lần đầu cũng không đau đớn đến vậy. Hôm nay giao hoan nàng vẫn là khóc lóc kêu đau, cuối cùng cư nhiên khăn trương đến bắp chân co rút.

Trời ạ! Thê tử của hấn cư nhiên không thể chịu được yêu cầu hoan ái của hấn, tại sao có thể như vậy?

Thật vất vả, hấn xác định hấn yêu nàng, hạ quyết tâm trở về cùng nàng bắt đầu lại, thì..... Lão thiên a! Ai tới nói cho hấn đây là chuyện gì xảy ra?

Âu Dương Liệt mở mắt ra, đau lòng nhìn thê tử nằm trên giường. Vừa rồi sau khi hấn vận công đem khí huyết tại bắp chân nàng đã thông, nàng mới thở gấp một chút, một mặt thấp giọng nói thực xin lỗi, một mặt lệ tuôn trào như vỡ đê Hoàng Hà, mãi không thôi.

Hấn ôn nhu đỡ nàng, muốn nàng không cần để ở trong lòng, nói thẳng là hấn quá mức nóng nảy, cho nên lại âm thầm vận khí, đem dục vọng phản khởi áp chế xuống—trời mới biết chuyện này hấn cần bao nhiêu tự chủ! Hấn nhẹ giọng âu yếm, nàng khóc mệt mỏi, dần dần ngủ, còn hấn lại một đêm không ngủ. (Song Nhi:Ngày mai ca ngủ bù..Phong Nhi: người nghĩ ca có thể ngủ được a).

“Tần nhi a Tần nhi, nàng rốt cuộc phát sinh chuyện gì?”

Tiếng nói trầm thấp tự hồi vang lên dưới ánh nến mờ nhạt.

Không có trả lời, chỉ có căn phòng yên tĩnh.

Mấy ngày sau đó, bên trong trang từ trên xuống dưới đều biết trang chủ đã trở lại, hơn nữa trang chủ cùng phu nhân tình tốt vô cùng, phu nhân đến chỗ nào, trang chủ cũng đi theo, hai người như keo như sơn, nùng tình mật ý.

Nhưng Tô Thái Tàn biết chính mình nợ hân. Từ sau một đêm kia, Âu Dương Liệt không cưỡng bách nàng hoan ái nữa, buổi tối nàng muốn về ngủ trên giường nhỏ, hân không cho phép, kiên trì cùng nàng cùng nhau ngủ ở giường lớn, còn bảo Vô Tình chuyển cái giường nhỏ kia đi, buổi tối lúc ngủ, chính là ôm nàng, hôn nhẹ nàng, không dám tiến thêm một bước khác.

Mà cũng từ đêm đó, hân cái gì cũng không có hỏi, cũng không nói gì nặng lời, chính là ôn nhu trông chừng nàng. Nàng xem ở trong mắt, đau ở trong lòng — hân là nam nhân tốt, khi nhìn thấy hân ở chính sảnh nhà mình là nàng đã biết.

Kỳ thật trong lòng nàng cũng thích hân, nhưng bởi vì tay cùng chân đều có vết sẹo, khiến nàng không tin sẽ có nam nhân thật tình yêu nàng, đây cũng là nguyên nhân nàng cực lực muốn xin đi. Trải qua hai lần tiếp xúc xâm nhập, nàng biết mình không thể hưởng thụ cá nước thân mật, mỗi lần sau khi ái ân là lúc nàng đều cực kỳ không thoải mái, một cổ sợ hãi xuất hiện, tiếp theo nàng cũng chỉ có một ý niệm trong đầu — nàng không muốn người khác chạm vào nàng!

Nàng cũng không biết vì sao mình lại như vậy.

Thân thể của nàng đối với việc ái ân nam nữ tựa hồ vô cùng bài xích, vì sao?

Tô Thái Tàn mặt co mảy cầu ngồi ở hoa viên tao nhã nhìn sắc trời u ám.

Ân..... Gã đến lư châu Âu Dương gia cũng đã nửa năm, không biết mẫu thân thể nào? Trục thúc ba ngày lại bị nàng bảo tới Hấp huyện, chạy tới chạy lui giữa hai nơi, hai người hân là có tiền triển đi!

Nghĩ vậy, Tô Thái Tàn nhợt nhạt cười. Mẫu thân nếu có thể cùng Trục thúc xứng thành một đôi cũng tốt, lúc tuổi già có người dựa dẫm.

“Khụ!” Đột nhiên một đôi tay từ phía sau che khuất hai mắt của nàng, còn cúi thấp khụ một tiếng.

Tô Thái Tàn nở nụ cười, “Liệt, là chàng a, phu quân thân ái!”

“U! Rõ như ban ngày, cái miệng nhỏ nhắn kêu phu quân thân ái, cũng không e lệ nha!” Hai bàn tay che mắt thả xuống dưới.

Tô Thái Tàn xoay người, không dám tin nhìn người trước mắt.

“Vô Ngôn! Là ngươi! Như thế nào..... Như thế nào đến cũng không báo hạ nhân nói với ta một tiếng.....” Giọng nói nàng kinh hi không ngừng.

Người trước mắt, môi hồng răng trắng, một đôi mày liễu, một thân da trắng nõn, mặc dù mặc thanh sam lam thư sinh, nhưng nếu nhìn kỹ, liền biết là vị tiểu thư sinh này là nữ cái nam trang.

“Đúng, chính tại hạ, mà không phải phu quân thân ái của nàng.” Triệu Vô Ngôn một đôi mày mâu cười tươi.

Tô Thái Tàn khuôn mặt hơi hơi đỏ lên, “Ngươi không cần giễu cợt ta!” Tô Thái Tàn cao hứng đứng lên ôm nàng, cảm giác hưng phấn không cần nói cũng hiểu.

Hai nàng gặp mặt mừng rỡ thực, không chú ý tới phía sau Triệu Vô Ngôn là một chương mạnh mẽ lấy thể lồi đình vạn quân lao thẳng tới gáy nàng, cùng chương phong đánh ra, Âu Dương Liệt tiếng hô giận dữ kinh động toàn bộ kính viên vang mãi không thôi.

“Dâm tặc lớn mật! Nguyên lai là ngươi!” (Song Nhi: Vô duyên..Phong Nhi: không phải đâu a, do anh ăn dấm chua đó mà)

Tô Thái Tàn vừa nghe thấy thanh âm Âu Dương Liệt, còn không kịp ngăn cản, chương phong long trời lở đất đã tới đầu Triệu Vô Ngôn, Tô Thái Tàn hút nhanh một hơi, mắt hạnh mở to vô lực ngăn cản — thật sự quá nhanh!

Triệu Vô Ngôn ôm lấy Tô Thái Tàn, thi triển khinh công Đại Bàng giương cánh, trong khoảnh khắc, hai người đã ở bên ngoài đình, Triệu Vô Ngôn hai tay còn ôm chặt Tô Thái Tàn.

Âu Dương Liệt thấy thế càng tức giận, lập tức vận dụng công lực toàn thân. Chuẩn bị lại đánh một chương.

“Dừng tay! Liệt, mau dừng tay!” Tô Thái Tàn vội vàng hô.

Âu Dương Liệt nghe vậy, ngừng một chút, thấy đôi tay vẫn còn ôm Tô Thái Tàn mảnh mai, mày kiếm nhấc lên, không hề buông xuống.

“Mau dừng tay! Nàng là nữ!” Tô Thái Tàn gấp đến độ hô to.

Nữ? Nhưng là.....

Tô Thái Tàn lôi kéo tay Triệu Vô Ngôn, vội vàng đi tới chỗ Âu Dương Liệt. Âu Dương Liệt vẻ mặt không hồn nhìn chăm chăm bàn tay hai người đan vào nhau, một phen kéo Tô Thái Tàn gất gao ôm vào trong ngực, một đôi con ngươi đen thẳm trừng mắt kẻ nữ phần nam trang phía trước.

“Liệt, đây là bạn tốt của ta, Triệu Vô Ngôn, nhiều năm trước từng cứu ta một mạng. Vô Ngôn, đây là ta—”

“Nói vậy đây là tướng công thân ái Âu Dương Liệt của ngươi.” Triệu Vô Ngôn ánh mắt mỉm cười nhìn nam tử cao lớn anh tuấn trước mắt.

Àn, tốt lắm! Chỉ có người tài giỏi như thế mới xứng đôi Thái Tàn. Xem hán bộ dáng dấp chua thực buồn cười, hi! Thái Tàn có thể là mỗi ngày bị nhốt tại trong phòng ân ái nha!

“Tần nhi, nàng ta đã cứu nàng một mạng?” Âu Dương Liệt cẩn thận nhìn, Triệu Vô Ngôn thật là nữ. Nhưng nàng làm sao không có việc gì lại mặc nam trang, hại hán nghĩ lầm là dâm tặc khi dễ Tần nhi. Huống chi nữ nhân gia làm sao có thể cứu chữa tánh mạng người khác?

“Àn. Vô Ngôn là nữ thần y nha, ta nhiều năm trước nhờ nàng cứu, mới nhặt về được một cái mạng nhỏ đâu!”

“Nhặt được mạng?” Âu Dương Liệt vừa nghe, sắc mặt đại biến.

Tô Thái Tàn thấy chính mình nói lỡ, liền thay đổi đề tài.

“Vô Ngôn, ngươi đường xa mà đến, ta trước kêu nha hoàn đem ngươi đi xuống rửa mặt chải đầu nghỉ ngơi một chút, đến bữa tối chúng ta cùng nhau tán gẫu đi! Thúy Lục, dẫn Triệu cô nương đến Gia Vân hiên nghỉ ngơi.”

“Vâng!” Thúy Lục thanh âm nghịch ngợm vang lên.

Triệu Vô Ngôn là người tuyệt đỉnh thông minh, đương nhiên biết ý tứ Tô Thái Tàn, lập tức gật gật đầu, theo Thúy Lục đi xuống.

“Tần nhi, đây là chuyện gì?”

“Không có việc gì, chính là hảo bằng hữu trước đây lặn lội đường xa đến thăm ta.”

“Nhưng là nàng nói nàng ta—”

Âu Dương Liệt nói còn chưa dứt lời, đã bị Tô Thái Tàn đánh gãy.

“Liệt, chàng hôm nay liên lạc Từ gia trang, sự tình như thế nào?”

“Từ gia trang bên kia không thành vấn đề, bọn họ hoan nghênh chúng ta lúc nào tới cũng được. Nhưng là Tần nhi, chúng ta cần đến Hàng Châu xa như vậy sao? Chỉ vì vấn đề hiệp đàm chuyển hàng bằng đường biển ra ngoài?”

“Liệt, đây là vụ buôn bán lớn, đương nhiên phải đích thân gặp nói rõ ràng nha.”

“Nhưng là, không thể cho ta đi cùng sao? Nàng. Nàng liền ở lại trang đi!” Âu Dương Liệt cũng không hy vọng hai huynh đệ phong lưu Từ gia nhìn thấy thế tử xinh đẹp của mình.

“Liệt!” Tô Thái Tàn vừa bực mình vừa buồn cười liếc hán một cái.

“Hảo. Được rồi! Bất quá đến Từ gia trang nàng toàn thân đều phải bảo vệ chặt chẽ, bảo Văn Đức, Võ Tĩnh che ở phía trước nàng, trăm ngàn lần không thể để cho Từ Bộ Vân sờ soạng tay nàng. Còn có Từ Thanh Vân ánh mắt sẽ phóng điện, trăm ngàn lần đừng nhìn mắt hán. Tần nhi?”

Tô Thái Tàn đã sớm không biết biến đầu mắt, để lại Âu Dương Liệt một mình dận dò.

Cùng Triệu Vô Ngôn làm một chút yến tiệc, khách và chủ cùng vui. Tô Thái Tàn bởi vì vui mừng cho nên uống nhiều rượu một chút, đến cuối cùng có điểm chịu không nổi, hai má phần ửng hồng, mặt say lơ đãng sương mù, nhìn Âu Dương Liệt trong lòng bất ổn, rất muốn âu yếm, lại. Ai!

Tiệc tan, đem Tô Thái Tàn ôm về Vi Đức cư nghỉ ngơi, Âu Dương Liệt ở bên giường si mê nhìn kiều nương tử. Mới vừa rồi thấy nàng cùng Triệu Vô Ngôn tán gẫu vui vẻ như thế, tình mâu sáng lạn, hai gò má phác hồng, rất giống tiểu cô nương ngây thơ khờ khạo; Mà nàng say rượu lại càng xinh đẹp, thần thái kiều mỹ, làm người ta tâm đắc thần tri(Lòng lay động).

Nhưng nàng tựa như đoá hoa sen, chỉ có thể nhìn từ xa, không thể đến gần.

Âu Dương Liệt không thể tự kiềm chế ôm mặt nàng, hôn lên cánh môi đỏ búng, càng hôn càng mãnh liệt, trong cơ thể dục vọng xúc động bỗng chốc dâng lên.

Không! Không thể!

Âu Dương Liệt phảng phất như bị điện giật(Song Nhirta biết là ngày xưa thì chưa có điện,cơ mà,...), từ trên người Tô Thái Tàn bắn ra, tông cửa xông ra

ngoài.

Từng gáo nước lạnh đổ trên người, hy vọng có thể hạ hỏa chính mình. Âu Dương Liệt ở bên cạnh giếng trần trụi trên thân diện cuồng hất nước lên thân hình nóng bỏng của mình, cuối cùng thống khổ nhắm chặt hai mắt, thấp giọng kêu ra vương bận sâu nhất trong lòng, “Tần nhi! Tần nhi của ta.....”

“Không thể tưởng được mùa xuân ở lư châu phủ này thật đúng là nóng a! Âu Dương trang chủ còn phải nửa đêm dội nước giải nhiệt..... Ta xem Lư Châu này nên đổi tên là Lô Châu đi(Lô=lò). Có hòa lại có thủy, thật sự là nước sôi lửa bỏng a!” Một cái thanh âm thanh thúy từ phía sau Âu Dương Liệt truyền ra.

“Là ai?” Âu Dương Liệt quát lên một tiếng lớn.

“Là ta, Triệu Vô Ngôn!”

“Ngươi tới làm cái gì?” Âu Dương Liệt nhìn cũng không nhìn nàng, cầm quần áo ướt sũng mặc vào, thật sự lạnh lùng.

“Ngươi quần áo đều ẩm ướt, không thay mau sẽ trúng phong hàn nha. Chẳng bằng đến Gia Vân hiên, ta thay ngươi hong khô quần áo đi!” Triệu Vô Ngôn vừa nói, một bên tay nhỏ bé đặt trong ngực cường kiện Âu Dương Liệt.

“Không cần!” Âu Dương Liệt lui từng bước, cùng nàng tạo khoảng cách, không nghĩ tới Triệu Vô Ngôn lập tức tiến nhanh tới cầm lấy vạt áo của hắn, hé ra mặt cười phẫn nộ ngay tại trước mắt.

“Âu Dương trang chủ, tối nay Thái Tần say ngủ, ngươi nhất định thực tịch tịch, không bằng để cho ta tới bồi ngươi đi!”

Triệu Vô Ngôn nói như vậy rõ ràng là câu dẫn, hơn nữa nàng đôi mắt đẹp gọn sóng, sợ là nam nhân thiên hạ không mấy ai chống đỡ được.

“Cô nương thỉnh tự trọng!” Âu Dương Liệt dùng lực kéo lại vạt áo, không cho Triệu Vô Ngôn đụng chạm.

“Ngươi thật không cần sao? Ta không đẹp bằng Thái Tần sao?” Triệu Vô Ngôn còn dạo qua một vòng, làm cho Âu Dương Liệt thấy rõ ràng đáng người nàng yểu chuyển xinh xắn.

“Triệu cô nương, thê tử ta kiếp này chỉ có Thái Tần, nếu không có việc gì, thỉnh hồi Gia Vân hiên, không tiễn!” Âu Dương Liệt không thèm liếc mắt Triệu Vô Ngôn một cái, đi về Vi Đức cư.

“Ha! Ha! Xem ra Thái Tần thật sự gả cho một nam nhân tốt. Hảo, Âu Dương Liệt ngươi là một chân hán tử, ta Triệu Vô Ngôn hôm nay sẽ giúp ngươi một việc.” Triệu Vô Ngôn cười nhìn bóng dáng Âu Dương Liệt.

Âu Dương Liệt nghe tiếng ngừng lại, cũng không xoay người, “Ta không có cần hỗ trợ!” Nói xong, lại tiếp tục đi hướng Vi Đức cư.

“Không có sao? Ta là đại phu nha! Thân thể Thái Tần—”

Âu Dương Liệt phút chốc quay đầu, nắm chặt hai vai Triệu Vô Ngôn, vẻ mặt kích động nói: “Ngươi biết chuyện gì? Thái Tần nàng..... Nàng.....” Hắn thống khổ nhắm mắt lại.

Triệu Vô Ngôn vỗ vỗ hai tay hắn, “Ta biết. Đến Gia Vân hiên nói đi, ta là đại phu đấy!”

“Ngươi y phục trên người ẩm ướt vẫn là thay ra đi, miễn cho nhiễm phong hàn. Ngươi không cần lo lắng ta câu dẫn ngươi, vừa rồi ta chỉ là muốn thử ngươi có thật tình với Thái Tần không thôi.” Triệu Vô Ngôn ôn nhu nói.

Âu Dương Liệt nghe vậy, lập tức vận công toàn thân, chỉ thấy sương trắng không ngừng từ trên người hắn thoát ra, trong khoảnh khắc, y phục ẩm ướt đã trở lại ban đầu.

Triệu Vô Ngôn cười cười, “Võ công ngươi tốt lắm, khí lực cường kiện, có thể thấy được ngươi thật là yêu Thái Tần, mới có thể ra ngoài dội nước. Ngươi cũng vất vả, ngồi đi!” (Liệt : *nghĩ bụng* lạnh lắm nha , *Đôi tay run run dưới tay áo*.Phong Nhi: thật khổ thân anh nha.)

Âu Dương Liệt nhìn nàng một cái, trong mắt lộ vẻ nghi vấn, bất quá vẫn là theo lời ngồi xuống.

Triệu Vô Ngôn rót hai chén trà, một ly để lên phía trước Âu Dương Liệt, “Liệt huynh, ta đi thẳng vào vấn đề. Ngươi cùng Thái Tần trong khuê phòng việc có vấn đề gì?” Nàng một bộ khẩu khí đại phu.

Âu Dương Liệt nhìn Triệu Vô Ngôn liếc mắt một cái, cảm thấy chần chờ rốt cuộc muốn hay không cùng nàng nói việc khuê phòng.....

“Liệt huynh, ngươi với ta tuy là lần đầu gặp mặt, nhưng ngươi cũng nghe Thái Tần nói ta nhiều năm trước cứu nàng một mạng. Ta là đại phu, không phải thám thính riêng tư người khác như tam cô lục bà(= bà tám), ngươi có thể yên tâm, chuyện tối nay tuyệt không lộ ra ngoài. Nếu ngươi muốn tiếp tục cùng Thái Tần sống cuộc sống vợ chồng hữu danh vô thực, ta cũng tùy ngươi. Ta không miễn cưỡng.” Triệu Vô Ngôn một đôi con ngươi trong suốt nhìn thẳng Âu Dương Liệt. Đó là một nam nhân cổ điển thống khổ a!

“Ngươi biết chúng ta hữu danh vô thực? Là Tần nhi.....” Âu Dương Liệt có điểm kinh ngạc.

“Không phải, vì ta là đại phu, nhiều năm đã cứu nàng, thoáng biết trạng huống thân thể của nàng.”

“Ngươi biết..... Ngươi biết nàng..... Tần nhi nàng.....” Âu Dương Liệt cảm xúc kích động, tựa hồ áp lực thống khổ đã lâu lập tức bộc phát ra, kích động ngay cả nói cũng không rõ ràng lắm

“Ta biết, ngươi chậm rãi nói, nói ra ta mới có thể giúp ngươi. Hiện tại ta là đại phu, coi như ngươi là cùng đại phu nói chuyện đi.” Triệu Vô Ngôn không nhanh không chậm nói.

“Thái Tần..... Thái Tần nàng..... Nàng không thể cùng ta hoan ái.”

Âu Dương Liệt hít sâu một hơi, dùng ngữ khí có vẻ bình tĩnh nói ra chuyện trong lòng.

“Mỗi lần giao hoan nàng đều có vẻ cực thống khổ, ta bởi vậy không dám gặp mặt nàng.” Gương mặt tuấn tú của hắn vừa đau vừa lo lắng.

“Ân..... Chuyện ta lo lắng rốt cục đã xảy ra.”

“Ngươi..... Ngươi biết nguyên nhân Thái Tần phản ứng như vậy? Mau nói cho ta biết!” Âu Dương Liệt vốn chính là cái tính nôn nóng.

“Không cần cấp. Ta hỏi ngươi trước, Thái Tần đêm động phòng có lạc hồng không?”

Âu Dương Liệt lắc đầu.

“Vậy ngươi còn muốn nàng sao?”

“Ta lúc trước là thực để ý, nhưng xa nàng hai tháng, ta biết ta là yêu nàng, ta không thể không có nàng. Mặc kệ nàng trước đây thế nào, ta vẫn muốn nàng.”

“Vậy ngươi cho rằng nàng chưa lấy chồng đã có nam nhân sao? Chỉ vì đêm hoa chúc không có lạc hồng.”

“Ta..... Ta không rõ ràng lắm. Nhưng biểu hiện của nàng, ta tin tưởng ta là người đầu tiên đối với nàng. Nhưng chuyện lạc hồng.....”

“Liệt huynh, mỗi khuê nữ không cần thiết phải có lạc hồng. Mỗi nữ nhân có thể trạng khác nhau, có người có lạc hồng, có người sẽ không, cũng không thể dựa vào lạc hồng mà nhận định nàng có là xử nữ hay không, như vậy đối với phái nữ rất không công bằng.”

“Nhưng quan niệm bình thường là như thế này.”

“Đó là quan niệm bình thường của ngu phu ngu phụ, ta đây là quan niệm đại phu. Mỗi người diện mạo bộ dạng không giống nhau, tự nhiên thân thể cũng không giống nhau. Cũng là người thả rằng tin tưởng quan niệm dân gian, mà không để ý lời của đại phu ta?”

Âu Dương Liệt nhìn nàng một cái, gật gật đầu. Triệu Vô Ngôn trong lời nói rất thuyết phục.

“Một ít nữ tử bởi vì tuổi tác phát triển, hoặc bởi vì trải qua vận động kịch liệt, khiến cho các nàng đêm động phòng không có lạc hồng, này cũng không đại biểu các nàng không phải xử nữ. Thái Tần chính là một ví dụ.”

“Thái Tần là vì tuổi lớn?” Âu Dương Liệt tri thức y học hấp thu rất nhanh.

Triệu Vô Ngôn lắc đầu, “Thái Tần là vì tác động mạnh mẽ từ bên ngoài.”

Âu Dương Liệt khó hiểu nhìn nàng.

Triệu Vô Ngôn nhấp một ngụm trà, “Liệt huynh, ngươi hẳn là nhìn thấy sẹo trên người Thái Tần đi! Ngươi có biết nó là như thế nào có sao?”

“Ta không hỏi nàng. Nhưng xác nhận thương tích kia, miệng vết thương rất thâm, ta sợ gọi lên nỗi đau của nàng, cũng không có hỏi.”

Triệu Vô Ngôn thật sâu nhìn Âu Dương Liệt liếc mắt một cái, cười cười. “Thái Tần cuối cùng khổ tận cam lai, gả cho một người thật tình yêu nàng, nguyện ý che chở nàng.”

Nàng lại nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói: “Đó là Thái Tần chính mình đâm.”

“Cái gì?” Âu Dương Liệt kinh hãi, đứng bật dậy.

Nhìn đến phản ứng Âu Dương Liệt, Triệu Vô Ngôn cười khổ, “Nàng thật sự cái gì cũng chưa nói với ngươi”. Y tính tình như vậy cũng khó trách nàng.

“Liệt huynh, ngươi cũng biết chuyện Thái Tần dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng đi! Nàng tám tuổi liền phần nam trang đến giấy hán làm học đồ, làm quen toàn bộ quá trình kinh thương. Mười ba tuổi, nàng muốn tự thiết lập địa vị xã hội cho mình, lại khổ nỗi không có tiền; Thật vất vả có mấy người trước làm thuộc hạ của cha nàng, muốn cho nàng một mình đảm đương kiếm tiền, nhưng bạc vẫn là kém một ít, lúc ấy có một Tôn Hâm con phú thương

ham sắc đẹp Thái Tàn.”

Triệu Vô Ngôn cười yếu ớt một chút, “Thái Tàn lúc mười ba tuổi liền nhìn ra được là một đại mỹ nhân, vẻ đẹp chìm sa cá lặn!”

“Tên hỗn đản này! Ta giết hắn!” Nghe được có người muốn khi dễ Tàn nhi của hắn, Âu Dương Liệt cuồng rống đứng lên, đi thẳng ra cửa.

“Đừng nóng vội, hãy nghe ta nói. Thái Tàn cùng Tôn Hâm hẹn một thời gian cụ thể tại khách điểm bàn chuyện. Thái Tàn là người cẩn thận, cũng biết thể diện lòng người hiểm ác, nàng chọn nơi có người đến người đi, Tôn Hâm cũng không dám tác quái. Không nghĩ tới.”

Âu Dương Liệt trong mắt toát ra hỏa diễm giết người, nghiêng răng nghiêng lợi, nắm chặt hai đấm, một bộ muốn chém người.

“Không nghĩ tới Tôn Hâm kia cư nhiên hạ mê dược trong nước trà của Thái Tàn, muốn Thái Tàn hôn mê, sau đó làm ô uế thân thể nàng. Thái Tàn tính cảnh giác cao, khi nàng cảm thấy buồn ngủ, kinh hãi thấy chính mình bị hạ dược, tình huống bất đắc dĩ, nàng đành rút ra tiểu đao mang bên người —”

“Đâm Tôn Hâm?” Âu Dương Liệt cướp lời.

“Không! Đâm chính mình, làm cho chính mình bảo trì thanh tỉnh, tông cửa xông ra, hướng ra phía ngoài tìm xe ngựa của nàng. Tôn Hâm tên đâm tặc hạ lượng mê dược thật nhiều, Thái Tàn vì làm cho chính mình không hôn mê, liều mình mãnh liệt đâm bả vai chính mình, cuối cùng nàng lại đâm lên đùi, chỉ vì không muốn mình tới phía trước xe ngựa mà té xỉu.

“Thái Tàn dựa vào ý chí, thúc xe ngựa chạy ra khỏi khách điểm, nhưng tiếp theo nàng liền hôn mê. Con ngựa vì gia phó Tôn Hâm đuổi theo bị kinh hãi, liền lao vào khe suối, Thái Tàn bởi vậy bị ném đến hòn đá trên nương, một thân toàn máu, sau lại là ta trùng hợp trên đường đi qua nơi này, mới cứu nàng.

“Trải qua ba ngày ba đêm, thật vất vả mới cứu được mệnh của nàng. Ta từng nói cho nàng, nàng bởi vì bị va chạm kịch liệt, tương lai đem hoa chúc khả năng không có lạc hồng, muốn nàng nói cho trượng phu tình hình thực tế, khi tất yếu, ta có thể thay nàng làm chứng. Không nghĩ tới Thái Tàn cá tính tình quái cường, cái gì cũng chưa nói.”

Âu Dương Liệt nghe xong, trên mặt biểu tình vừa giận lại phần vừa vui lại không đành lòng. Hắn chưa từng nghĩ tới một nữ nhân có thể có loại gan dạ sáng suốt cùng nghị lực này. Sau này hắn nhất định sẽ hảo hảo che chở nàng, không cho phép bất luận kẻ nào khi dễ nàng.

Đó là Tàn nhi của hắn a! Độc nhất vô nhị!

Triệu Vô Ngôn nhìn Âu Dương Liệt đứng dậy, nàng mày liễu nhíu lại, “Liệt huynh?”

“Ta muốn đi giết tiện tặc Tôn Hâm kia!” Âu Dương Liệt rống lên.

Triệu Vô Ngôn nở nụ cười, “Nhỏ giọng chút, nếu không người ta còn tưởng rằng GiVân có chuyện gì. Kia tôn gia đã sớm bị Thái Tàn chinh đến suy sụp. Lấy tài lực trước mắt Tô gia cùng tiểu Tàn nhi mưu ma chước quỷ, tôn gia còn có thể sống sao?”

Âu Dương Liệt suy nghĩ một chút. Xác thực, Tô Thái Tàn của hắn rất thủ đoạn, nếu đắc tội nàng, nàng tuyệt không tha. Chỉ là hắn muốn vì Tô Thái Tàn làm chút gì đó. Nhất là sau khi biết chân tướng, đau lòng thay thế tử, hắn rất muốn vì nàng xả giận.

Triệu Vô Ngôn nhìn ra suy nghĩ của hắn, “Liệt huynh, người chỉ cần hảo hảo yêu thương Thái Tàn, đó là chuyện tốt nhất huynh nên làm.”

Âu Dương Liệt xoay người ngồi xuống, hắn biết Triệu Vô Ngôn còn chưa nói xong.

“Liệt huynh, người nói Thái Tàn mỗi lần hoan ái đều thống khổ, đem tình huống nói cho ta nghe.”

Âu Dương Liệt gật mình. Muốn hắn nói? Ông trời! Đừng nói Vô Ngôn là nữ tử, cho dù nàng là đại phu, thần y, hắn. Hắn cũng nói không nên lời a!

Triệu Vô Ngôn chờ. Nếu hắn thật sự yêu Tô Thái Tàn yêu đến thấu xương, hắn sẽ nói, bởi vì hắn không muốn nương tay thống khổ cả đời. Hắn có thể cả đời không chạm vào nàng, nhưng hắn biết nàng sẽ bởi vậy mà tự trách không thôi, cả đời bởi vì không thể cho hắn hoan ái cùng sinh con nối dõi mà thống khổ.

“Ách. Chính là.” Âu Dương Liệt lần đầu tiên mặt đỏ từ khi chui trong bụng mẹ ra, lần đầu tiên nói chuyện không được tự nhiên như thế, lần đầu tiên cúi đầu không dám nhìn người khác. Cuối cùng, hắn rút cục về mặt đỏ bừng, ấp a ấp úng, hai mắt nhìn chằm chằm mặt bàn nói trạng hướng hắn cùng với Tô Thái Tàn trên giường.

Triệu Vô Ngôn nghe xong, vẻ mặt nghiêm túc, trầm tư hồi lâu, thời gian lâu đến Âu Dương Liệt sắc mặt khôi phục bình thường, có thể ngẩng đầu nhìn thẳng nàng, nàng vẫn còn đang cúi đầu trầm tư. Cuối cùng Âu Dương Liệt nhịn không được, Triệu Vô Ngôn này rốt cuộc có thể hay không giải quyết vấn đề của hắn a?

“Triệu. Triệu cô nương?”

“Liệt huynh, người nói lúc mới bắt đầu, Thái Tàn cũng không kháng cự thống khổ, là đến cuối cùng ái ân mới có vẻ cực kỳ thống khổ mà gãy dạ?”

“Đúng vậy.” Âu Dương Liệt gật gật đầu. Hắn vốn tưởng rằng Triệu Vô Ngôn nghe xong trần thuật của hắn sẽ cười, nhưng hắn suy nghĩ nhiều quá. Đại

phu chính là đại phu, chỉ cần có bệnh, bất luận nói cái gì, đại phu cũng không cười.

“Liệt huynh, cái này khả năng không phải bệnh thượng tật thân thể, mà là tâm bệnh.” Triệu Vô Ngôn lo lắng nói.

“Tâm bệnh?”

“Ân. Thái Tàn khả năng nằm đó bởi vì bị Tôn Hâm ý đồ nhúng chàm nàng, khiến sâu trong tiềm thức nàng không tín nhiệm nam nhân nữa. Huống chi phụ thân nàng qua đời từ nhỏ, nam nhân không thể mang cho nàng cảm giác an toàn, thế cho nên khi cùng nam tử hoan ái, ở sâu trong nội tâm sẽ sợ hãi, thời điểm cuối cùng sẽ bộc phát, này cũng chính là nguyên nhân nàng vừa mới bắt đầu có thể chấp nhận, nhưng cuối cùng ái ân lại thống khổ gãy dựa. Bởi vì khi ý loạn tình mê, đúng là thời điểm mọi người dục vọng nội tâm hoặc sợ hãi trắng trợn bày ra.”

Âu Dương Liệt vừa nghe, sắc mặt trắng bệch. “Kia..... Có phương pháp trị liệu nàng sao?”

Triệu Vô Ngôn lắc đầu, “Tâm bệnh là vô dược khả y, ai buộc chuông thì người đó đi cời chuông.”

“Ngươi là nói tìm Tôn Hâm kia?” Âu Dương Liệt bất khả tư nghị trừng mắt Triệu Vô Ngôn.

“Không phải.” Triệu Vô Ngôn liếc hẩn một cái, “Thái Tàn tâm bệnh là đến từ nam nhân, tự nhiên cũng muốn nam nhân đến giải quyết.”

Âu Dương Liệt bộ dáng nghi hoặc. Nam nhân? Chẳng lẽ tìm nam nhân khác đến cùng Thái Tàn tiếp xúc sao? Không thể, tuyệt đối không thể, hẩn không muốn bất luận kẻ nào chạm vào Tần nhi của hẩn!

“Không cần hiểu sai. Liệt huynh, ý tứ của ta là nói, chỉ cần chân chính yêu nàng, quan tâm nàng, lâu ngày, nàng nội tâm sợ hãi sẽ hết, Thái Tàn là có thể cùng ngươi sống cuộc sống vợ chồng bình thường.”

“Ta không đủ yêu nàng sao? Ta —”

“Liệt huynh, không phải ta hắt nước lạnh vào ngươi. Thái Tàn phát sinh việc này là bảy năm trước, mà ngươi cùng nàng ở chung bất quá mới nửa năm, cho dù Thái Tàn biết ngươi là yêu nàng, nhưng bảy năm cũng không phải là một đoạn thời gian ngắn, bất luận kẻ nào cũng không có khả năng lập tức đem bảy năm ác mộng dọn dẹp ra khỏi đầu, ngươi phải có kiên nhẫn.”

“Ý tứ là nói ta chờ nàng cảm nhận ta?”

“Có lẽ sẽ lâu!” Triệu Vô Ngôn thành thực nói. “Thái Tàn là nữ tử kiên nghị thể gian hiểm thấy, nàng một tay xây dựng sản nghiệp Tô gia, áp lực trong đầu nhiều năm qua đã tích tụ không ít, nàng không thể toàn tâm thả lỏng chính mình, chắc chắn điểm này ngươi rất rõ ràng. Cho nên trừ bỏ Tôn Hâm, còn rất nhiều áp lực nàng phải vượt qua, tất cả đều cần thời gian.”

“Ta cho dù dùng hết cả cuộc đời, cũng muốn làm cho nội tâm sợ hãi của nàng biến mất vô tung, làm cho Thái Tàn có cuộc sống hạnh phúc.” Âu Dương Liệt Kiên định hướng Triệu Vô Ngôn gật gật đầu.

“Thật không uống ta đi xa chuyến này.” Triệu Vô Ngôn cười tiễn Âu Dương Liệt ra khỏi Gia Vân hiên.

Đêm đã qua thật lâu.....

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Kiều Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Ở lại vài ngày, Triệu Vô Ngôn hướng Tô Thái Tàn chào từ biệt, Tô Thái Tàn kêu gào nàng tại sao vừa đến đã đi, thật vất vả mới tới được.

“Thái Tàn, ta phải đến Thuận Thiên phủ thăm một người bạn tốt. Nàng mười sáu tuổi liền gả đến đó, vài năm trước ta từng thăm qua nàng, cách đã nhiều năm mà không liên lạc, không biết nàng mấy năm nay thế nào, ta rất muốn đi nhìn xem nàng.”

“Vô Ngôn, ngươi giống như mẫu thân vậy, nơi nơi đi thăm người ta..... Khi nào thì mới đến phiên ngươi làm tân nương, để cho ta đi thăm ngươi a?”

Triệu Vô Ngôn nghe vậy, mặt cười đỏ lên, “Thái Tàn, ngươi còn nói như vậy, lần sau ta liền đi đường vòng, qua phủ không vào, không thăm ngươi.”

“Ai, hảo tỷ tỷ của ta, đừng làm vậy a! Thái Tàn không nói là được.”

Triệu Vô Ngôn cười cười, lên mặt bà cụ non đối Âu Dương Liệt nói: “Liệt huynh, Thái Tàn của chúng ta liền phiền toái người. Ngày sau nàng nếu không ngoan, thỉnh chờ tìm ta a!”

“Triệu cô nương yên tâm, ta nhất định sẽ hảo hảo yêu thương nàng.” Âu Dương Liệt quái ác trừng mắt nhìn Tô Thái Tàn.

“Di, các người dùng ám hiệu nga! Nói cho ta biết! Nói cho ta biết!”

Không để ý tới Tô Thái Tàn ồn ào, Triệu Vô Ngôn cùng Âu Dương Liệt làm áp cáo biệt, Triệu Vô Ngôn trước khi đi còn đút vào tay Âu Dương Liệt mấy cái bình này nọ, thì thầm bên tai hắn, khiến Âu Dương Liệt về mặt đỏ bừng.

“Là cái gì? Vô Ngôn cho chàng cái gì?” Triệu Vô Ngôn rời đi, lập tức Tô Thái Tàn giống tiểu cô nương ngọt ngào dán lấy Âu Dương Liệt, kiên trì muốn xem Triệu Vô Ngôn cho hắn gì đó.

Âu Dương Liệt không để ý tới nàng, xoay người sang chỗ khác, ý đồ che giấu chính mình đang xấu hổ; Tô Thái Tàn không có phát giác, hai tay bám víu ở trên lưng của hắn, giống tiểu hài tử quần hân. Dù sao hắn rất cao, chiếm một chút tiện nghi của hắn, hắn là không sao đi.

Âu Dương Liệt thuận thế chống nàng lên lưng, làm cho nàng ôm chặt cổ mình, dùng sức mạnh nâng nhẹ cơ thể nàng, Tô Thái Tàn hai chân lập tức cách mặt đất, toàn bộ thân hình trắng mịn thorn nòng dán tại trên lưng rộng lớn rắn chắc của hắn.

A! Hào mềm, hảo thorn, cảm giác này thật tốt! Âu Dương Liệt thích chống nàng, thích nàng cả người dựa vào hắn, điều này làm cho hắn có cảm giác che mưa chắn bão cho nàng.

Ân. Thật thoải mái nga! Cha mất từ nhỏ Tô Thái Tàn không được hưởng thụ được chống trên tấm lưng rộng rãi vững vàng, hôm nay thượng trên lưng Âu Dương Liệt, cư nhiên có một loại cảm giác an toàn cùng thoải mái cảm chưa bao giờ thấy qua. Nàng khuôn mặt nhỏ nhắn nhẹ nhàng ma sát ở sau lưng hắn, thật hy vọng cứ như vậy được hắn chống cả đời.

Đang lúc Tô Thái Tàn được chống rất dễ chịu, thì cái tên không có mắt (ý là kỳ đà cần mũi a) Văn Đức liền xuất hiện, đằng sau còn có Vô Tình.

“Phu nhân, Từ gia trang dùng bò câu đưa tin đến!”

Tô Thái Tàn chạy nhanh thoát khỏi lưng Âu Dương Liệt, về mặt đỏ bừng đứng thẳng.

Văn Đức cố ý đối ánh mắt giết người của Âu Dương Liệt làm như không thấy — ai bảo cô già lần trước vì chuyện Quân phương lâu đánh bất tỉnh hắn, lần này hắn sẽ phá đám họ, ha! (Phong Nhi: đúng là chủ nào tớ này, thù dai quá a. Song Nhi: đúng đúng* gât đầu lia lia*)

Tô Thái Tàn vừa thấy, “Liệt, Từ trang chủ nói chỗ hắn vừa vặn là thời điểm cây đỗ quỳn đang nở hoa, muốn chúng ta đi qua ngắm hoa, tiện thể nói chuyện hợp tác.”

“Ngắm hoa? Tên kia khi nào thì tình thơ ý họa như vậy, nhất định là muốn ta dẫn phu nhân đến.”

“Liệt, chúng ta khi nào thì đi?” Tô Thái Tàn cao hứng phấn chấn hỏi.

Xem Tô Thái Tàn giống đứa nhỏ cao hứng, Âu Dương Liệt sùng nịch nheo nheo hai má nàng mềm mại trắng nõn, “Nương tử yêu quý của ta à, nàng muốn khi nào đi, chúng ta liền đi luôn.”

“Ta đây nhờ Vương Trung, Vương Phúc một việc, sau đó bảo Thúy Lục sửa sang hành lý đồ dùng. Liệt, chúng ta ba ngày sau xuất phát đến Từ gia trang, được không?”

Âu Dương Liệt mỉm cười gật đầu.

“Oa! Thật tốt! Liệt, chàng thực tốt nha!” Tô Thái Tàn một bên kêu một bên nhảy, cả người dùng sức kéo Âu Dương Liệt một chút, liền nhảy ra sai bảo hạ nhân, còn đứng xa xa kêu: “Văn Đức, mau tới đây —”

Văn Đức vừa nghe, đương nhiên là ba bước cũng thành hai bước chạy hướng chủ tử gọi. Hắn cũng không muốn lại một lần nữa bị Âu Dương Liệt đánh bất tỉnh trên mặt đất.

Tô Thái Tàn tuy là người kinh thương, nhưng dù sao cũng là nữ tử, đối an toàn chính mình rất chú trọng, không dễ dàng đi xa nhà. Khi sản nghiệp Tô gia mở rộng, nàng đi xa, đều là Văn Đức cùng chúng nô bộc làm bạn. Xuất môn bản chuyện làm ăn cần bản không có tâm tình du ngoạn, khiến cho nàng mặc dù đến qua không ít địa phương, nhưng cũng chưa có gì ấn tượng. Lần này nàng có trượng phu đi theo, cùng Từ gia trang nói chuyện cũng dễ thu phục, hơn nữa Tô Hằng lại là cảnh đẹp nhân gian, nàng quyết định hảo hảo chơi một chút.

Thật tốt quá!

Có lẽ một chuyến xuất môn này, có thể làm cho Tàn nhi tâm tình phóng khoáng chút; Mấy ngày nay nàng cũng vất vả. Âu Dương Liệt nhìn bóng dáng thê tử hưng phấn, bàn tay lơ đãng đụng đến thứ Triệu Vô Ngôn cho, trên mặt lại là một trận nóng!

“Vương Trung, Vương Phúc, bên trong trang liền giao cho các người, nếu có cái vấn đề gì, có thể truyền thư cho trang chủ, cũng có thể phái người đến Hấp huyện chỗ Trục gia xin chỉ thị. Cùng Tôn chương quây hóa không thành vấn đề. Vương Phúc, được liệu cũng tốt, chỗ Triệu chương quây chờ ta trở lại nói sau. Ân, còn có chuyện gì nữa không nhỉ?” Tô Thái Tàn nghiêng đầu.

“Phu nhân, người cùng trang chủ hảo hảo đi Từ gia trang đi, bên trong trang có ta cùng Vương Phúc quản lý, không cần quá mức quan tâm. Dọc đường đi phải cẩn thận a.” Tổng quản Vương Trung cung kính nói.

Tô Thái Tàn mỉm cười, “Cứ vậy đi. Liệt, chúng ta đi thôi!”

Âu Dương Liệt giúp Tô Thái Tàn lên xe ngựa, đoàn người chậm rãi hướng Hàng Châu Từ gia trang đi.

Dọc theo đường đi có Âu Dương Liệt làm bạn, Tô Thái Tàn tâm có thể phóng khoáng thưởng thức phong cảnh, hai người hữu thuyết hữu tiếu (vừa nói vừa cười), người bên ngoài nhìn thật vui vẻ.

Nguyên bản có thể từ Lư châu phủ một đường theo hướng nam đi qua Huy Châu phủ, trở về thăm mẫu thân, sau đó đi hướng đông, là có thể đến Hàng Châu Từ gia trang, nhưng Âu Dương Liệt cho rằng Tô Thái Tàn hiếm khi như vậy, liền từ Lư Châu phủ đi về hướng đông, đến Ứng Thiên phủ lại đi hướng nam, về qua Thường Châu phủ, Tô Châu phủ, Tùng Giang phủ, một đường theo hướng nam đến Hàng Châu, như vậy là có thể thưởng thức vẻ đẹp Thái Hồ.

Khi nào từ Hàng Châu về sẽ đi hướng tây, qua Huy Châu phủ Hấp huyện thăm Tô gia, lại một đường đi hướng tây, trở về Lư Châu phủ Âu Dương son trang, một chuyến đi như vậy, cũng đủ Tô Thái Tàn đem cảnh trí Giang Nam xem hơn nửa.

Mấy ngày này, bọn họ du lịch mọi nơi, thái Thạch Ki, Mạc Sầu hồ, Tê Hà sơn, Đại Minh tự, Tây hồ, Huệ Sơn tuyền, Vồng Sư viên, Thương Lăng đình các loại, khi đến Tô Châu vốn định bãi phòng Từ gia trang nhị trang chủ Từ Thanh Vân, nhưng hán lại dẫn ái thể của mình ngao du tứ hải. (Song Nhi phu thể hai người đi lâu lỏng với nhau nhá..)

Âu Dương Liệt muốn mượn các biệt viện của Từ gia trang để nghỉ ngơi dọc đường, Từ gia trang trang chủ Từ Bộ Vân vui lòng đáp ứng, hơn nữa Âu Dương son trang vốn cũng có một số biệt viện, đủ để cho đoàn người thông thả thoải mái du sơn ngoạn thủy mà không lo về chỗ trú chân. Tô Thái Tàn ban đêm đều ngủ cực thoải mái, Âu Dương Liệt không có cố ý bắt nạt hoan ái, ngược lại dọc theo đường đi đều cực săn sóc, làm nàng cực kỳ cảm động, thường thường mang theo tươi cười ngọt ngào nhìn tướng công mình.

Một ngày, Âu Dương Liệt cùng đoàn người đến Tùng Giang phủ bên cạnh, Tô Thái Tàn gặp một dòng suối nhỏ ở rừng cây ngoại ô, nhất thời ngoạn tâm (thích chơi đùa a) nổi lên, nói trời nóng muốn tới suối chơi. Âu Dương Liệt thấy ngày đã cũng sắp hết, tuy rằng sắc trời còn sáng ngời, nhưng vẫn là sớm một chút đến biệt viện nhà mình ở Tùng Giang nghỉ ngơi có vẻ tốt, nhưng cuối cùng hán vẫn là không lay chuyển được Tô Thái Tàn làm nũng chơi xấu, đành phải để nàng ở bên dòng suối chơi đùa, bảo Văn Đức, Võ Tinh đi cùng nàng, chính mình tới biệt viện xem trước, an bài một ít việc vặt.

Tô Thái Tàn nghĩ muốn xuống suối nghịch, nhưng mà như vậy phải vén cao váy, lộ ra bắp chân trắng nõn. Văn Đức cùng Võ Tinh tuy rằng là tùy tùng, nhưng dù sao cũng là nam tử, không nên để cho bọn họ nhìn thấy chính mình bộ dáng quần áo không chỉnh, nàng liền tùy tiện tìm có lý khai bọn họ, chính mình xắn váy lên cao, bước xuống suối chơi.

Thật là cao hứng nga! Đã lâu không có vui vẻ như vậy. Suối nước thanh tịnh, tràn ngập hương hoa, Tô Thái Tàn nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trên mặt nước rất hài lòng, đó là một thiếu phụ khỏe mạnh hoạt bát, cả người vừa vận động khiến cho hai gò má phồng đỏ ửng, mái tóc đen dài như mây, da thịt trắng nõn mềm mại, khoe miệng cùng đầy mắt luôn mang theo ý cười, cực kỳ xinh đẹp!

Đáng tiếc. Tô Thái Tàn nghĩ đến hoan ái cùng Âu Dương Liệt, trên mặt tươi cười liền tiêu tán. Nàng cũng không nghĩ ra vì sao chính mình lại bài xích việc này. Nàng hơi cong khỏe miệng, hai chân tuyết trắng đá đá lặn nước, một mặt đi tới, một mặt suy nghĩ, bất tri bất giác đã là hoàng hôn, khoảng cách nơi nàng xuống nước ban đầu cũng có một đoạn khoảng cách –

Đi? Nơi này là chỗ nào?

“Văn Đức! Võ Tinh!” Tô Thái Tàn lớn tiếng hô.

Không có người trả lời.

Tô Thái Tàn nhìn bốn phía, sắc trời dần dần tối, lại không biết đang ở nơi nào. Ngâm mình ở suối nước, hai chân cảm thấy có chút lạnh như băng, nàng chạy nhanh lên bờ, đem váy buông xuống, một mặt cao giọng hô.

“Văn Đức! Võ Tinh!”

Vẫn là không có người trả lời.

Quên đi, đi dọc theo đường cũ trở về thôi. Dù sao một cái suối như vậy, chẳng lẽ còn có thể lạc đường sao?

Đang lúc Tô Thái Tàn tính theo đường cũ trở về, trong rừng cây truyền ra từng đợt cười lạnh. “Hắc hắc hắc! Tiểu nương tử, tìm không thấy đường về nhà sao? Để cho mấy người huynh đệ chúng ta mang nàng trở về đi!”

Theo trong rừng cây lao ra bốn đại hán vây quanh Tô Thái Tàn, bọn chúng người người vẻ mặt dữ tợn, ánh mắt đáng khinh, đáng người mập mạp, vừa

thấy cũng biết không phải người lương thiện.

Tô Thái Tàn nội tâm thực sợ hãi, nằng một mình ở chỗ này, Âu Dương Liệt, Văn Đức, Võ Tĩnh không ở bên cạnh, cũng không biết nằng đến đây..... Tuy rằng nội tâm e ngại, nhưng nằng vẫn giấu giếm thanh sắc đối đạo tặc nói: “Tướng công của ta đang ở gần đây, các người chớ có xằng bậy!”

“Hi hi! Tiểu nương tử, nếu phu quân nằng ở nơi này, sao nằng vừa rồi kêu lớn tiếng như vậy cũng không thấy có người đáp lại? Huynh đệ chúng ta hảo tâm muốn dẫn nằng về nhà, nằng ngược lại cự tuyệt muốn ở ngoài này, thực không tốt đi!” Tên mà đen thân thủ khề sờ Tô Thái Tàn, nằng sợ hãi lui từng bước.

Vài cái ánh mắt hán tử làm càn nhìn quét ở trên người Tô Thái Tàn, “Lão Nhi, ta nói tiểu nương tử này đáng người rất đẹp, hơn nữa làn da trắng nõn..... Chắc chắn! Nếu nếm không biết sẽ là tư vị gì?”

“Lão Tam, lột quần áo của nằng, ném thử chẳng phải sẽ biết sao?”

“Ha ha ha.....” Bọn chúng mắt lộ dâm sắc bắt lấy Tô Thái Tàn.

Tô Thái Tàn bị nắm cổ tay, cảm thấy run sợ, “Không! Không cần! Buông!” Nằng khóc kêu to, trong lòng sợ vô cùng.

Nằng không cần! Nằng không muốn cho nam nhân khác chạm vào nằng! Duy nhất có thể chạm vào nằng chỉ có Âu Dương Liệt, nằng thật tình yêu hán, phu quân của nằng!

“Buông!” Tô Thái Tàn đem hết khí lực toàn thân giãy dụa, nằng nhìn sắc mặt dâm đảng của chúng, nội tâm buồn nôn tới cực điểm.

“Tiểu nương tử, để ta xem nằng có bao nhiêu non mềm a! Ha ha ha!” Tên dâm tặc một phen kéo xuống tay áo bên phải nằng, lộ ra một mảng da trắng như tuyết.

“A! Đứng!” Tô Thái Tàn khóc kêu, đem hết khí lực chống cự. Nằng thà chết, cũng không muốn người khác chạm vào thân thể của nằng!

Một tên dễ dàng bắt lấy hai tay của nằng chuyển tới phía sau chế trụ, một bàn tay đầy mỡ bắt đầu dao động ở thân thể của nằng, Tô Thái Tàn điên cuồng phe phẩy đầu, mái tóc rối tung. “Không cần! Không nên đụng ta! Không cần—” Nằng cơ hồ dùng hết khí lực toàn thân điên cuồng khóc, nhìn chúng tới gần, nằng cơ hồ tuyệt vọng cúi đầu.

“Đừng khóc, tiểu nương tử, chúng ta Giang Nam tứ đạo nhất định sẽ hảo hảo yêu thương nằng. Đến, ta hôn một cái.” Tên háo sắc dùng cái tay thô nâng cằm Tô Thái Tàn lên, đem miệng dày đặc bản thù hướng cái môi thơm tho nõn nõn của nằng.

“Không cần — Liệt! Cứu ta!” Tô Thái Tàn nhắm chặt hai mắt, quay mặt sang bên vai để tránh, đã muốn chuẩn bị cắn lưỡi tự sát. Bị người xấu cường hiếp, không bằng tự sát! Nằng không có tư tưởng cổ hủ “Đói chết sự tiểu, thất tiết sự đại”(đói là việc nhỏ, mất... là việc lớn), nằng chẳng qua thực đơn thuần không muốn nam nhân khác ngoài Âu Dương Liệt chạm vào nằng, nằng không thể chịu đựng được cảm giác ghê tởm cùng chán nản này.

Liệt, thực xin lỗi, ta không nên tùy hứng làm, làm cho chính mình lâm vào khốn cảnh. Nếu có duyên chúng ta kiếp sau lại làm vợ chồng.....

Nước mắt trong suốt giống tuyến trên châu bị chặt đứt không ngừng rơi xuống, ngay tại Tô Thái Tàn quyết tâm muốn cắn lưỡi, nháy mắt một trận cuồng phong nóng nảy mạnh mẽ đánh tới, tên dâm tặc bị đá thương, máu huyết đỏ tươi phun đến trên mặt, trên người Tô Thái Tàn!

Các hán tử khác bắt đầu kinh hoảng, lớn tiếng rít gào: “Người nào? Là loại người nào?”

“Dâm tặc! Buông Tàn nhi ra!” Âu Dương Liệt khuôn mặt tuấn tú che kín tức giận, gân xanh trên trán có thể thấy được rõ ràng, mày kiếm phần nộ, mắt bạo giết chóc, theo cuồng phong đánh tới, trường kiếm cũng phóng ra khỏi vỏ, bóng kiếm sắc bén, toàn thân hán tử tràn ngập sát khí rất lạnh.

“Liệt.....” Tô Thái Tàn thấp kêu một tiếng. Nằng chưa từng gặp qua bộ dáng này của hán, rất giống sứ giả từ địa ngục đến đoạt mệnh.

Cái gọi là “Giang Nam tứ đạo” nhìn đến Âu Dương Liệt một trường liên đánh chết đồng bọn, đã muốn có điểm sợ hãi, lại nhìn bộ dạng hán tử đằng đằng sát khí, bọn chuột nhắt bắt đầu chuẩn bị chạy trốn hướng rừng cây.

“Đại..... Đại hiệp, nương tử của người trả lại cho người, tiểu nhân..... tiểu nhân cáo lui trước.” Nguyên bản dâm tặc bắt lấy Tô Thái Tàn lập tức buông tay, hướng rừng cây chạy đi.

“Hừ! Chạy đi đâu!” Âu Dương Liệt cuồng rống một tiếng, thi triển chiêu thức tinh diên điểm thủy, thân ảnh cao lớn rung động, một cánh tay lập tức rơi rụng — đó là cánh tay vừa tóm Tô Thái Tàn.

Trường kiếm lại vung lên, một người bị cắt mũi, người khác thì đâm ánh mắt, cắt lỗ tai, mỗi người lại được thưởng một trường lớn, cái gọi là “Giang Nam tứ đạo” nháy mắt gian đã bị Âu Dương Liệt thu dọn sạch sẽ, cả bọn kêu hô chạy vào rừng.

Âu Dương Liệt chỉ giết đạo tặc cầm đầu, buông tha những người khác cũng không phải bởi vì hán mang lòng thương hại, mà là sợ dọa Tô Thái Tàn, hán sợ nằng nhìn thấy nhiều máu, đầy long sẽ hình thành một bong ma.

Xoay người vừa thấy, Tô Thái Tàn tóc tai bù xù, quần áo không chỉnh, một thân chật vật, trên người dính đầy máu tươi, nước mắt ràn rụa, toàn thân run run không thôi, vô lực ngồi dưới đất, môi run run thấp giọng: “Liệt.....”

Âu Dương Liệt thấy thế, tâm như đao cắt, chạy nhanh đem thể từ ôm vào trong ngực, thấp giọng dỗ dành, “Không có việc gì. Tàn nhi, ta ở chỗ này, đừng sợ.”

“A — Liệt! Liệt! Ta sợ —” Tô Thái Tàn cầm lấy vạt áo Âu Dương Liệt, mặt đầy nước mắt, nhắm chặt hai mắt, kinh hoàng thét chói tai, cả người run run.

“Không có việc gì, ta ở chỗ này. Tàn nhi đừng sợ.” Âu Dương Liệt nhẹ vỗ về khuôn mặt nàng dính vết máu, ý đồ đem vết máu lau đi.

“Liệt..... Bọn họ đụng tới ta! Thực bản..... Ta bản, ta rất bản!” Tô Thái Tàn mất lý trí kêu lên, liền mình lấy tay xoa xoa thân thể của chính mình, muốn xóa sạch dấu vết như nhuộm ấy.

Âu Dương Liệt thấy nàng thật sự sợ hãi, trong lòng thực lo lắng nghĩ tới lời nói của Triệu Vô Ngôn, sợ nàng sẽ hoàn toàn bài xích cảm xúc với nam nhân.

“Không! Nàng một chút cũng không bản. Tàn nhi, nàng rất đẹp!” Âu Dương Liệt hôn lên miệng nhỏ nhắn thoáng tái nhợt của nàng, dùng toàn bộ thân thể ôm nàng, cho nàng ấm áp.

Thẳng đến khi Tô Thái Tàn bị hôn đến không thở nổi, cánh môi ấm áp mới rời khỏi nơi thơm ngọt ấy.

“Liệt.....” Tô Thái Tàn mắt đẹp nhắm lại, vì suyễn gọi nhỏ tên hắn.

Xem Tô Thái Tàn hơi chút khôi phục bình thường, Âu Dương Liệt dỡ xuống áo khoác, che lại bờ vai lồ lộ của nàng, ôm lấy nàng thi triển khinh công theo gió vượt sóng siêu tuyệt, Tô Thái Tàn chỉ cảm thấy bên tai từng đợt gió gào thét, quanh thân cảnh vật bay lộn, đảo mắt đã đến biệt viện hoa lệ, trong viện đèn đuốc sáng trưng.

Âu Dương Liệt ôm nàng đến thẳng Hương Tuyền uyển, cúi hạ nhân, “Cút hết đi! Không có mệnh lệnh của ta, bất luận kẻ nào cũng không được phép tiếp cận nơi này!” Mấy chục nô bộc chuẩn bị nghênh đón trang chủ toàn bộ đều kinh hoàng lui xuống.

Một cước đá toang cửa phòng, Hương Tuyền uyển một mảnh yên tĩnh.

Hắn đem Tô Thái Tàn trực tiếp ôm vào nội thất, lại hướng bên trong nội thất đi, đẩy cửa, đi ra bên ngoài, bốn phía là rừng trúc, nơi này khí trời ấm áp, tiếng nước róc rách, là một tòa ôn tuyền bên ngoài, lối ra vào duy nhất là hắn vừa vào.

Âu Dương Liệt đem Tô Thái Tàn buông xuống, cởi áo choàng của hắn trên người nàng ra, tiếp theo kéo vạt áo của nàng, đem cùi quần áo dính máu, ngón tay cởi ra chiếc yếm của nàng.....

“Không.....” Tô Thái Tàn cúi đầu, kháng cự nói nhỏ.

Âu Dương Liệt cúi đầu cẩn thận nhìn Tô Thái Tàn, trên mặt nàng còn có chưa khô nước mắt, ánh mắt đại ra, vừa thấy là biết nàng đã bị kinh hách rất lớn. Trong lòng hắn cực kỳ đau xót, đem quần áo của mình cũng cởi, lột thân đem nàng ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng trấn an nàng.

“Hảo Tàn nhi, tắm rửa một chút, nàng sẽ thoải mái hơn.” Âu Dương Liệt ôm nàng đi vào ôn tuyền, chờ thân mình hai người đều tắm ở nước suối, Tô Thái Tàn vừa khóc, vừa thì thảo tự nói.

“Liệt..... Bọn họ đụng tới ta..... thực bản.....”

Tô Thái Tàn ôm chặt hắn, toàn bộ mặt chôn ở trong ngực hắn cường tráng, trên mặt nàng là vẻ mặt thống khổ làm cho Âu Dương Liệt hối hận vừa rồi không có giết bọn chết tiệt kia.

Hắn đem dòng nước ấm áp trút xuống trên mái tóc nàng, mái tóc tán loạn được rửa nước mềm mại dán trên lưng nàng, bàn tay khẽ xoa nhẹ mái tóc nàng. Đối Tô Thái Tàn thì thảo tự nói, hắn nghe được rõ ràng, cũng không để ý tới, bởi vì để nàng chui sâu bên trong, nàng càng tiến vào ngõ cụt.

Âu Dương Liệt dùng khăn lau thân mình Tô Thái Tàn, gương mặt dính máu đã được rửa sạch, áo yếm ôm trọn ngực nàng, dán tại đường cong lưng lỉnh của nàng, hai bầu ngực no đủ như ẩn như hiện, đỉnh núi hồng mai có thể thấy được rõ ràng, hắn nhìn mà huyết mạch dâng trào, dục hỏa đốt người. Tiểu mỹ nhân mảnh mai bị kinh hách đang rúc vào trước ngực, làm cho hắn có ý muốn bảo hộ, hắn hảo tướng..... Phần thân nam tính dưới thân đã hoàn toàn cứng cáp, vận sức chờ phát động!

Cầm thú! Người làm sao có thể như vậy? Tàn nhi vừa mới đã bị bọn đâm tặc quấy nhiễu, nàng hiện tại nhất định không thể để nam nhân chạm đến, mau buông tay, người là đồ cầm thú!

Âu Dương Liệt trong lòng mắng chính mình, lập tức đem tay đang chà lưng nàng bỏ ra, cũng hơi hơi đẩy nàng.

Tô Thái Tàn thân thể cứng đờ, hai mắt đầm lệ hô: “Ngay cả chàng cũng không cần ta..... Ta chỉ biết..... Ta rất bản! Thực bản.....”

“Không phải như thế, Tàn nhi, ta..... Ta là sợ nàng, sợ nàng không thể chịu được ta.....”

Tô Thái Tàn rung rung phe phẩy đầu, khóc thê thê thảm thảm, đột nhiên ôm lấy Âu Dương Liệt, “Ôm ta! Liệt..... Van cầu chàng, ôm ta! Đừng để ta lại một mình!”

Thân hình cao lớn khôi ngô như điện giật đột nhiên chấn động, đôi cánh tay chặt lại, đem Tô Thái Tàn chặt chẽ vòng ở trước ngực chính mình, trù mến nói nhỏ : “Tần nhi..... Ta yêu nhất Tần nhi.....” Hân hôn trụ cánh môi run run của nàng, kịch liệt cạy mở môi nàng, tiến vào miệng nàng thom ngát tàn sát bừa bãi, hôn nàng không thờ nổi vẫn không muốn buông nàng ra, bàn tay đem áo ngoài của nàng tháo, hai tay tận tình va chạm thân thể nồn nà.

Tô Thái Tàn bị hôn đến quên mất hô hấp, hai gò má đỏ lên, đôi mắt đẹp mở hé, thật vất vả môi lưỡi Âu Dương Liệt mới rời đi cái miệng nhỏ nhắn của nàng, thăm dò đi xuống, nàng mới có thể thở. Hít vào một ngụm khí nóng, nàng cả người cảm thấy ấm áp thoải mái rất nhiều.

Âu Dương Liệt hôn mút bộ ngực sữa tròn, Tô Thái Tàn miễn cưỡng kêu lên, thân thể đã thả lỏng, cái cổ xinh đẹp không tỳ vết, mà bầu ngực của nàng dưới ánh mắt của hắn càng thêm đứng thẳng.

Âu Dương Liệt đem nàng hơi hơi nâng lên, tách ra hai chân của nàng vòn quanh phần eo chính mình ngồi, Tô Thái Tàn bởi vì chưa bao giờ ngồi như vậy, lại bởi vì Âu Dương Liệt đáng người khôi ngô, chân của nàng phải thật sự dài mới có thể vòng trụ thắt lưng hắn, trong khoảng thời gian ngắn, mặt đỏ đến tận mang tai.

“Tần nhi..... Ôm lấy bà vai của ta.” Thanh âm ôn nhu ở bên tai vang lên.

Cực kỳ giống tiểu hài tử nghe lời, Tô Thái Tàn đem một đôi tay ngọc ôm gáy của hắn. Âu Dương Liệt vuốt ve tấm lưng mát rượi của nàng, một đôi chân cọ xát cái mông tròn tròn đáng yêu của nàng, lưỡi linh hoạt hút lấy khuôn ngực mềm mại mượt mà, cắn nhẹ hai đóa hồng mai miễn cưỡng, khuôn mặt tuấn tú ngũ quan rõ ràng thình thoảng dán vào thân trước của nàng, dùng cái mũi cao ngất khiêu khích nàng, Tô Thái Tàn cả người đều chìm đắm trong ôn nhu âu yếm của Âu Dương Liệt.

Huyệt khẩu giữa hai chân không tự giác chảy ra mật dịch trong suốt, ngón tay thon dài từ rãnh mông tìm kiếm nơi riêng tư của nàng(Song Nhi:Phong Nhi,ta khuyên người không nên xem bản raw chỗ này nha =]]]Phong Nhi: người đang dụ dỗ ta à nha, biết thừa tính ta rồi mà còn nói a*đồ mặt quay đi**lục tung mấy tính tìm bản raw*), xác định Tô Thái Tàn không có vẻ mặt thống khổ, Âu Dương Liệt mới đưa một ngón tay tham lam tiến vào hoa huyệt, chậm chậm tác quái. Lần này cùng lần trước là bất đồng,nhị hoa huyệt khẩu theo động tác ngón tay, chậm rãi chảy ra yêu dịch(Song Nhi:Phong nhi,... Phong nhi :). Âu Dương Liệt trong lòng mừng thầm, nhưng hắn không dám quá mức nóng vội tiến quân, vẫn cực kỳ kiên nhẫn khiêu khích nàng, âu yếm nàng..... Hắn không muốn nàng thống khổ.

Nhìn hai mắt sưng mù, toàn thân da thịt phồng hồng, tiểu mỹ nhân đắm chìm trong dục vọng, Âu Dương Liệt cảm vòng eo của nàng, đem nàng nhấc lên, mở ra chỗ bí mật của nàng, lại đem nàng buông xuống, lợi dụng sức nặng của mình cùng lực ở thắt lưng, bởi vì đang ngâm mình trong nước,phân thân của hắn lại càng dễ dàng xâm nhập, lập tức lấp đầy mật huyệt , không có một tia khe hở.

“A.....” Tô Thái Tàn nhũ mào liễu lại, nhưng vẻ mặt không có thống khổ, ngược lại có một loại cảm giác phiêu phiêu tiên, một dòng nước ấm từ hạ thể lan tràn toàn thân.

Nhìn đến nàng không giống như lúc trước kêu lên đau đớn, Âu Dương Liệt yên tâm không ít, nhưng vẫn không dám lơ đãng, thấp giọng hỏi: “Tần nhi..... Nàng còn chống đỡ được không?”

Tô Thái Tàn ý loạn tình mê thẹn thùng gật đầu, Âu Dương Liệt thấy có được kim bài miễn chết liền mừng như điên, hắn đem đùi ngọc Tô Thái Tàn càng mở lớn, bàn tay ở trong nước nhanh chóng cầm lấy hai mông phồng nồn của nàng, dưới thân dùng sức tiến vào, cắn xuống vừa kéo vừa nhẹ nhàng, thủy dịch đánh sâu vào chỗ hai người ái ân, tạo nên từng trận bọt nước.

Hắn mãnh liệt ra vào nụ hoa mềm mại, đi vào giữa, nhị hoa sưng ửng đỏ tươi, ở sâu trong hoa tâm không ngừng chảy ra yêu dịch, vật nam tính của hắn như dã thú tàn sát bừa bãi chạy tán loạn trong hoa huyệt của nàng, nơi riêng tư truyền đến thật nhiều kích thích đem Tô Thái Tàn đẩy lên đỉnh núi cao của hoan ái, nàng toàn thân kiều nhuệ vô lực thả lỏng, cổ tay nhỏ bé bám víu ở Âu Dương Liệt.

“Tần nhi, nắm chặt!” Âu Dương Liệt một lần nữa đem tay Tô Thái Tàn khoát lên cổ.

Cái mông cường tráng phối hợp với thắt lưng dùng lực, yêu cầu bắt đầu càng nhiều, càng kích tình, hoan ái càng cuồng dã, phân thân nam tính như vào chỗ không người gấp rút chuyển động ra vào hoa huyệt, đem linh hồn ôn nhu như nước,nhiệt tình dồn nén trong nội tâm nàng bức đến cuối, nâng thân thể kích tình của nàng, hắn muốn xem bộ dáng nàng mất hồn đắm mị nhất!

“A.....” Tô Thái Tàn không nhịn được phát ra mị thanh, sợi tóc ẩm ướt dính trên mặt nàng,đầu ngực trước mặt như hoa hồng đỏ tươi, hơi thở thom mùi đàn hương, hàm dưới khẽ nâng lên phía trước, cổ cùng ngực tạo thành đường cong duyên dáng. Từng đợt vui thích đánh sâu vào nàng, khoái cảm lên lút xuất hiện, theo Âu Dương Liệt động tác tảo bạo, khoái cảm lại cuộn cuộn không dứt.

Cuối cùng nàng không chịu nổi, toàn bộ thân thể kè sát cuồng thân hình nam tính mạnh mẽ, hai tay ôm chặt cổ Âu Dương Liệt, hé ra mặt cười hồng rực chôn ở đầu vai hắn. Lại một cái tiếp xúc mãnh liệt,làm nàng ở đầu vai Âu Dương Liệt hét lớn một tiếng, hàm răng cắn lên vai hắn, mười ngón gắt gao néo lưng hắn.

“Tần nhi! Tần nhi!” Âu Dương Liệt khàn khàn kêu tên nàng.

“Ân..... Liệt.....” Tô Thái Tàn mồm miệng không rõ đáp lại.

Âu Dương Liệt rống lên một tiếng, bốn phía ôn tuyền bọt nước phun tung toé, kích tình hỏa hoa bắn ra bốn phía, Tô Thái Tàn trong đầu hiện lên một đạo bạch quang, móng tay kích cuồng cào cấu trên lưng nam nhân xuất hiện 10 vết máu!

Chương 10

“Ân!” Tô Thái Tàn mắt đẹp si mê nhìn phu quân. Tiếng nước róc rách, màn đêm lên cao, Minh Nguyệt một vòng, lại bởi vì hơi nóng bốc lên từ ôn tuyền mà có vẻ mông mông lung lung, ánh trăng bị khuyết vẫn có vẻ đẹp của riêng nó.

Ôm thể tử hoan ái qua đi, thân mình nở nang trắng mịn vô lực tựa vào trên người hắn, bàn tay ngọc trôi nổi trong dòng nước, con người xinh đẹp, lông mi thật dài còn vương mấy giọt nước vì giao hoan mà chảy ra, Âu Dương Liệt sùng ái vô hạn nhìn Tô Thái Tàn.

Hắn rốt cục có được nàng. Ngày mấy tháng nhẫn nại cuối cùng là đáng giá, nàng rốt cục đã chấp nhận hắn.

“Tàn nhi.....”

Âu Dương Liệt ý thức được hai người ở ôn tuyền quá lâu, hắn ôm lấy thiên hạ ý thức còn đang đi vào cõi thần tiên, dùng quần áo của mình bọc lấy thân thể nàng, đẩy cửa ra tiến vào bên trong, cất bước lớn hướng vào phía trong giường đi đến.

Cẩn thận đắp chăn cho nàng, thấy nàng đã không có gì đáng ngại, hắn mặc quần áo đang muốn đẩy cửa đi ra ngoài tìm Văn Đức cùng Võ Tinh tính toán sổ sách với họ, bỗng có thanh âm nho nhỏ từ trong chăn truyền ra, “Liệt, là ta không tốt. Là ta đuổi Văn Đức, Võ Tinh, chàng không cần trách cứ bọn họ.”

Âu Dương Liệt xoay người, nàng bị cái chăn che lấp chỉ để lộ hai con mắt, “Nàng tỉnh?”

“Ân.” Tô Thái Tàn nhẹ nhàng trả lời, vẫn chỉ lộ ra ánh mắt. Nhìn thanh sắc nơi trán của nàng, Âu Dương Liệt biết nàng đang đỏ mặt. Hắn lên giường, nằm ở bên người nàng, nhẹ nhàng vuốt cái trán của nàng.

“Ta như thế nào có thể buông tha bọn họ đây! Là hai người hầu hành sự bất lực, mới làm cho nàng bị kinh hách; Ta phải hảo hảo trừng phạt hai kẻ vô dụng Văn Đức cùng Võ Tinh, mới có thể bảo đảm nàng về sau an toàn.”

“Không..... Liệt, thật là ta không tốt, ta không nên mượn cớ đuổi bọn họ, còn đi đến nơi xa lạ, làm cho..... Bọn người xấu.....” Tô Thái Tàn lại theo bản năng khấn trương.

“Tàn nhi, không phải sợ, ta đã giải quyết bọn họ. Bọn họ trúng quyền của ta, ít nhất phải tĩnh dưỡng một trăm ngày mới khỏe lên một chút, nội công bị đã thương, võ công cũng mất hết. Hơn nữa bọn họ trên mặt đều bị kiếm của ta vẽ lên, hẳn là sẽ không đi hại người khác. Ngoan, đừng sợ.”

“Có chàng ở bên ta, ta sẽ không sợ. Liệt, cảm ơn chàng! Nếu lúc ấy chàng không xuất hiện, ta.....” Hơi nước lại bao phủ hai tròng mắt xinh đẹp.

“Ta nghĩ ta phải giáo huấn Văn Đức, Võ Tinh!” Âu Dương Liệt nói xong liền đứng dậy.

“Ai..... Không cần a! Như thế nào đột nhiên nói như vậy đây?” Tô Thái Tàn dưới tình thế cấp bách vươn tay bắt được cổ tay Âu Dương Liệt, chân gập phủ trên người rút xuống, thân ngọc lộ liễu.

Âu Dương Liệt thấy vậy, nửa thân dưới lại là một trận xôn xao. Hắn liếm liếm cánh môi, miệng khô lưỡi khô nói: “Bởi vì Tàn nhi vừa tỉnh lại để ý đến người hầu, mà không phải ta. Hướng chỉ nàng đã bị kinh hách, trong miệng cũng chỉ có nói lời cảm ơn, nếu không chính là trách cứ chính mình..... Ta thế nào chịu được a! Ta nên xử Văn Đức, Võ Tinh một chút có vẻ tốt.”

“Đợi chút..... Liệt, đừng như vậy, ta không nói là được.”

“Nàng đáp ứng không nói cảm ơn ta, cũng không hề trách cứ chính mình?”

“Ân, ta đáp ứng.” Tô Thái Tàn vội vàng gật đầu, thực sợ Âu Dương Liệt một mạch đem Văn Đức, Võ Tinh đánh cho chỉ còn nửa cái mạng.

“Muốn ta buông tha bọn họ có thể. Bất quá.....” Âu Dương Liệt cô ý cau mày suy tư.

Thấy Âu Dương Liệt chần chờ, Tô Thái Tàn trong lòng lo lắng. Nàng là người phải chịu trách nhiệm, không muốn người khác vì mình mà bị phạt.

“Liệt, chàng buông tha bọn họ đi! Chàng muốn ta làm cái gì đều có thể, van cầu chàng.” Một đôi tình mẫu khổ cầu nhìn hắn, nàng hoàn toàn đã quên bị tập kích kinh hách cùng ngưng ngưng sau hoan ái, thậm chí muốn nhận trách nhiệm, không muốn làm cho người hầu bên dưới bị chỉ trích.

“Thật sự?” Âu Dương Liệt trong lòng cười trộm.

“Thật sự. Chỉ cần chàng buông tha bọn họ, bất luận chàng nói cái gì, ta cũng sẽ làm”

Âu Dương Liệt nhếch miệng cười. Nàng khẳng định không biết chủ ý trong lòng hắn mới có thể nói như vậy.

“Hào, ta bỏ qua bọn họ. Nhưng nàng nghe ta nói.”

“Này không thành vấn đề.” Tô Thái Tần nở nụ cười. Nàng chỉ biết hắn là người tốt.

Nàng sai lầm rồi! Hơn nữa sai thật sự hoàn toàn!

Âu Dương Liệt châm ánh nến sáng hơn, bên trong liền sáng như ban ngày, hắn ngồi xuống giường, thanh âm sa sá nói: “Đầu tiên, nàng ngồi xuống, sau đó đem chân bỏ xuống!”

Tô Thái Tần chân chờ trong chốc lát. Không có chân, nàng lại không mặc gì, như vậy..... Quên đi, dù sao hắn cũng không phải không thấy qua thân thể của nàng..... Nàng đỏ mặt, cúi đầu, chậm rãi đẩy chân gấm ra, tựa vào đầu giường, hai đầu gối gấp lại ép chặt vào nhau, hai tay che ở trước ngực, tóc mây cũng nửa khép, lay động sinh tư.

Âu Dương Liệt nhìn đến mất thần, cơ hồ đã quên hô hấp.

Đẹp quá! Tần nhi đẹp quá!

“Sẽ đem..... Sẽ đem hai chân..... Mở ra.” Âu Dương Liệt thanh âm cực độ khàn khàn, hô hấp dồn dập, nói cũng không có thể nói một câu hoàn chỉnh. (Song Nhi: BT... Phong Nhi: đứng đứng... Liệt: *liếc mắt**cầm dế lên*..... *cả hai chạy té khỏi*)

A! Hắn muốn nàng..... Mở hai chân ra? Tô Thái Tần ngẩng đầu nhìn hắn, lại nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú tràn ngập tình dục, hai tròng mắt hỏa diễm thiêu đốt cực nóng, vội vàng cúi đầu, mặt đỏ bừng. Hắn xấu! Xấu lắm!

Tô Thái Tần ngừng thở, thực thông thả mở hai chân ra. Âu Dương Liệt nhìn chăm chăm vào giữa hai chân tuyết trắng, theo tốc độ hai chân mở ra, đôi mắt như thiêu đốt. Nâng lên hai chân mở ra ước chừng khoảng cách một cái bàn tay liền ngừng lại.

“Lại mở ra nữa!” Âu Dương Liệt nuốt nước miếng. (Song Nhi:Á, quá BT..... Phong Nhi: nói bé thôi, không ca nghe được là buông màn tắt nên là mắt xem đó..... Song Nhi:*gật đầu lia lịa*)

Tô Thái Tần cắn môi dưới, đỏ mặt, hai chân lại mở ra một chút. Bên trong đèn đuốc sáng trưng, Âu Dương Liệt ngồi ở giường nhân lực lại thực tốt, nhìn thấy huyết khẩu đỏ sẫm giữa hai chân nàng, tâm ngứa khó nhịn. Nhưng..... Còn chưa đủ, hắn muốn thấy hết, thấy hoàn toàn nàng.

“Đưa tay đặt ở trên đầu gối, kéo ra.” Âu Dương Liệt quả thực là đang khảo nghiệm lực nhẫn nại chính mình. (Song Nhi:Cực kỳ BT....Phong Nhi: ta phải công nhận, anh biến thái quá đi)

Tô Thái Tần hai tay che mặt, phe phẩy đầu. “Ta sẽ không..... Không muốn.....”

“Nàng không phải nói sẽ nghe ta sao?”

“Nhưng là..... Ta..... Này rất..... Ta sẽ không.....”

“Nàng sẽ !” Âu Dương Liệt đi lên phía trước, bàn tay bắt lấy tay nhỏ bé của nàng che ở trên mặt, lại đem tay nàng đặt ở đầu gối, đem hai chân kéo ra đến mức độ hắn vừa lòng (Song Nhi:siêu cấp BT... *sùi bọt mép*... *ngất*..... Phong Nhi: *chạy ra vỗ vỗ vài cái* dậy làm nốt cho bà con đọc cái)– đó là khoảng cách rất lớn, đủ để nhìn hoa hồng bên ngoài huyết khẩu, nhìn thấy lỗi vào nơi riêng tư.

Tô Thái Tần tuy rằng mở ra, nhưng nàng chưa từng làm tư thế bất nhã như vậy, hướng chi ở trước mặt nam nhân lơ lửng cả nơi tư mật nhất của mình, Nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới nha.

“Không..... Không cần.....” Nàng cơ hồ khóc lên, muốn khép hai chân lại, nhưng Âu Dương Liệt cường chế tay nàng, khiến cho nàng hoàn toàn mở ra.

Trong nấp lửa nóng sáng ngời nhìn nhụy hoa đỏ tươi giữa hai chân Tô Thái Tần, ngón tay thon dài niết nhẹ một cái vào mảnh thịt màu đỏ cánh hoa xoa bóp, khiến cho nữ thể một tiếng than nhẹ. (Song Nhi: *phụt,phụt,phụt phụt.....*.....Phong Nhi: *màng bịch máu ra tiếp khẩn cấp*)

“Hoàn hảo không có thương tổn đến nàng”

Nguyên lai hắn sợ lúc ân ái ở ôn tuyền tổn thương đến nàng, phải giúp nàng xem “Miệng vết thương”(Song Nhi:sao chỗ này lại để trong ngoặc kép ạ?Văn Nhạc:tò mò quá rồi đấy, hỏi làm gì)..... Nàng hiểu lầm hắn. Nàng còn tưởng rằng hắn là đồ háo sắc!(Song Nhi:ngây thơ mà)

Đúng vậy, Âu Dương Liệt chính là đồ háo sắc! Lần này Tô Thái Tần lại sai lầm rồi.

Nhìn ngọc thể nõn nà, tư thái lại dâm mỹ như vậy, nơi riêng tư nữ tính nhỏ bé nhất đều nhìn thấy rõ ràng, Âu Dương Liệt nam tính cứng rắn bùng bùng

phần chân đau đớn không thôi. Hắn đặt mình vào trong hai chân tuyết trắng, đem bàn tay nhỏ bé của nàng đặt lên ngực mình, cứng rắn nói: “Giúp ta cởi áo!”

Tô Thái Tàn nghe lời động hai tay giúp phu quân cởi bỏ quần áo. Nàng đã quên có thể đem hai chân hơi chút khép lại, hai đầu gối không còn bị áp chế, cho nên nàng hai chân vẫn là thật to mở ra. Sau khi nàng giúp Âu Dương Liệt cởi áo, cặp con ngươi đen nóng cháy của hắn chưa rời khỏi mặt huyết thủy, kiều diễm như hoa; đã thú dưới thân hắn thực rất muốn đi sâu vào.....

Cởi bỏ quần áo đặt ở bên giường, thân thể nam tính tinh tráng không có sẹo sẹo ở phía trước, phần thân dầy tràn chạm vào vùng bụng bằng phẳng của nàng, Tô Thái Tàn thấy thế, hít sâu một hơi — không thể nào! Vừa rồi ở ôn tuyền đã hoan ái một hồi, rất kịch liệt, cũng rất lâu, hắn..... còn muốn?

Tô Thái Tàn toàn thân khô nóng đứng lên, thấy hắn nhìn chăm chăm vào nơi riêng tư chính mình, mà nàng toàn thân trống trơn, lại là tư thế bất nhã như thế, mắc cỡ chết người!

Đang lúc Tô Thái Tàn muốn đem hai chân khép lại, Âu Dương Liệt liền bắt lấy đầu gối của nàng, không cho nàng thay đổi khoảng cách giữa hai đùi.

Hắn thích xem nàng như vậy. Hoàn toàn rộng mở, hoàn toàn trọn vẹn nàng! (Song Nhi: Liệt ca, ta đã đúc xong 1 huy chương siêu cấp biến thái rồi, có thể đeo...Liệt: *lắc mắt làm ngo*)

Âu Dương Liệt cử động cơ bắp bên dưới, phần thân gắng gượng đâm vào hoa huyết khẩu của nàng, ma sát đóa hoa, cũng động vào tiểu hoa hạch, hy vọng giúp nàng một chút thời gian sinh ra mật nước. Phần thân bồng bồng bởi vì hưng phấn đã chảy ra chút nước (nguyên...nguyên.....nguyên vẫn là nước bọt a), hắn đem nó bôi nhẹ ở huyết khẩu, nhưng đóa hoa của nàng còn chưa đủ ướt át.....

Hắn sờ soạng quần áo, từ bên trong lấy ra một cái bình nhỏ, cắn nút lọ, nhỏ vài giọt vào của mình, vật đang nóng bồng bồng trong khoảnh khắc dính đầy mùi hương hoạt dịch. Âu Dương Liệt ở trước hoa huyết khẩu nhẹ nhàng qua lại đâm vào (bản dịch raw nhá), cuối cùng một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, dưới thân dùng một chút lực, “sắt thép” cứng rắn bởi vì hoạt dịch lập tức nhập vào tận gốc, bị bức tường tầng tầng vách thịt vây quanh, hút vào.

Mặc dù có hoạt dịch giúp, nhưng của Âu Dương Liệt rất to lớn, Tô Thái Tàn bởi vì trong cơ thể bị cường lực tạo ra mà hô nhỏ, trong lòng không hiểu sao trong đầu lại hiện lên một ý niệm — hắn..... Hắn thật sự tiếp tục một lần nữa?!

Không, hắn không phải một lần, hắn là rất nhiều lần! Tô Thái Tàn lại sai thái quá.

“Tàn nhi, không..... Không đau chứ?” Âu Dương Liệt nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Không..... Sẽ không.....” Trong cơ thể mặc dù bị phần thân cực đại lấp đầy, nhưng cũng không đau. Nàng then thùng ngã người ra sau.

Âu Dương Liệt buông đầu gối, cầm mắt cá chân trắng nõn của Tô Thái Tàn, đem hai đùi của nàng áp lên bên sườn cùng bả vai, khiến cho hai chân thon dài tuyết trắng mở ra thật to, Tô Thái Tàn bởi vì áp lực thân thể mà nhũn lại mảy liễu.

Mặt trên nam thể bắt đầu luật động, cấp bách tiến tiến xuất xuất, muốn lại một lần nữa thể nghiệm cảm xúc mất hồn thực cuồng nhiệt lúc trước. Âu Dương Liệt cảm thấy trong cơ thể phảng phất có một con dã thú, cuồng vọng muốn hoành hành ngang ngược. Hắn rút ra toàn bộ, lại dùng lực đi vào, mỗi một lần đều kích tỉnh Tô Thái Tàn yêu kiều, khi hắn cuồng liệt tiến vào nàng không tự chủ muốn tránh né, bất quá mắt cá chân lại bị một đôi tay hữu lực kéo giật lại, nàng chỉ có thể ở dưới thân hắn không ngừng thờ dốc, kiều mị kêu rên.

“Tàn nhi, nàng đừng trốn, để cho ta yêu nàng!” Âu Dương Liệt dùng lực cầm lấy mắt cá chân tiếp tục áp vào hai bên sườn, vượt quá giới hạn khiến Tô Thái Tàn cảm thấy thân thể như bị xé rách, đau đến cắn chặt môi dưới.

Âu Dương Liệt đang trong kích tình nên không phát giác, chỉ liên tiếp tiến vào, thân thể cường tráng rắn chắc đâm đả mồ hôi, khuôn mặt tuấn tú vì kịch liệt vận động mà mồ hôi xuất hiện nhỏ từng giọt trên khuôn mặt phấn nộn của nàng. Ở trong cơ thể nóng rực như dã thú xâm nhập nàng, nơi riêng tư truyền đến từng trận khoái cảm làm cho Tô Thái Tàn điên cuồng, trong đầu một mảnh hỗn loạn, hai tay bám vào phần ngực dầy rộng, nghe được bên tai không ngừng có người gọi tên nàng.

“Tàn nhi..... Tàn nhi.....”

“A.....” Tô Thái Tàn cuồng loạn phe phẩy đầu, không thể hưởng ứng, móng tay vì hưng phấn mà gắt gao bám vào cơ ngực màu đồng.

Âu Dương Liệt kéo ra đưa vào tốc độ càng lúc càng nhanh, càng ngày càng mãnh liệt. “A —” Tô Thái Tàn lên tới đỉnh núi vui sướng, thét chói tai, móng tay càng thêm cắm vào cơ ngực cường tráng. Rốt cục Âu Dương Liệt Cuồng rống một tiếng, đem yêu dịch lửa nóng đều phun ở sâu trong hoa tâm.

Một đôi tay ngọc hạ xuống trước ngực hắn, lưu lại mười vết máu!

Qua trưa hôm sau, Âu Dương Liệt sai hạ nhân đem đồ ăn đến Hương Tuyền uyển, chính mình nhẹ nhàng đánh thức thể từ còn đang trong giấc mộng. Tuy rằng hắn có thể để nàng tùy ý ngủ thẳng tới chạng vạng, nhưng hắn không nhẫn tâm cho nàng khi tỉnh lại lúc chạng vạng bụng đói kêu vang, cho nên hắn muốn nàng ăn mấy miếng, lại tiếp tục ngủ.

Tô Thái Tàn còn buồn ngủ mơ mơ màng màng, nhưng nàng nhìn đến Âu Dương Liệt liền thanh tỉnh, ánh mắt mở thật to, kinh ngạc nhìn hắn.

“Liệt, chàng bị thương! Làm sao có thể đau? Chàng võ công không phải tốt lắm sao? Như thế nào thương thành như vậy? Đau không đau không?

Nhanh bảo Võ Tinh lấy thuốc trị thương đến! Võ Tinh — ngô.....”

Tô Thái Tàn cái miệng nhỏ nhắn bị bàn tay Âu Dương Liệt to che khuất, thanh trầm thấp âm trầm ngập ma mị vang lên ở bên tai, “Không cần kêu, lại bảo ta hội nhện không được sẽ ngăn chặn nàng, như vậy ta lại “bị thương” thêm một lần! Biết chưa? Tàn nhi thật giống tiểu mèo hoang nha!”

Nàng giương miệng, kinh ngạc nhìn thân hình hắn “Vết thương chồng chất”. Bả vai, trước ngực, lưng, đùi, thậm chí cái mông, đều có vài vết cào, dấu răng — a, gầy cũng có! Hắn toàn thân từ trên xuống dưới chỉ còn lại khuôn mặt tuấn tú là hoàn hảo như lúc ban đầu, những nơi khác đều vô cùng thâm. Đây là kết quả Âu Dương Liệt cả đêm không cho nàng ngủ.

“Này..... Đây là ta.....” Tô Thái Tàn rốt cục nhớ tới chuyện tối hôm qua, nhưng là nàng còn không xác định.

“Đúng vậy, đây là Tô Thái Tàn võ lâm cao thủ tối hôm qua “làm nhục” ta. Ta bị “ làm nhục “ thật sự đau.....” Mau! Âu Dương Liệt ở trong lòng bỏ sung một chữ cuối cùng, cười đến thực vui vẻ.

“Lãng..... Làm nhục? Rất đau? Ta..... Ta không có a! Như thế nào.....” Tô Thái Tàn cả người đều đỏ hồng. Nàng hiện tại ý thức rõ ràng, cũng hoàn toàn nhớ tới chuyện tối hôm qua.

“Tối hôm qua rõ ràng là chàng..... Là chàng..... Bắt lấy..... Cái kia.....”

Đêm qua hắn thay đổi vài cái tư thế, hắn võ công lại hảo, nàng căn bản không thể kháng cự, chỉ có thể mặc cho hắn “ta cần ta cứ lấy”, tùy ý đùa nghịch. Nàng chỉ nhớ rõ cuối cùng hắn là bắt lấy cái eo mảnh mai của nàng, xâm chiếm từ phía sau.....

Nhìn Tô Thái Tàn mặt đỏ bừng, Âu Dương Liệt vẻ mặt đắc ý, “Tốt lắm, nương tử, cho dù ta bị nàng “ làm nhục “, nhưng ta đại nhân đại lượng, tha thứ nàng quá vô tâm”

“Không phải a! Rõ ràng là chàng..... Là chàng.....” Nói đến một nửa, Tô Thái Tàn nhìn đến ánh mắt bồn chồn của phu quân, mới biết được hắn trêu nàng, liền vùng tay đánh hắn.

“Được được rồi! Ngoan Tàn nhi, mau ăn đi! Miễn cho đói bụng.”

Hai người ngay tại Hương Tuyền uyển khoái trá vượt qua thời gian giữa trưa.

Bởi vì Tô Thái Tàn thích ôn tuyền thiên nhiên ở Tương Tuyền uyển, Âu Dương Liệt liền dừng lại Tùng Giang phủ một thời gian, nháy mắt mùa xuân qua, mùa hè đến.

“Phu nhân, đây là thư tín của Hấp huyện Tô phủ cùng Hàng Châu Từ gia trang.” Văn Đức cùng Võ Tinh cung kính trình lên hai phong thư.

Từ sau lần đó, Văn Đức cùng Võ Tinh nhìn thấy Âu Dương Liệt liền trốn. Tuy rằng hắn đã đáp ứng không trách cứ bọn họ, nhưng ánh mắt sắc bén vẫn là khiến họ chịu khổ sở, bởi vậy hai người tôn sùng Tô Thái Tàn, đối Tô Thái Tàn là phu nhân dài, đối trang chủ là phu quân ngắn, cung kính vô cùng, khiến Âu Dương Liệt ăn nhiều dấm chua.

Hiện tại Âu Dương Liệt lại ở phía sau Tô Thái Tàn đối hai người ánh mắt đe dọa, nhưng hai người chính là ở trong lòng cười thầm. Phu nhân ban ngày đều cùng trang chủ ở một chỗ, buổi tối hai người liền oa ở trong phòng không ra khỏi cửa, người bên ngoài nào có cơ hội a!

Tô Thái Tàn đọc xong, vẻ mặt ý cười, quay đầu đối Âu Dương Liệt nói: “Liệt, bởi vì Trục thúc chịu khó thành khăn, nương ta rốt cục gặt đầu; Nương chờ mùa hè qua đi, thời tiết không nóng, sẽ gả cho Trục thúc.”

Âu Dương Liệt cười gật gật đầu. Như vậy tốt nhất, thân càng thêm thân, Tàn nhi là vĩnh viễn cũng chạy không thoát.

“Một phong khác là Từ gia trang.....” Tô Thái Tàn đang muốn xem, lại bị Âu Dương Liệt đoạt đi.

“Ta xem là được.”

Âu Dương Liệt mở ra, qua loa xem, một bên, ôm Tô Thái Tàn vào nhà.

“Ai! Từ trang chủ là viết cái gì đâu? Như thế nào.....” Tô Thái Tàn quay đầu nhìn bức thư bị ném xuống đất.

“Không cần để ý đến hắn. Đều là một ít vô nghĩa. Đúng là tên xấu xa!” Âu Dương Liệt ôm lấy Tô Thái Tàn cất bước hướng Hương Tuyền uyển đi, trừng mắt nhìn hai người đằng sau, ý tứ là không cho phép theo cùng!

Văn Đức, Võ Tinh nhìn bóng dáng phu thê trang chủ, Văn Đức bắt đầu ồn ào, “Ai! Chúng ta đành phải đi tìm Thụỵ Lục chơi. Võ Tinh, đi thôi!”

Không có một bóng người trong đình viện, một trận gió nhẹ thổi qua lật mở tờ giấy, mơ hồ đọc được.....

Âu Dương huynh:

Người nếu không đến, Từ gia trang đồ quỳên hoa đều nhanh cảm tạ. Không cần

Lại giống lần trước lừa ta, đâu có muốn tới Hàng Châu, Người là ở Tô Châu.

Lần này ngươi nói tới, người lại là ở Tùng Giang phủ

Ngươi rót cuộc là tới không?

Âu Dương Liệt, ngươi lần này nhất định phải hết lòng tuân thủ lời hứa.

Từ gia trang huynh đệ ta sẽ tận tình chào đón.

Mặt sau bị che khuất thấy không rõ lắm, nhưng dù sao chính là bọn họ phải đợi rồi!

Kết thúc_

Bên trong Hương Tuyền uyển truyền ra tiếng thở gấp liên tục, ngẫu nhiên có vài câu nói nhỏ khe khẽ truyền ra, đứt quãng, nghe không rõ lắm.

“Liệt. Cái bình nhỏ kia là cái gì?”

“Đó là thứ dùng vào thời điểm giúp đoá hoa không đủ ướt át.”

“Có ý tứ gì? Ta không hiểu.”

“Ai, đừng hỏi. Để khi nào gặp Triệu Vô Ngôn, nàng hỏi nàng ta sẽ biết.”

“Nhưng là phải đợi lâu! Liệt, chàng nói cho ta biết, được không? Van cầu chàng a!”

“Ngô. Muốn ta nói cho nàng cũng có thể, nhưng là có một điều kiện.” Đại sói hoang truyền ra thanh âm xấu xa.

“Điều kiện?”

“Đúng! Chỉ cần nàng nghe lời ta, ta liền nói cho nàng.” Đại sói hoang vươn ma chưởng!

“Ân. Được rồi!” tiểu bạch thỏ vô tội rơi vào trong cạm bẫy!

Hương Tuyền uyển lại lần nữa trình diễn tiết mục Âu Dương Liệt bị “Làm nhục” thật sự thống khoái.

Hồi lâu sau.

“Tần nhi, nàng cũng nói cho ta biết, nàng là như thế nào biến ra hai ngàn lượng bạc kia?”

“Này. Là cơ mật buôn bán! Ha ha ha!”

“Tần nhi!”

Âu Dương Liệt lại bị thống khoái “Làm nhục” thêm một lần!

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Kiều Nương Tử* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.